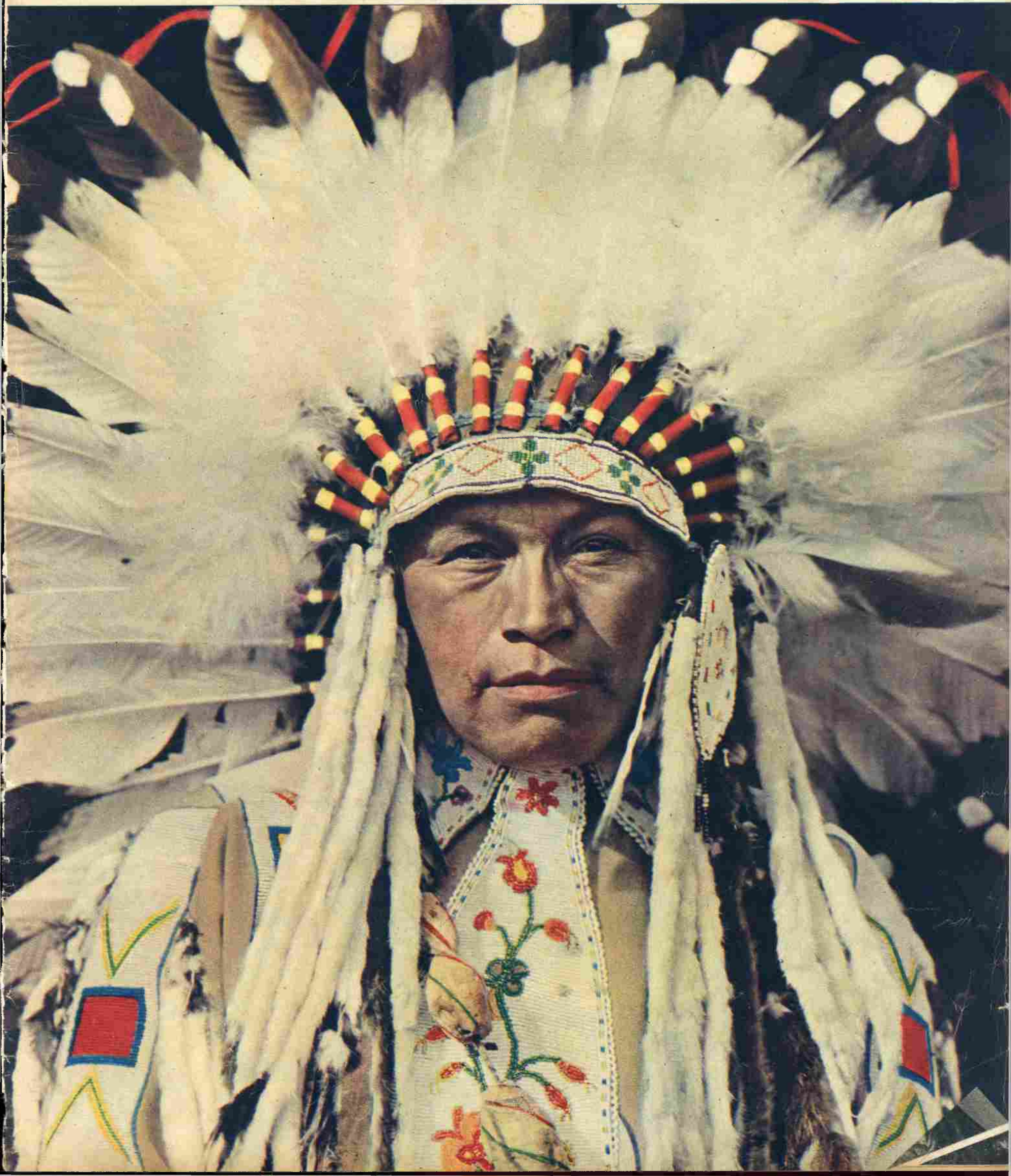
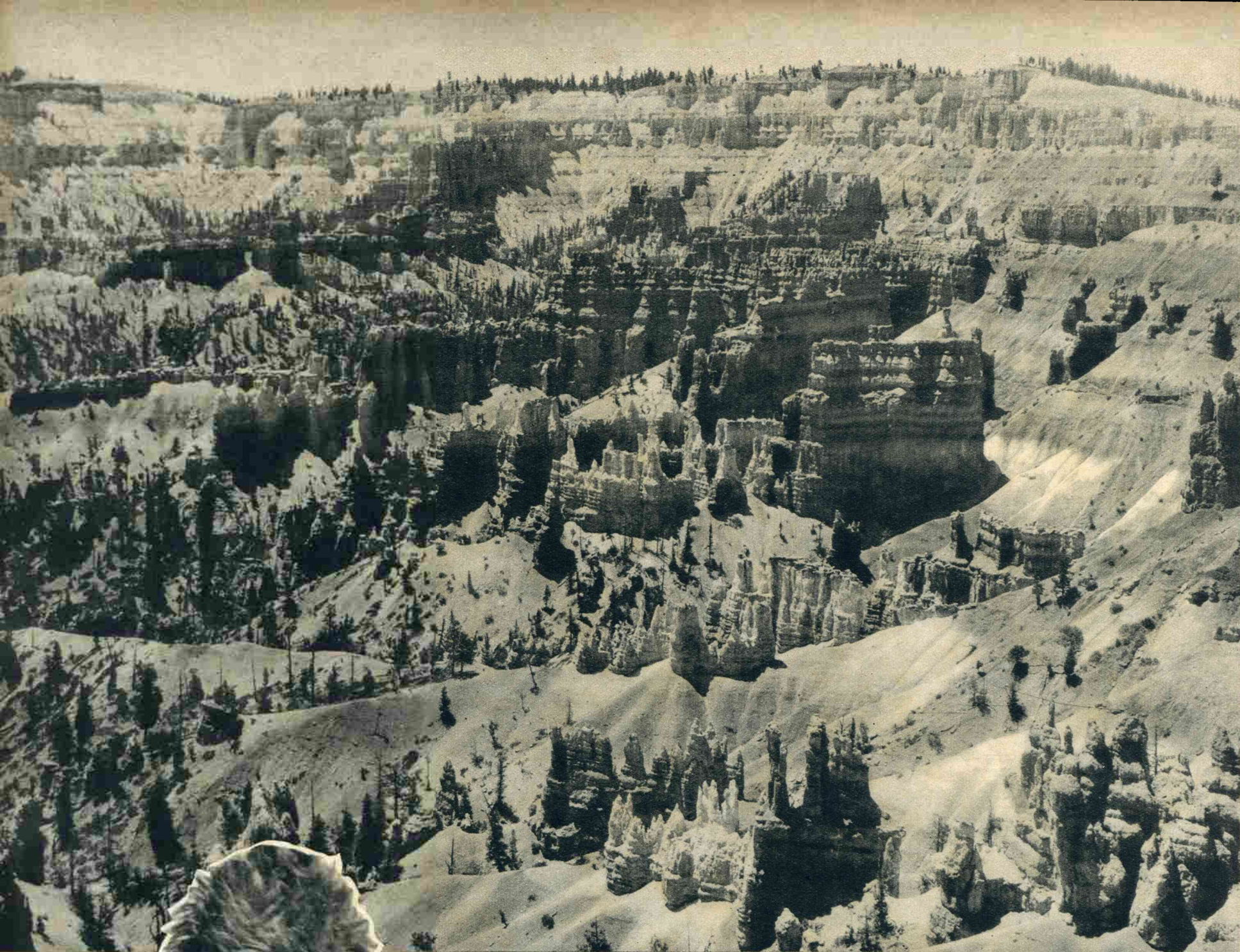

ONS ZEELAND PANORAMA

14 JULI 1938 — No. 28

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Uit het land waar vroeger de Roodhuiden heer en meester waren. De beroemde Bryce Canyon van den Amerikaanschen staat Utah, het schitterendste voorbeeld op aarde van hetgeen de erosiekrachten aan schoonheid kunnen doen ontstaan. Deze kloof is een amfithheater in hoefijzervorm driehonderd meter diep in het veelkleurige zandgesteente uitgespoeld.

EEN STERVENDE RAS

De kolonisatie van het „Wilde Westen”

De bladzijden, waarop het drama van het tot uitsterven gedoemde roode ras staat geschreven, behooren niet tot de roemrijkste uit de kolonisatie-geschiedenis van

het westen. De vele roemruchte stammen van Pueblo- en Tao-Indianen, van Navaho's en Hopi's, van Mohikanen en Apachen, van Sioux, Comanchen en Dacota's, en hoe ze verder meer mogen heeten, waarvan schrijvers

*deed het eens zoo
fiere Indianenvolk
te gronde gaan*

als Fenimore Cooper en Karl May ons zoo boeiend wisten te verhalen, ze zijn te gronde gegaan onder de alles nivelleerende pletrol der moderne blanke beschaving. Steeds verder werden de Rood-

huiden teruggedrongen en van hun jachtgronden verdreven.

Wat er in de reservaten, welke hun als verblijfplaats werden toegewezen, nog van hen over is, is een volk zonder vaderland, in alle opzichten nog slechts een schim van het dappere en geharde krijgsvolk, dat hun voorvaderen waren. Slechts enkelen hunner leven in grooten welstand. De overigen zijn niet veel meer dan verarmde reclame-objecten, die voor reclame-doeleinden door de toeristenbureau's der Bleekgezichten worden uitgebuit.

En zoo sterft met het oude ras ook langzaam het sprookje uit, dat Indianenleven heette, en waarvan de foto's op deze bladzijden de met moderne invloeden vermengde romantiek in herinnering brengen.

Oppehoofd „Rauw-eter” uit den stam der Zwartvoet-Indianen in dagelijksche dracht. Hij is een trotsch man en verschijnt slechts bij zeer plechtige gelegenheden of tegen hooge vergoeding in vol ornaat.

Een oude krijger van den Cheyene-stam, in een karakteristieke speurdershouding in den staat Montana gekiekt, waar deze Indianen zich een reservaat zagen toegewezen.

Aanvankelijk evenals de jacht op hen makende Indianen met totalen ondergang bedreigd, nemen de machtige bizon-kudden, in het Yellowstone National Park tegen uitroeiing beschermd door de Amerikaansche regeering, weer in aantal toe. Men ziet over welk een prachtig jachtgebied de Roodhuiden hier eeuwenlang de beschikking hadden.

Rechts: Indiaansche squaw (huisvrouw) met baby. De vrouwen dragen hun kroost in deze typische wieg van buffelhuid op den rug mee.

Hoe het er in een wigwam (tentwoning) uitziet. In de tent van Jab Stevans, den medicijnman der Stony-Indianen.

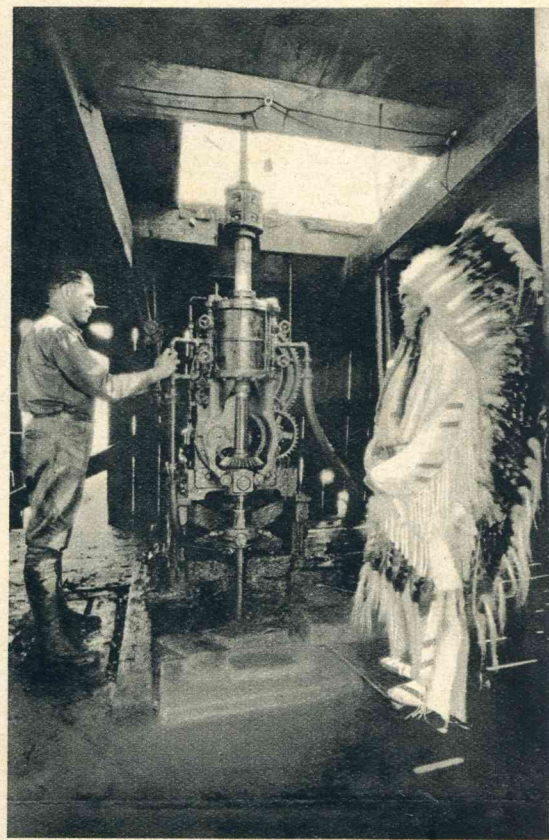
Rechts : Oud en nieuw bijeen. Deze Indiaansche, die handel drijft in veevoeder, reist in plaats van te paard in een eigen auto haar afnemers af. Maar van de oude methode, om zelf haar jonge spruiten te vervoeren, kon ze blijkbaar toch geen afstand doen.

Oppehoofd „Nacht-Zigeuner” uit den stam der Bloed-Indianen. Zijn voorvaderen kwamen over de Beringstraat uit Oost-Siberië, naar men algemeen aanneemt. De Mongoolsche gelaatstreken zijn onmiskenbaar.

De „Trekende Buffel” is het financieele genie der Stony-Indianen. Hij is de raadsman van den stam in geldelijke aangelegenheden. Hij draagt een met kralen bestikt lederen vest.

Hooofdman „Wolftand” bezichtigt 'n olieboorput, welke op zijn gebied in exploitatie is. Verschillende opperhoofden geraakten tot grooten rijkdom door de aanwezigheid van olie op de hun toebehoorende terreinen.

Balkan-rhapsodie

door Stefan Ruberg

Mihai Cosma, de boer, stond op het punt, zijn huisje met rieten dak te verlaten en naar het veld te gaan, toen de bezoeker kwam. Cosma was aan hard werken gewend; hij voelde niet veel voor bezoek in den vroegen morgen, als de zware dagtaak hem riep. Maar déze bezoeker was op geen tijd welkom geweest. Het was een gendarme.

„Ben jij Mihai Cosma?”

„Jawel.”

„Dan ga jij met me mee.”

„Waarom?” De magere boer keek verbaasd. „Heb ik iets op mijn geweten?”

„Doe geen domme vragen en ga mee! Vooruit!”

Er was geen keuze. Cosma nam zijn hoed, staarde dof naar zijn protesterende vrouw, maakte een kruis en ging naar buiten.

De gendarme leidde hem het dorp door. Het nieuws, dat Cosma gearresteerd werd, had zich snel verspreid — al ras werden de twee vergezeld door een menigte nieuwsgierige boeren. Stil en gelaten liep Cosma tusschen zijn buren door. Er liepen opgewonden kreten door de menigte. „Kijk, 't is Cosma, de gendarme heeft hem gehaald.” „Weet iemand, wat hij gedaan heeft?” Ze keken hem aan met verwonderden schrik en met medelijden. Sommigen vroegen aan den gendarme, waarom Cosma gearresteerd werd. Hij antwoordde grof, dat ze zich met hun eigen zaken moesten bemoeien. „Wees maar blij, dat je er niets mee te maken hebt, dus houd je mond en schiet op,” zei hij tegen een stoeren boer. Dit antwoord voldeed de nieuwsgierigheid der menschen niet, maar gaf hun wel iets te denken. Cosma had vast iets ergs gedaan; misschien gestolen. „Misschien is hij de moordenaar van den landheer, Stefanescu, waar de gendarmerie al drie jaar naar zoekt,” zei een der grijze baarden van het dorp.

De dienaar der wet en zijn gevangene bereikten de kazerne. Cosma kreeg een onprettig gevoel. Hij was dat gebouw altijd gauw voorbij geloopt zonder er naar te durven kijken. Hij had altijd schuw gedacht aan het lot dergenen, die achter de roode stenen muren terecht kwamen. En nu kreeg hij het voorrecht, van nabij met de menschen daarbinnen kennis te maken.

De gendarme duwde hem een deur door. Cosma stond tegenover de heerschende macht in het dorp, den commandant van de gendarmerie. In de stad is zoo'n officier een onbelangrijk raadje in de militaire machine; maar hier was hij almachtig, een man, wiens minste woord of gril gevreesd werd. Die schrikwekkende belichaming van de staatsmacht sloeg niet eens zijn oogen op van de papieren op zijn bureau, toen de boer, bleek, zijn hoed in zijn handen draaiend, opeens in zijn tegenwoordigheid verscheen. Hij bleef studeeren in een ontzettend officieel document. Toen hij klaar was met lezen deed hij zijn sigarettenkoker open, nam een sigaret, stak die aan, schraapte zijn keel en keek op.

„Wie is dat?” blafte hij den soldaat aan.

De man schoot verschrikt in de houding.

„Dit is Mihai Cosma, op uw orders, meneer.”

„O ja, Mihai Cosma.” Nog eens schraapte hij zijn keel. „Waar is dat papiertje gebleven....? Vervloekt, ik had 't net in mijn hand. O, hier is 't. Luister eens, Cosma, ik heb orders van 't hoofdkwartier, om je voor te geleiden. De reden staat er niet bij, kan trouwens geen mensch wat schelen. Je weet zeker wel wat je uitgespookt hebt, hè?”

Cosma herwon een greintje moed.

„Lang moogt u leven, mijnheer, maar ik weet van niets. Ik heb niets gedaan.”

„Houd je mond, idioot! Wie vraagt je wat?” Hij stond op en kwam naar den boer toe. „Misdadigers zijn altijd onschuldig,” bromde hij. Om nadruk te geven aan die opmerking stiet hij den boer met kracht tegen zijn borst.

Hij ging weer zitten en vervolgde snel: „Van hier naar de hoofdstad der provincie is 76 kilometer. Dat is onder de 100 kilometer, dus volgens de wet moet je zelf 't reisgeld van 300 lei voor jezelf en je bewaker fourneeren, of je gaat er te voet heen.”

De boer keek radeloos. Hij boog zijn ruige hoofd en pleitte: „Excellentie, waar moet zoo'n arme boer als ik zooveel geld vandaan halen?”

„'t Kan mij niet schelen, hoe je aan 't geld komt. Ik vraag alleen of je 't hebt of niet. Als je 't niet hebt, wandel je van de eene kazerne naar de andere. En nu opschieten!”

Hij nam een papier van zijn bureau, wendde zich naar den gendarme en zei: „Hier zijn de orders. Breng dien ezel naar den volgenden post, in Florita.”

Met een schop bracht de soldaat den boer op gang. Uren liepen de boer en de gendarme over den heeten, stoffigen weg, die naar Florita leidde. De boer, aan den militairen pas niet gewend, werd gauw moe. De soldaat echter, 't marcheeren gewoon en geprikkeld door de hoop, nog dien avond in zijn eigen kazerne terug te kunnen zijn, hield er ferm den pas in. Als de boer eens achterbleef, werd hij door een klap van den gendarme tot spoed aangespoord.

De middag bleekte, toen Cosma doodmoe in Florita aankwam. De gendarme overhandigde den postcommandant het bevel tot voorleiding van den boer. De commandant streek over zijn ruigen knevel en bestudeerde het papier met een boos gezicht.

„De reden voor de arrestatie staat er niet in. Wie weet, wat hij op zijn kerfstok heeft! 't Kan wel een deserteur zijn of een samenzweerder — misschien allebei.”

Hij schreeuwde tegen den gendarme van den eersten post: „En zoo'n gevaarlijk sujet breng je ongeboeid hier! Onvergefelijke stommitieit! Dat zou hier nooit gebeuren. Stop dien schurk in een cel tot morgenochtend!”

Twee soldaten traden naar voren en grepen den boer. Hij verhef onwillekeurig zijn armen, en voor die beweging kreeg hij eenige klappen op zijn hoofd. Hij werd bij de armen gegrepen en meegetrokken naar een cel, en daar werd hij in geworpen. Toen de deur dichtging stond hij op. De zoldering was eenige centimeters lager dan zijn hoofd; hij kon onmogelijk rechtop staan. Er stond geen enkel meubel in het hok. Moe van zijn reis en pijnlijk van de klappen ging Cosma op den kalen steenen vloer liggen en viel hij in slaap.

's Morgens vroeg werd hij gewekt door de punt van een schoen. Hij trachtte op te krabbelen, en kreeg den schoen weer in zijn ribben.

„Sta op, bommenwerper! Je hebt genoeg geslapen.”

Hij kwam op handen en knieën, maar een nieuwe schop sloeg hem om. Eindelijk was hij overeind. Twee gendarmes grepen hem. Zijn handen werden

achter zijn rug gewrongen en hij voelde metaal in zijn polsen snijden.

De marsch was nog grooter marteling dan den vorigen dag. Zijn lichaam deed overal pijn, een ontbijt had hij niet gekregen, de zon brandde en de weg was droog. De velden langs den weg schemerden en de huisjes dansten voor zijn oogen. Door de pijn schaamde hij zich niet eens meer, als er menschen bleven staan om naar hem te kijken. Hij had geen besef van tijd of plaats meer. Het leek, of hij jaren geloopt had. Hij struikelde. Hij kreeg een schop.

Onder de middagrust deed de gendarme zijn boeien zoolang af. Cosma rekte zijn armen. Die vrijheid deed goed. Er daagde iets in de diepte van zijn boersche brein. Hij moest zien te ontsnappen! Hij keek rond. De gendarme was bezig zijn broekspijpen beter in zijn laarzen te stoppen. Nu had hij een kans! Zijn hersens, door hitte en pijn verwrongen, waarschuwden hem niet. De gendarme waarschuwde wel. Tegelijk richtte hij zijn geweer. Om het voorgescreven schot in de lucht dacht hij niet — hij mikte. De boer, Mihai Cosma, strompelde, rolde tweemaal om en lag toen stil.

Twee maanden later kwam op 't hoofdkwartier een rapport binnen. Er stond in, dat de gevangene Mihai Cosma, gearresteerd op order van 't hoofdkwartier, bij een poging tot ontsnapping dood was geschoten. Het origineele bevelschrift was bijgevoegd.

De bevelvoerende officier keek het bevelschrift in. Mihai Cosma! Waar had hij dien voor willen hebben? Deserteur? Kon 't zich niet herinneren. Enfin, de adjudant zou 't wel weten.

„Luitenant! Waar moesten we iemand voor hebben, die Mihai Cosma heette?”

De commandant trommelde op zijn bureau; 't was lunchtijd, hij was ongeduldig. De luitenant trok een kaart uit.

„Nu?” snauwde de majoor.

„Staat er niet op, majoor.”

„Waarom zet je de reden er niet bij?”

„Doen we nooit, majoor. Is zoo'n werk. 't Gaat ze trouwens niets aan, waar we iemand voor nodig hebben.”

De hals van den majoor werd paars.

„Als u de regels had gevolgd en er de reden bij had gezet, hadden we nu die soesah niet,” stooft hij op. „Kijk uw notities na over den dag, dat de order is uitgegeven.”

De luitenant sloeg een boek open en zocht een bladzijde. Zijn vinger ging er langs, tot hij de aantekening vond. Hij keek op naar den majoor.

De luitenant zei langzaam: „Mihai Cosma... we moesten de voornamen van zijn vader weten, om in 't archief in te vullen.”

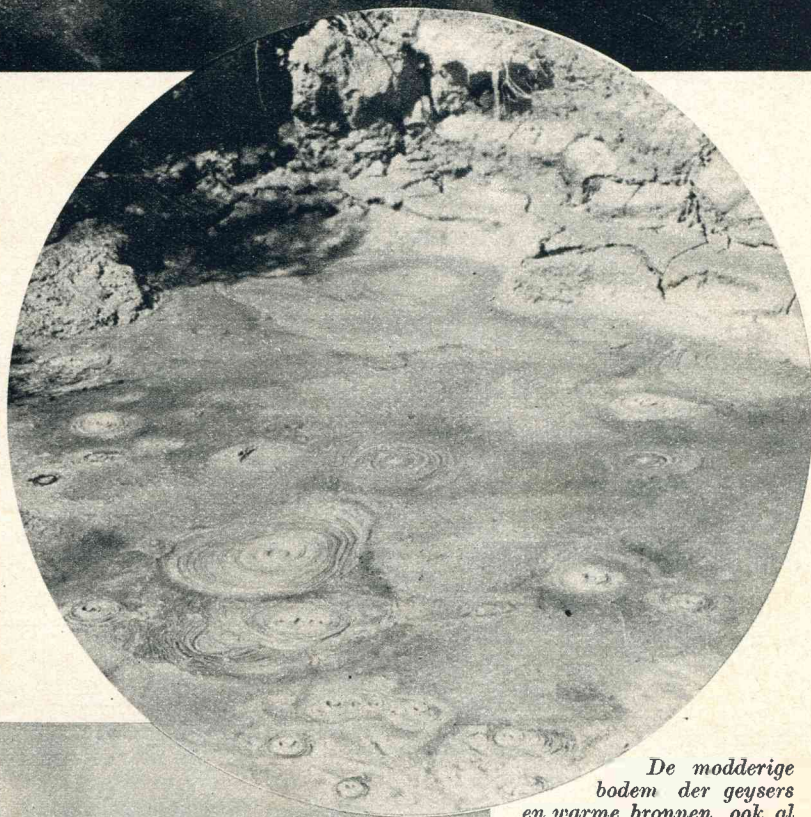
MOOI NEDERLAND - HET ST. JORIS-
GEBOUW TE MIDDELBURG

In het land der Maori's

Een fantastische opname van de geysers nabij het Maoridorp Whakarewarewa.

EEN GROOTSCH VERLEDEN, EEN SCHAMEL HEDEN

Het zijn goede zangers, de Maori's, met 'n donkere, boeiende stem, en hun liederen hebben iets weemoedigs, vooral indien daarin over het roemrijk verleden wordt verhaald, over de trotsche daden van den stam Te Arawa, die meer dan zes eeuwen geleden, tegelijk met 'n aantal kleine Maoristammen, in kano's de Stille Zuidzee was overgestoken en Nieuw-Zeeland in bezit nam. Ngatoro-i-Rangi, de held in alle Maoriliederen, voerde hen aan en zij drongen door tot in het hooge noorden, in het gebied der geysers en warme bronnen, hun meest geliefde verblijfplaats. „Als men in vreemde landen u vraagt: „wiens zoon zijt gij?“, antwoord dan: „de zonen van Te Arawa zijn bekend over de geheele aarde“,“ zoo luidt de trotsche strofe van 'n oud Maorilied. Onderlinge twisten, bloedige oorlogen, besmettelijke ziekten hebben de Maori's ten onder gebracht. Thans zijn er niet veel Maori's meer in leven. De regering van Nieuw-Zeeland heeft hen in het geysergebied een reservaat aangewezen, zij wonen daar voornamelijk in twee dorpen: Whakarewarewa en Ohinemutu. Zij doen dienst als vreemdelingengidsen; zij laten zich bekijken, fotografeeren, voeren tegen betaling oude volksdansen uit en zingen hun zwaarmoedige liederen over hun grootsch verleden, dat nooit, nooit meer terugkeert.

De modderige bodem der geysers en warme bronnen, ook al zijn deze niet in werking, komt nooit tot rust. Groote bellen verraden, dat diep beneden 't eeuwige gevaar schuilt. In 1886 kwam de Tarawera-geyser, dien men uitgewerkt achtte, plotseling tot uitbarsting: een aantal Maoridorpen werd verwoest, honderden mensen kwamen daarbij om het leven.

Een Maorimeisje, dat als gids fungeert bij den Wai-kite-geyser, die een hoogte van dertig meter bereikt.

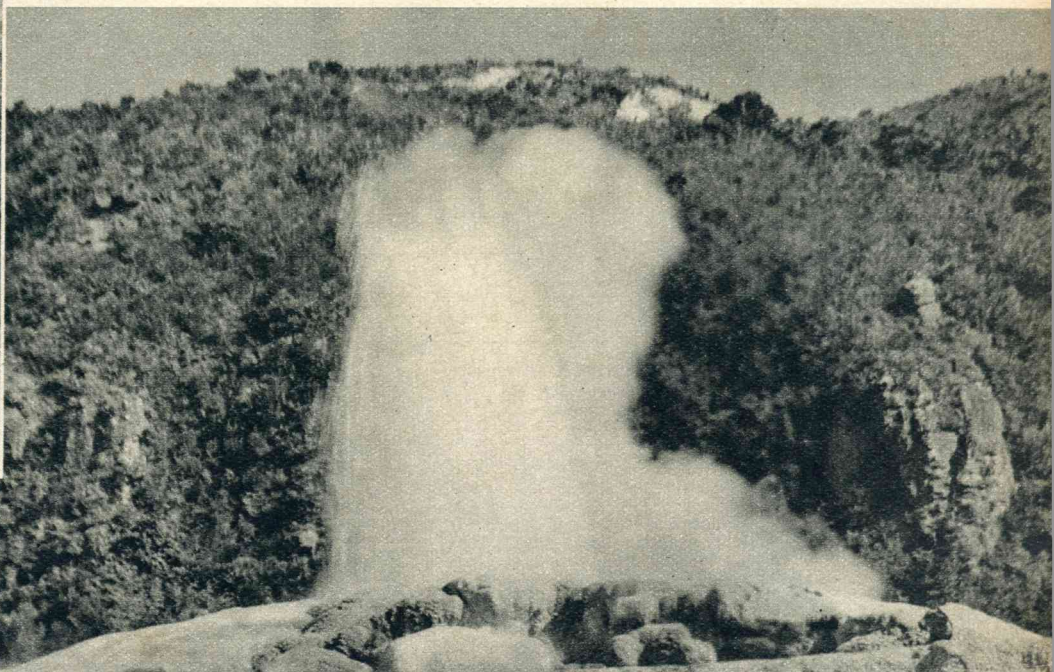

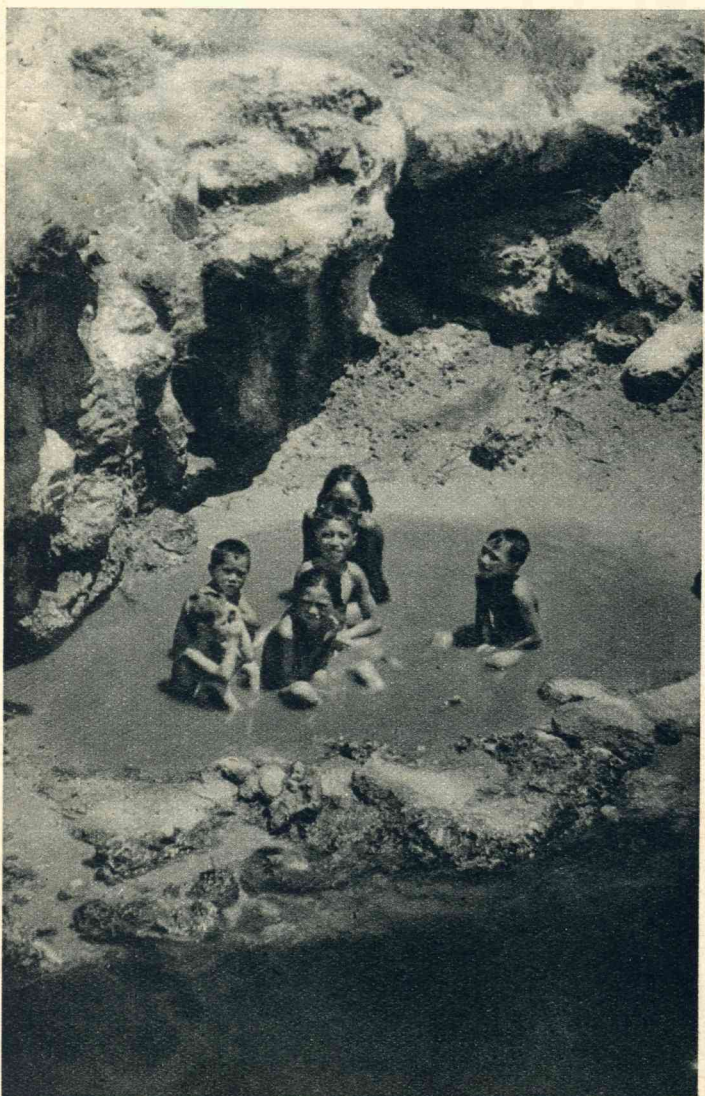
De Puarenga-geyser in het Maori-reservaat.

„Adelaarsnest“ heet deze geyser, een benaming, die alleszins gerechtvaardigd is!

Rechts: Nog een opname van den Waikitegeyser in het gebied van Rotorua, waar de Nieuw-Zeelandsche regeering een zeer moderne badplaats heeft aangelegd, met luxeuze, comfortabele hotels, te midden van een onvergelykelijke woeste omgeving.

Maorikinderen nemen een bad in een der warme bronnen, waarvan dit gebied zeer rijk is.

RIJNLAND

RIJNLAND . . . WIJNLAND

Terwijl voor eeuwen de wijnbouw bijna over het geheele Deutsche Rijk verspreid was, beperkt hij zich heden ten dage ongeveer uitsluitend tot het gebied van den Rijn en zijn zijrivieren. Verreweg het grootste deel van het Deutsche wijnland strekt zich uit over de min of meer steile hellingen van de diepe dalen welke ontstaan zijn in het gesteente der hoogvlakten door welke de Rijn, de Neckar, de Main, de Lahn, de Nahe, de Moezel en de Ahr zich een weg gebaad hebben.

Bij het Binger Loch wordt de tot nu zeer breede Rijnstroom in het nauwe hier beginnende Midden-Rijndal gestuwd. Het thans volgende stuk tot Koblenz is wel het meest romantische gebied van den heelen Rijn. Bekoorlijke steden en dorpen liggen aan den stroom. Kasteelen en burchtruïnes, kerken en kapellen zien vanaf de hoogten op de rivier neer. Lorch, Lorchhausen, Kaub met de Pfalz midden in den Rijn, St. Goarshausen met de Lorelei, Braubach met den Marksburcht en Oberlahnstein op den rechter- en Bacharach, Oberwesel, St. Goar en Boppard op den linker-Rijnoever zijn de bekendste onder de talrijke wijndorpen van dit gebied. Overal groeien de wijnranken, van het laatste huis tot aan den rand van het bosch. Koblenz aan den Deutschen Eck tusschen Rijn en Moezel is een prachtig uitgangspunt voor wandelingen in de Hunsrück, Eifel, het Westerwald en het noordelijke gedeelte van den Taunus, uitstapjes langs den Rijn, Moezel, Lahn en Ahr.

Ook Koblenz is een centrum van den Rijn-wijnhandel. Hier worden n.l. naast de Rijnwijnen ook de Moezelwijnen uit de omliggende gebieden verhandeld. In de groote kelders liggen duizenden vaten opgeslagen met wijnen van den Rijn, Moezel, Saar, Ruwer en Ahr.

Dan volgt de Moezel, de rivier die door het eigenlijke wijngedee van Duitschland stroomt, daar zij vanaf het punt waar zij het Deutsche land betreedt tot aan haar monding door druivenranken omkranst is. Ook het Moezeldal is bekend om de schitterende schoonheid der natuur.

Trier, de oudste stad van het Deutsche Rijk, eens residentie van de Romeinsche Keizers, later zetel der Triersche Aartsbisdommen en Keurvorsten, is het centrum van den wijnbouw van de Midden- en Beneden-Moezel, de Saar en de Ruwer.

Bacharach aan den Rijn,
een der romantische wijnstadjes.

Trier is het ideale uitgangspunt voor een uitstapje langs de Saar - met de bekende wijnstadjes Kanzem, Wiltingen, Ayl, Wawern, Ockfen, Saarburg en Serrig - langs de Boven-Moezel en verder naar de westelijke Hunsrück en de Eifel met haar kratermeren.

Een tocht door de Eifel gaat over den Nürnbergring naar het dal van de Ahr, waar op de grondgebieden van Altenahr, Mayschoss, Rech, Dernau, Marienthal, Walporzheim, Ahrweiler, Neuenahr, Heimersheim en Bodendorf de vurige Ahrrotwijnen verbouwd worden. Deze ademen in zekeren zin nog den gloed der vulkanische diepte uit. De Ahr mondt bij Remagen in den Rijn.

Ook langs het traject van Koblenz tot Remagen en verder stroomafwaarts tot aan het Zevengebergte treft men vele plaatsen aan waar wijn verbouwd wordt. In al deze plaatsen, ook in Bonn en in Keulen zijn vele gemoedelijke café's waar men de wijnen van het land genietten kan.

Den opmerkmaken toerist die deze gebieden bezoekt zal het niet ontgaan, dat bijna overal in het Deutsche wijnland in grooten getale geneeskrachtige bronnen ontspringen, welke meestal sedert overouden tijden om hun heilzame werking bekend zijn. In het wijnland van Baden ligt de wereldberoemde badplaats Baden-Baden, in de Palts Bad Bürkheim, in de Rijnprovincie de koningin der badplaatsen Wiesbaden, verder Soden, Schlangenbad, Schwalbach en Homburg. Aan de Nahe Bad Kreuznach en Münster am Stein, aan den Rijn Bad Assmannshausen, Bad Salzig, Bad Honnef, Bad Godesberg en andere, aan de Ahr Bad Neuenahr. Alle bronnen welke in deze badplaatsen ontspringen leveren door de hooge warmte van het water het bewijs van den nog aanwezigen onderaardschen gloed, welke ten slotte ook de daar groeiende wijnranken ten goede komt.

Een tocht langs den Rijn, de Moezel en de andere zijrivieren van den Rijn volbrengt men met het grootste gemak. Door de dalen van den Rijn, de Moezel, de Nahe, de Lahn en de Ahr slingeren zich de spoorbanen. Op den Rijn varen de prachtige salonboten af en aan. Ook op de Moezel ziet men deze booten. Bovendien zorgen de talrijke postautodiensten voor een regelmatig verkeer. Een tocht in deze streken is zoowel door de schoonheid van het landschap als de vroolijheid en gastvrijheid der bevolking een genot.

Het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam C., Kalverstraat 111 en het Landesfremdenverkehrsverband Rheinland e. V. Bad Godesberg geven kosteloos alle inlichtingen

KLEVE (Kleef) De boschrijke, mooie stad van Maurits van Nassau met haar ouden Schwanenburg.

DUISBURG a. d. Rijn met de grootste binnenhaven van de wereld — vooraanstaande Westduitsche opera — eerste rang hotels — voorname café's — gezellige bier-restaurants.

KREFELD de zijde-stad aan den linker Neder-Rijn. Uitgangspunt voor tochten.

DÜSSELDORF de elegante Deutsche stad viert haar 650-jarig jubileum als stad. 12—21 Aug. 1938: Groote jubileum-feestweek.

WUPPERTAL en het mooie Bergische Land — een cultuur- en ontspanningscentrum — wereldberoemde zweefbaan — dieren-tuin. (Eibelfeld-Barmen)

REMSCHIED de hooggelegen bergstad in het midden van het Bergische Land, noodt uit tot een verblijf voor herstel of gedurende het weekend. Boschrijke landschap met vele bezienswaardigheden. Gezochte standplaats voor uitstapjes in het verdere Bergische Land. — Prospectussen bij het Verkeersamt Remscheid.

KÖLN leuke dagen — vroolijke avonden — gezellige reizen in het Land van den Rijn. Informaties over Hotels aan het Hoofdstation. (Keulen)

DÜREN Uitgangspunt tot den Noord-Eifel.

BONN de Beethovenstad aan den Rijn Inlichtingen: Städt. Verkehrsamt.

MONSCHAU Het romantische Eifelstadje in de rotsketel der Rur. Inlicht. door Verkeersverein.

MÜNSTEREIFEL Het belangrijkste Kneipp-kuuroord van West-Duitschland. — Prospectussen.

HONNEF met Rhöndorf. Kuuroord in het Zevengebergte.

ANDERNACH met zijn middeleeuwse bouwwerken en Rijnplantsoenen. KÖNIGSWINTER-Zevengebergte plaats voor uitstapjes en herstel aan den Rijn.

RENGSDORF het geneesk. klimaatkuuroord op de Rijnheuvels. Treinaansluiting over Neuweid, vandaar postauto.

KOBLENZ met Rijn, Moezel en Lahn. Het geliefde reisdoel van Nederlanders.

KYLLBURG (Eifel) Kurhotel en Pens. Eifeler Hof. Grootste Hotel v. d. Eifel. (Hotel Schulte.) 200 bedden. P. v. RM 5.50.

TRIER aan de Moezel, Duitschlands oudste stad. Een reisdoel der geheele wereld.

BOPPARD a. d. romant. Rijn, prachtige plaats voor rustbehoeven; fraaie bosschen.

BAD AACHEN Het bad voor reumatiek (Aken) Historische stad, mooi gelegen bij den Eifel.

Kurhotel „Der Quellenhof“ Het Hotel waar gij u thuis voelt. Therm. badh. met therm. zwemb. Hotel Kaiserbad Eigen geneeskrachtige bronnen. Kamers met alle comfort.

BAD NEUENAH Nabij den Rijn. Het geneeskrachtige bad tegen suiker-, maag-, darm-, lever-, gal- en nierziekten. Kurconcert. Allerlei sport. Hooge wijnenbergen. Groote mooie bosschen. Aang. wandelingen. Nieuwe Drink- en Wandelhal.

BAD KREUZNACH Sol- en Radiumbadplaats Bijzond. gunstig. resultaten bij Reumatiek, Ischias, Licht, Vrouwen- en Kinderziekt.

BAD MÜNSTER a. St. heerlijk gelegen aan de Nahe met warmwater-, zoutwater- en radiumbronnen. 24 minuten per sneltrein v. den Rijn (bij Bingen). Buitengewone geneesk. resultaten bij reumatiek, jicht, ischias, vrouwenziekten, kinderziekten. Roeien, zwemmen, tennissen. Vaste tarieven voor volledige kuren.

DE RIJN-BOOTTOCHT moet U maken!

Een vrolijk leven en bedrijf heerscht er op de groote witte schepen der Köln-Düsseldorfer Rheindampfschiffahrt Voortreffelijke keuken en wijnen aan boord.

„De Rijn in Vlammen“ den 11/6 Nederrijn (Duisburg) den 2/7 Zevengebergte (Bonn) prachtige Belichting der Oevers van den Rijn: den 30/7 Middenrijn (Koblenz)

Tuin-architectuur, plantenteelt, tuintechniek, tuincultuur, 470.000 M² groot.

ESSEN MEI-OCTOBER

RIJKSTUINTENTOONSTELLING

het bloemenwonder aan de Roer.

Bloemenwonder, tuinfeesten, lichtfontein, vuurwerk, concerten, dansen. Talrijke restaurants en café's, vroolijke rondritten met den Lilliputtrein.

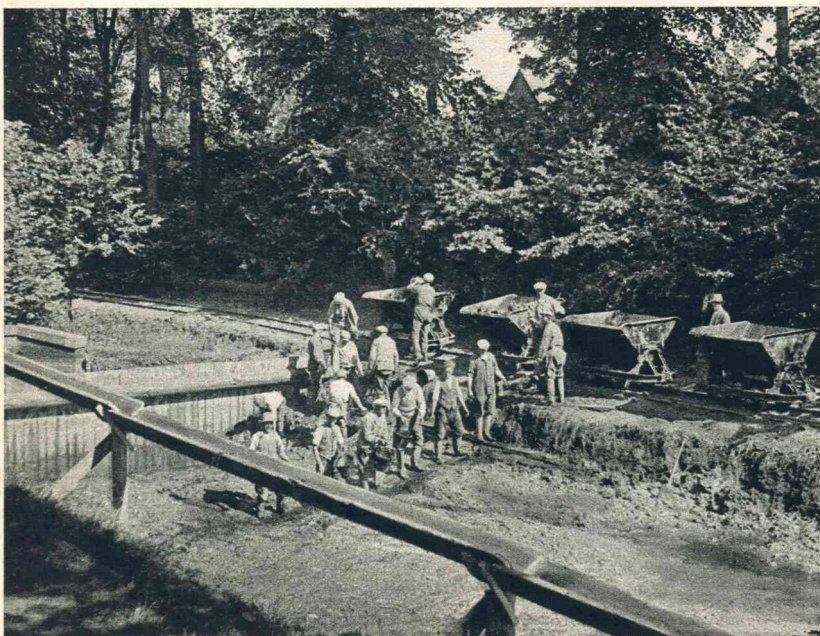

Maar u denkt toch niet, dat de singels alleen maar geschapen zijn voor 'de jeugd van onder den schoolleeftijd?

Langs de singels van Zierikzee

Niet dat Zierikzee nu zoo'n overmatigen last heeft van verkeersdrukte — maar 't rustigst leenen zich toch voor een wandeling met de jonge spruiten de stille lanen langs de oude vestinggracht.

Rechts: Is er trouwens dankbaarder vermaak voor de kleuters dan het veelsoortig gevogelte, dat uit de singelgrachten om kruimels en versnaperingen komt bedelen?

Om de lieflijke plekjes niet te verstoren met onlieflijke geuren, dienen de grachten op zijn tijd eens te worden uitgediept: een prozaïsch werkje in poëtische omgeving.

DE OPLOSSING VAN ONZE PINKSTER-PRIJSVRAAG

Mevr. A. H. Heerland, Brederodestraat 47 III, Amsterdam W.

Mevr. E. C. Frankfort-v. Elk, Alblasstraat 42 I, Amsterdam Z.

T. v. d. Zwaan, Belkemystraat 62, Amsterdam W.

Mej. C. E. de Boer, C. Krusemanstraat 41, Amsterdam Z.

H. v. Kralingen, Nic. Maesstraat 125, Amsterdam.

E. C. Hauer, Roelof Hartplein 21, Amsterdam Z.

D. Sterk, Fagelstraat 35 III, Amsterdam W.

Wed. Tobias de Vries, Uiterwaardenstraat 273 I, Amsterdam Z.

W. Brouwer, Banesingel 8, Medemblik.

C. Tool, Hoofdstr. A 413, Bovencarspel.

Mej. F. Haan, Rijksstraatweg 212, Haarlem.

C. de Jeu, Kerkweg 9, Santpoort.

E. Adrichem, H. Burgerstraat 46, Beverwijk.

C. Heijnen, Langestr. 24, Huizen (N.H.).

A. Warkum Smit, P.T.T.-kantoor 187, Twisk.

C. Boot, Parkstr. 19, Julianadorp.

C. Pluister, Rustenburgerweg, Heer Hugowaard Zuid.

P. J. Kimman, 106, Oudeschild, Texel.

P. J. Crum, Molenvaart 146 a, Anna Paulowna.

J. Groot, Kloosterw. 31, Laren (N.H.).

D. v. Leeuwen, Oosteinderweg 84, Aalsmeer.

J. W. Rieuwerts, Apenspel 5, Enkhuizen.

Mej. J. H. Damiaans, Hereweg A. 45, Post Groet.

L. de Jager, Oude Haarlemmerweg 42, Castricum.

C. Draijer, Potgieterst. 20, Zandvoort.

Mevr. Heijne Koning, Wilhelminastraat 59, Krommenie.

N. Schotten, Beemsterlaan no. 23, Bergen (N.H.).

F. H. de Lange, Godelindestraat 15, Bussum.

Adr. Slagboom, Dijkstraat 6, Den Oever (Wieringen).

P. Smit, Marconistraat 106, IJmuiden.

J. J. de Winde, Dahliastr. 2 E, Alkmaar.

T. Kossen, Mandenpad 93, Broek op Langendijk.

G. Wesseling, Vijfheerenstraat 26, Heemstede.

G. Boot, Benkakade 27, Wormerveer.

P. Kuin, Geweerstraat 32, Haarlem.

W. v. d. Klooster Pz., F. 98 Kuin, Kolhorn.

Mevr. L. Hollekamp-van Beers, Mathe-nesserlaan 193, Rotterdam C.

A. Blanken, Zwart Janstraat 118 a, Rotterdam N.

A. J. Hoogendonk, Zeilmakersstraat 45 a, Rotterdam W.

A. Bezemer, Joost v. Geelstraat 23 a, Rotterdam C.

J. L. v. Herk, Essenburgstraat 31 b, Rotterdam W.

Mevr. Brandwijk, Citterstraat 11 b, Rotterdam W.

J. Spoelder, Mathenesserweg 26 a, Rotterdam W.

A. Hoogendijk, Bergschelaan 300, Rotterdam N.

L. Slagter, Pleinw. 109 c, Rotterdam Z.

A. Meertens, Olmenlaan 120, R'dam Z.

K. v. Driel, Tiengeburen 24, Rotterd. Z.

L. v. Roon, Volksbelangenstraat 8, Puttershoek.

G. P. Mulwijk, No. 55, Peursum (Z.H.).

M. Boon, 2e Scheepvaartstraat 32, Hoek van Holland.

A. G. v. Ipenburg, Oude Singel 128, Schoonhoven.

J. A. Woordermeer, Beneden Oostdijk 102, IJselmonde.

L. Kruijer, Burg. Knapperlaan 255 b, Schiedam.

W. Rougoor, Koningsplein 9, Delft.

M. Passé, Verversdijk 65 a, Delft.

Stellig zullen onze lezers zich het avontuur herinneren van Frans de Tippelaar, die met zijn hond Loek op den tweeden Pinksterdag in een doolhof verdwaald raakte. Wij vroegen den laatsten regel van het gedicht dat naast onze prijsvraag stond afgedrukt en tot onze groote voldoening kunnen wij melden, dat de oplossingen wederom in grooten getale zijn binnengekomen.

De regel, dien de puzzelaars moesten vinden, luidde:

„Maar nooit doen we dat weer!”

Zooals bekend, loofden wij tweehonderd geldprijzen uit, elk van f 2,50, zoodat in 't geheel een bedrag van

500 GULDEN AAN PRIJZEN

onder de inzenders van goede oplossingen werd verdeeld.

De namen der gelukkige winnaars, die dus elk een geldprijs van f 2,50 ontvingen, drukken wij op deze pagina af.

A. v. Heijningen, Pieterstr. 146, Delft.

A. Poldervaart, Noorddijk 51 r. Maas-luis.

Mej. G. Visser, Lindschendijk B. 78, Heerjansdam (Z.H.).

W. Witte, Singel 59, Rhooon (Z.H.).

H. W. v. Vuuren-Boei, Nieuwstraat 23 a, Leerdam.

C. Hordijk, Wilgestr. 4, Zwijndrecht.

Mevr. G. IJff-Hoogenboom, Oudlan-scheweg 7 II, Woerden.

Mej. D. Joppe, Langeweg 182, Sommels-dijk.

C. v. 't Riet, Dorpsstraat 25, Aar-landerveen (Z.H.).

G. Verkerk, Lekdijk 9, Ammerstol.

J. Maas, Molendijk 45, Oud Beijerland.

M. Lodder, Doneschestr. 23, Bolnes.

Mej. J. v. Kooten, Willemstraat 138, Slikkerveer.

Ph. v. Dorssen, Schiedamscheweg 77, Kethel.

M. de Ruijter, Oranje-str. 38, Sliedrecht.

Mej. S. Baardman, C. 80, Nieuw Lek-kerland.

T. A. Vos, Rozenlaan 69, Vlaardinger-Ambacht.

J. de Zeeuw, Weth. Ventew. 176, Gouda.

A. v. d. Burg, Kl Haarschekade 74 a, Gorinchem.

A. J. v. Hamburg, Havenkade 71, Spijkenisse.

C. J. A. Telperlaa, Middellandstraat 19 b, Rotterdam W.

G. A. J. Hilbers, Pr. Fred. Hendrik-straat 8 b, Hillegersberg.

W. F. Dedel, Linnaeusstraat 173, Den Haag.

L. J. Zieren, Gooilaan 112, Den Haag.

H. J. Le Grand, Weimarstraat 264, Den Haag.

D. Demmers, de Vriesstr. 69, Den Haag.

Maby Beyersbergen-v. d. Peek, Laan van Meerderevoort 171, Den Haag.

L. J. Kemmens, Bezuidenhout 452, Den Haag.

G. Schenkel, Allard Piersonlaan 112, Den Haag.

N. v. d. Kleij, Dorpsstraat, Hazerswoude.

J. v. d. Berg, Naaldwijkscheweg 170, 's-Gravenzande.

J. v. Leeuwem, Rijksstraatweg 459, Wassenaar.

S. Pons, Rijnweg 111, Monster.

J. J. Noest, Notenstr. 4, Loosduinen.

A. de Wilde, Dorpsstr. 141, Zoetermeer.

J. de Mooy, Oegstgeesterweg 23, Rijns-burg.

B. Scholten, Kleine Achterweg 14 e, Naaldwijk.

G. Buitelaar, Plaspoelkade 1, Leidschen-dam.

Mej. R. Kok, Fagelstraat 5, Leiden.

Mej. A. Dullaart, Kanaalweg 9, Sche-veningen.

G. Vreeman, Wijngaardenlaan 17, Voor-schoten.

K. Wouterlood-v. Doesburg, Ottoburg-straat 62, Rijswijk.

A. Nap-Schupper, Laan van Helden-burg 54, Voorburg.

E. v. d. Meer, Jac. v. Campenstraat 34, Naaldwijk.

Jac. v. d. Linden, Eikenl. 4, Leiderdorp.

Mej. M. F. v. d. Wal, Wijtenbachweg 63, Oegstgeest.

L. J. de Bruin, Heulstraat 10, De Lier.

A. v. d. Brand, Monsterscheweg 124, Poeldijk.

Mevr. Pückel, Belgische Plein 30, Kli-niek Dr. Lenobel, Scheveningen.

H. v. d. Sluys, Pluvierstraat 420, Sche-veningen.

G. Vreeburg, Voorstraat 27, Katwijk.

B. Rooyakkers, Korte Mare 20, Leiden.

L. Ferwerda, Seringstraat 174, Utrecht.

W. Doorneweerd, Westinghousestraat 69, Zuilen.

H. H. Hessing, Goedestraat 41 bis, Utrecht.

Mej. Arijjansen, Obrechtstraat 36 bis, Utrecht.

A. R. Frijling, Prinsstraat 16, Dalfsen.

G. Aaldering, Landweg 17, Doetinchem.

J. Gooijenga, 1e Hollandiastraat 22, Bolsward.

A. J. C. Smit, Brinklaan 169, Apeldoorn.

J. K. M. Schulte, Hoogen-End B.98, Didam (Gld.).

C. K. Baars, Harnjsweg 43 g, Wage-ningen.

R. Vermeulen-Groeneweg, Waterstraat 25, Zaltbommel.

M. J. Boegman, Roggestr. 25, Doesburg.

F. B. Boneschanskei, Wisseling F.322, Dedemsvaart.

W. D. Jong, G. Tammingstraat 3, Franeker.

J. D. Vreeswijk, Dullertstr. 24, Arnhem.

Mevr. Pasterink, Grootestr. 31, Borne.

F. de Jager, Looxmanstraat 20, Sneek.

E. V. D. Kooi, Oldegaliën 259, Leeu-warden.

Mej. J. Wiegers, Gebr. Bakkerstraat 25, Groningen.

G. Mangel, Elzenstraat 44, Nijmegen.

A. v. Baan, Looisdijk 7, de Bilt.

H. Elzenaar, Fahrenheitstraat 19, Amersfoort.

D. Schemmekes, Tuindorpstraat 112, Hengelo.

S. Meulenman, Rembrandtlaan 8, Zwolle.

G. Groen, Anreepersstraat 152, Assen.

J. v. d. Dussen, Kritzingerlaan 30, Zeist.

T. Schalkwijk, Tollenstr. 25, Culemborg.

Mej. M. Suterr, Emmastr. 8, Barneveld.

A. Vos, Oosterstraat 81, Steenwijk.

W. A. Renzen, Kampweg 50, Doorn.

E. J. Erdsieck, Schuttevaerstraat 19, Meppel.

B. Francissen, Tooropstraat 152, Nij-megen.

S. Hondema, Lanen 76, Harlingen.

A. v. Rooij, Muntelstraat 46, Den Bosch.

Mej. v. d. Loo, Oostwal 63, Den Bosch.

J. Sio, Boutershemstraat 2, Bergen op Zoom.

A. v. Pinxteren, Boxelscheweg 56, Vught.

G. Wouters, Hoefstraat 124, Tilburg.

P. Brokx, Leijzenhoek C 23, Ooster-hout (N.B.).

A. A. Vermunt, Kaldonkstraat 40, Roosendaal.

G. Timmermans, Voordijk 8 a, Vlijmen.

A. Aarts, Eeneind C. 42 a, Nuenen.

Mej. de Grauw, Oosterhoutscheweg C 32, Teteringen.

Adr. v. d. Water, Zuidmolenstraat 33, Bergen op Zoom.

Mevr. M. Maas-Braun, O. Terheijden-scheweg 43, Breda.

F. H. Kets, v. d. Dungestr. 17, Helmond.

A. J. I. Kerssemakers, Visserstraat A 230, Steenberg.

L. D. v. d. Welle, Dommelhof, St. Oedenrode.

J. H. v. Woensel, Parallelweg Noord, Valkenswaard.

Mej. K. Schellekens, Roostenlaan 132, Eindhoven.

J. F. v. Heijst, Pr. Alexanderstraat 10, Eindhoven.

H. v. Wezel, Veldhovenplein 9, Tilburg.

F. Roxs, Grootestraat 37, Waalwijk.

H. v. Mierlo, Houtstraat 5, Oss.

W. Colombon, Frankenstraat 102, Maastricht.

A. J. Oosterbroek, Markt 21, Maastricht.

A. W. Wanrooij, Wimmerstraat 36, Eijgelschoven.

Th. v. d. Hórk, Vemweg 87, Brunssum.

J. Wielders, Parklaan 13, Sittard.

P. Weerts Lemaire, Nieuwstraat 2, Waubach.

W. Eggen, Noordstraat 2, Schesberg (L.).

Mej. J. Ketelaar, Gebroek Melick 152, Roermond.

F. Heijers, Vroenstraat 34, Bleijer-heide (L.).

Mej. I. Gorissen, Kruisstr. 11, Stein (L.).

W. J. Creusen, Lindenlaan 37, Chèvre-mont.

M. Koolen, Paterslaan 9, Venraij (L.).

M. Jegerings, Dr. Schaepmanstraat 47, Heerlen.

L. Fröset, Callistusstr. 65, Terwinselen.

J. Flachs, Grootestraat 21, Valkenburg.

Mej. L. Schonitz, Akerstraat 90, Spek-holzerheide.

R. v. d. Velden, Agnes Printhagena-straat 2, Geleen. Lutterade.

Th. Oudedarken, Wilhelminastraat 104, Hoensbroek.

J. Hamerlinck, Stationstraat 74, Sim-pelveld (L.).

P. Janssen, Slooterbeekstr. 74, Venlo.

J. Paulussen, Beekstraat 37, Weert.

Mej. B. Vankommerig, Min. Ruijsstraat 4, Bochtoltz.

Wed. A. A. Koole-Oehtman, Egelan-tiersstraat 124, Hilversum.

H. Claus, Rembangstr. 2, Haarlem (N.).

A. v. Gent, Wilhelminastraat 10, Weesp.

H. v. d. Wolk, J. v. d. Heijdenstraat 200, Hilversum.

H. Prins, Jan Bestevaerstraat 48, Koog a/d Zaan.

G. Weijgertze, Burgervlotbrug, Gem. Zijpe (N.H.).

P. G. Dekema, F.C. Dondersstraat 27, Bussum.

C. v. d. Berge, Julianastr. 2, Middelburg.

F. Simons, Rochussenstraat 17, Vlis-singen.

D. v. Beusichem, Lambrechtschestraat 20, Vlissingen.

J. de Fouw, Dijkstraat 79, Terneuzen.

L. Krijger, Noordstraat D 8, Brouwers-haven.

J. Schot-Stoel, Breestraat, Zierikzee.

S. Akkerdaas, Weststraat E 10, Dom-burg.

N. Meelse, Nieuwe Vlissingscheweg 295, Souburg.

C. Schout Nagtegaal, Absdale, St. Jan-steen.

Mej. Weekers, Postweg 389, Stavenisse.

Een aardige foto uit den rit Caen-Saint Brieuc, welke in een overwinning van Majerus eindigde. Voorop de Duitschers Weckerling en Oberbeck, gevolgd door Sylvere Maes en Kint (België).

DE RONDE VAN FRANKRIJK

Langer dan 'n week reeds „bollen” de beste koersloopers van gansch Europa door Frankrijks drevén. De Ronde van Frankrijk staat, meer dan welk sportevenement ook, in het teken der belangstelling. Te meer waar ditmaal de Nederlandsche deelnemers een behoorlijke portie van deze belangstelling voor zich kunnen opeischen, hebben wij gemeend een extra-pagina aan dit allergrootste wielersportgebeuren te moeten wijden.

De koers door Frankrijk vergt het uiterste van spieren en zenuwen. Een lekke band, een klein defect en alle krachtsinspanning van vele uren is voor niets geweest. Op 't traject naar Bordeaux hebben Middelkamp en Schulte dit aan den lijve ondervonden.

Intusschen zijn de prestaties der Hollandsche deelnemers tot op het moment dat wij dit schrijven niet slecht geweest. Schulte won de derde etappe en ook van de anderen valt veel goeds te zeggen. Natuurlijk is de kans om de Ronde te winnen zeer miniem. Noch individueel, noch als ploeg hebben

onze landgenooten daartoe een kans, gezien zij numeriek ook in de minderheid zijn. Dit neemt niet weg dat sportminnend Nederland met meer dan gewone interesse uitziet naar de berichten over dezen monsterrit.

Een actiefoto van Gerrit Schulte, dien men in Frankrijk „den rijdenden gek” heeft genoemd, doch die alom gevreesd wordt om zijn kracht en withoudingsvermogen.

De Luxemburger Majerus, leider van het algemeen klassement, won de 2e etappe.

Meulenberg, de Belg, die de 4e en 5e etappe won, voor de microfoon te La Rochelle.

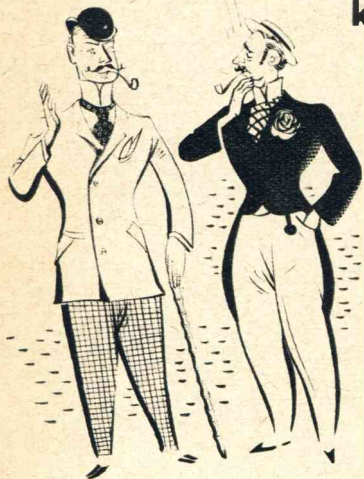

De Amsterdammer Gerrit Schulte wint de 3e etappe van de Ronde van Frankrijk. Op onze foto arriveert hij als 1e te Nantes.

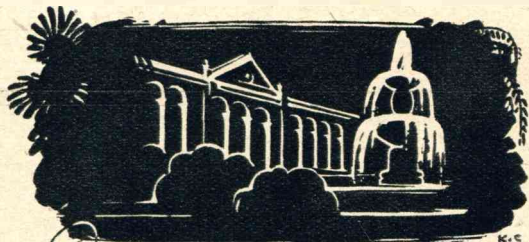

**„Geloof U dat iemand
over het Kanaal zou
kunnen vliegen?”**

vroeg een zéér vooruitstrevend heer aan een zéér vooruitstrevend heer en de ander antwoordde: „Nee, natuurlijk niet!” Dat is nog, maar 50 jaar geleden. En nu vliegen ze lustig over den Atlantischen Oceaan. Zóó verandert alles. Maar er zijn dingen die niet veranderen. De mannen van vijftig jaar geleden rookten óók met smaak hun pijpje. Al kenden die dat allersmakelijkste pijpje van vandaag den dag niet, gestopt met:

Reuze baai

Nog geen dag reizen...

en toch, welk een typisch verschil met Holland: bergen en dalen, wijnbergen en een weelderige plantengroei tengevolge van het warme klimaat, heete bronnen, die genezing en verzachting brengen bij reumatiek, jicht en catarrhen. Een autorit van drie kwartier brengt den bezoeker langs den breeden Schwarzwald-heerweg van de kuststad tot op meer dan 1100 m. hoogte. Men kan roulette spelen in het casino en golf op de prachtige, goed onderhouden grasbanen en met het bergtreintje kan men een bezoek brengen aan den heiligen berg van Baden-Baden, den Merkur.

BADEN-BADEN

Inlichtingen en brochures door de bekende reisbureaux en het *Duitsch Verkeersbureau* Amsterdam C, Kalverstr. 111.

GEDEELTELIJK PER BOOT

door Frank Condon

Caroline was wees, en zij had geld, en zij woonde bij haar oom en tante in en kon doen en laten, wat zij wilde. Wie kennis met haar maakte zag een heel knap meisje, jong en intelligent, en wat hij van haar trekken het makkelijkst onthield was haar kin, die beslist kordaat was, mooi maar kordaat.

Zij was schilderes en zij schilderde nu en dan werkelijk. Den avond van den negenden Januari was het weer slecht, sneeuw trachtte regen te worden en regen trachtte de menscheit te verdrinken; de oom en de tante waren naar een concert; Caroline zat in een fauteuil en had een bruine japon aan. Zij was even knap als anders.

Maar haar oogen fonkelden ietwat toornig en haar wangen waren rood. Zij stond op en ging heen en weer loopen en maakte gebaren, een schoon tafereel, dat echter niet den minsten indruk maakte op den aanwezigen jongeman. Hij bleef zitten rooken en als hij naar haar keek, waren zijn oogen boos. Hij heette Norman Gregg — ja, een van de bekende Greggs — en als er niets gebeurde, zou zij mevrouw Gregg worden.

Er gebeurde wél iets. De leuke kamer was een worstelperk. Meneer Gregg was onder de dertig en in normale tijden had hij een aardig, vroolijk gezicht met grappige rimpeltjes. Hij zag haar zenuwachtig heen en weer loopen en werd nog kwader.

Op een klein tafeltje glinsterde een diamanten ring, die van Caroline's vinger was gekomen, en dat liggen van dien ring op dat tafeltje beduidde, dat twee, die van plan waren te trouwen, niet meer van plan waren te trouwen.

Norman was in een feestelijke stemming aangekomen, in de verwachting, dat Caroline mee zou gaan naar de bioscoop, en zij had koudweg geweigerd. Het was niet de weigering, die de lont in 't kruit stak, maar iets anders.

„Ik heb je gisteren gezegd,” beweerde Caroline, „dat we bij George en Nella zouden gaan bridgen. Dat wist je. Jij met je bioscoop!”

„Als ik 't geweten heb, vergat ik 't maar liever,” antwoordde hij. „Ik wil niet met George en Nella bridgen, en met niemand, dat weet je; en ik heb een hekel aan bridge, dat weet je ook.”

„Inderdaad. Ik hoor ten minste niet anders. Als je maar eens één keer hier kwam, zonder zooveel cocktails te gebruiken onderweg, dan was je misschien in een prettiger stemming.”

„Zoo,” zei hij, wrang lachend. „Is dat 't. Ik heb te veel gedronken. Laat ik je dan vertellen, dat ik niéts gedronken heb.”

„Ik heb een goeden reuk! Onbeleefde opmerking, maar je dwingt me er toe.”

„Je verbeeldt je wat. Ik heb sinds vier uur geen druppel gedronken, en trouwens, je dwaalt af. We zouden naar de bioscoop gaan, we hebben er over gepraát, en nu is 't ineens bridgen met George en Nella. 't Is eeuwig bridgen bij jou. Je leeft er voor. Je eet bridge, je drinkt bridge en je slaapt bridge. Als de krant komt, zoek je eerst naar 't bridge-probleem. Weet je wat dat is? Belachelijk.”

„Ik herhaal,” merkte Caroline ijzig op, „je hebt te veel gedronken.”

„Je krijgt mij niet van mijn onderwerp af,” hernam hij boos. „'t Is te gek, zooals jij je leven vermorst aan de

speeltafel, dat zeggen al je vrienden.” „O ja?”

„Ja. Hoe moet dat worden als we getrouwd zijn? Ik kom 's avonds thuis van kantoor en ik ontdek, dat je zit te bridgen met drie andere verslaafde vrouwen, die óók hun mannen verwaarlozen. Ik word een bridge-weduwnaar, die uit zelfopgemaakte blikjes leeft. Mooi vooruitzicht.”

„Afschuwelijk,” gaf Caroline toe. „Maar er is nog afkomen aan. Niemand dwingt ons om te trouwen.”

Het is verwonderlijk, hoeveel verwoesting een kort driftig gesprek aan kan richten. Twee mensen hebben elkaar jaren lang gekend en bewonderd, en krijgen woorden, en zien het einde aankomen, maar een paar zinnen ver, en ze doen niets om van de scherpe woorden af te komen en een kalmer koers te nemen. Zij kunnen niet meer lachen. Een gesprek van vijf minuten kan een vijfjarige vriendschap afhaken... wat onzinnig is.

Het was hier, dat de ring langzaam afging en op het tafeltje kwam te liggen. Caroline zei: „Ik ben heusch niet zoo gesteld op een huwelijk met iemand dien we beleefdheidshalve een geleghedsdrinker zullen noemen, dus die waarschijnlijk heelemaal niet thuis zou komen.”

„Dan zijn we 't gloeiend eens,” raasde Norman, opstaande. „Gooi dien ring maar in den vuilnisbak.”

Hij greep zijn hoed, liep de hal door, smeed de deur dicht en liep voort in den treurigen Januari-avond. Caroline zat vijf minuten naar den muur te staren, en toen naar den ring; zij veegde aan haar oogen en bléef vegen.

Zij hadden alle twee beslist gelijk. Norman bleef in de bars veel te lang met kennissen of vreemden praten. Caroline was ongetwijfeld buitensporig op bridgen gesteld: zij wou liever spelen dan eten of slapen en dééd het ook vaak. Zij speelde vaak met onbekenden en menigmaal ging 't om een inzet, die van het spelen dobbelen maakte.

Toen Norman het huis uit was gestampt, nam hij een taxi en repte hij zich naar een cocktail-bar.

Hij bestelde een glas in de hoop, dat het hem vroolijker gedachten zou geven, wat het niet deed.

Er kwamen een paar mensen binnen die hij kende, twee heeren en een dame, en daar hij niets beters te doen had, dronk hij een paar glazen met hen. Zij waren buitengewoon vroolijk en hij probeerde zich te bezinnen, hoe zij heetten.

„We gaan morgenochtend naar Florida,” vertelden zij hem op den tevrede toon van mensen, die den winter kunnen ontvluchten. „Reusachtig, niet?”

„Hoe gaan jullie?” vroeg Norman, hen aanziende met een doffen blik.

„Per boot — met de beroemde *Swanee*. Vertrekt morgenochtend om elf uur. Wij zullen geen last meer hebben van ijs en sneeuw en verkoudheid. Waarom ga je niet mee, Norman?”

Dus ze wisten zijn naam. Dus toch vrij goede kennissen. Hij dacht maar een seconde over het voorstel na.

„Goed,” zei hij. „Ik wou toch ergens heen, en Florida lijkt me wel wat. Dan zie ik jullie morgenochtend aan boord wel.”

Toen stond hij op en ging naar huis. 's Morgens om tien uur besteede Nor-

man Gregg de *Swanee*. Maar het was een andere Norman Gregg. Zijn oogen stonden fiks en helder. Zijn wangen hadden een gezonde kleur, en zijn schreden waren flink, want er was in twaalf uren een groote verandering gekomen.

Toen hij dien morgen wakker werd, had hij de feiten moedig onder de oogen gezien, en hij had moeten toegeven, dat Caroline gelijk had gehad. Dús: hij dronk geen druppel meer.

Hij sprong uit bed als een ander mensch, een geheelonthouder, een trouw consument van karnemelk en water. Hij bekeek zichzelf in den spiegel en voelde zich stukken beter mensch.

Hij ging pakken, ontbeet haastig en ging naar de haven, respectabel maar niet gelukkig.

Norman volgde den steward, drong door de volten — menschen die vertrokken en menschen die afscheid namen. De blijdschap van zijn medepassagiers ging langs hem heen, en hij voelde zich niet alleen ongelukkig, maar ook beschaamd. Hij ontvluchtte New York, in de hoop, dat de afstand het leed zou matigen.

In z'n hut gooide hij zijn hoed neer, ging zitten en keek naar den electrischen waaier. Hij voelde geen neiging om 't dek op te gaan en zich onder de vroolijke passagiers te bewegen. Hij bleef dus zitten en vorschend naar den waaier kijken, tot de *Swanee* de haven uit was en mevrouw Vrijheid passeerde. Toen nam hij zijn hoed en ging een luchtje scheppen.

Hij klom naar het A-dek en ging tegen een sloep staan leunen. Hij rookte een sigaret, gooide het einde overboord en vroeg zich af, of hij zou blijven leunen of zou gaan wandelen, toen Caroline den hoek van het dekhuis om kwam. Zij had dezelfde bruine japon aan van den vorigen avond, met een bruine muts, die hij altijd prachtig had gevonden. Zij staarde hem aan.

„Wat is dat — een streek?”

„Ik kan het je niet zeggen,” antwoordde hij beleefd, „maar 't is géén streek van mij. Ik wist niet, dat je naar Florida wou. Vraag excuus dat ik er ben, en ik wou, dat ik er niet was.”

„Ik wist ook niet, dat je aan boord was,” zei Caroline. „Anders...”

„Maak je geen zorg,” zei hij koel, „ik zal je niet lastig vallen met mijn nabijheid. Als ik je aan zie komen, zal ik den anderen kant op loopen en doen, of ik je niet ken. We stoppen 't eerst in Jacksonville, dan ga ik van boord. Als ik er nu af kon, ging ik. 't Spijt me, dat 't zoo treft.”

„Mij ook,” zei Caroline, en zij keerde zich om en daalde af naar het B-dek, met haar kin in de boogte. Norman stak nog een sigaret op en constateerde, dat hij zich noch onaangenaam noch blij voelde.

Aan de lunch zagen zij elkaar niet. Norman at zonder de gewone prikkeling van een cocktail, wel een interessant nieuwtje. Hij wist precies, wat zij 's middags doen zou: bridgen. Een schip op zee is het paradijs van den bridge-maniak, en kaartgrage onbekenden hebben niet den minsten last, om elkaar te vinden en aan den slag te raken.

Door een kalme nieuwsgierigheid gedreven ging Norman Gregg na de lunch in den bar kijken. Binnengaan deed hij niet, maar hij keek over den drempel naar binnen, en wat hij waarnam gaf hem een schrik. Caroline zat op een kruk aan de zilverige toonbank met een cocktail in haar hand. Norman staarde in ongeloovige verbazing. Weliswaar dronk Caroline soms een cocktail, maar nooit zoo vroeg op den dag, en hij had haar nog nooit aan een toonbank zien zitten. Een jongeman naast haar glimlachte liefdallig, maar of hij

de cocktail betaalde kon Norman niet ontdekken. Hij verstikte een snellen aandrang, om naar binnen te stappen, haast het glas af te nemen en haar te bevelen, naar buiten te gaan.

De cocktail-bar op de *Swanee* bestaat uit twee aardige vertrekjes. In het kleinste staat het buffet met vijf knusse tafeltjes voor dikke heeren, die niet op kleine krukken kunnen zitten. De tweede afdeeling bevat een paar kaarttafeltjes, waaraan 't al druk toeging. Ietwat bezorgd liep de heer Gregg driemaal het dek rond en keek toen weer naar binnen: Caroline zat er nog.

Toen hij later weer naar binnen gluurde zat ze te bridgen, maar nog slechts zes meter van de glimmende toonbank, en hoe vaak hij ook staan bleef en keek, nooit keek zij op of gaf zij blijk te weten, dat hij aan boord was. Het spel werd zoo lang gestaakt, dat de spelers konden dineeren, maar daarna werd het aanstonds hervat. Haar medespelers kende Norman niet. Toen het voor een beschaafd mensch tijd was, om naar bed te gaan, bewandelde hij nog steeds de dekken en bood zij schoppen.

De tweede dag op zee bracht weinig verandering: Norman liep onrustig rond, Caroline zat in den bar, soms alleen, soms met een jonkman. Zij zat den heelen morgen op een kruk. 's Middags ging zij bridgen met de drie kennissen, die schuld hadden aan Norman's reis.

Hij herinnerde zich nu, wie het waren — verstokte bridgers, die hij wel eens in een kaartclub had ontmoet. Hij vroeg naar de passagierslijst en kwam te weten, dat het de heer en mevrouw Edsel en een meneer Beatty waren, en nu wist Norman opeens weer, dat hij met Beatty nogal overweg had gekund: een verstandige en vroolijke knaap.

Norman hervatte zijn eindeloos gewandel, probeerde zijn gedachten weg te houden van Caroline, faalde, en keek telkens door het raampje. Zij bridgde met de Edsels en Beatty tot etenstijd, en verscheen aan tafel in een opzienbarende japon. Als zij treurde, bleek er toch niets van.

Na het diner zat Caroline den heelen avond met haar nieuwe vrienden te kaarten.

Toen alles stil was aan boord van het goede schip *Swanee*, ging hij naar bed. Hij sliep rustig, en in het zonlicht van den volgenden morgen lag hij in zijn dekstoel, met een boek in zijn hand en iets als schertsende afwachting in zijn gezicht. Caroline kwam er aan, nu met een blauwe japon aan en een blauwe muts. Zij zag er bekoorlijk uit, maar haar voorhoofd was gerimpeld door een ontvreden frons.

„Ik zal tot mijn spijt met je moeten praten,” begon zij, en het was niet de koele, kalme stem van Caroline. „Zin heb ik er niet in, maar het moet.”

„Ga je gang,” antwoordde Norman.

„Wat is er?”

„Je zult me honderd dollar moeten leenen.”

„Waarvoor?”

„Ik heb gisteravond zeshonderd dollar verloren en ik had er maar vijf.”

„Zeshonderd dollar! Allemachtig! Met bridgen?”

Caroline knikte somber.

„Met diezelfde lui?”

„Meneer en mevrouw Edsel en meneer Beatty. Ik geloof dat 't zwendel is, want ik dacht dat we vier punten om een cent speelden. Maar 't bleek, dat ze vier om een dollar bedoeld hadden — ze hadden gezegd: „zullen we vier-om” spelen?” en ik meende toen dat ze centen bedoelden. Maar toen ik dacht,

feest

stuur 'n geluktelegram

keuze uit 5 soorten aan de loketten

De netto opbrengst komt ten goede aan Jeugdorganisaties, Het Ned. Jeugdleiders Instituut en De Academie voor Eucharistische Opvoeding

LUISTERT naar wat de vijfeling zegt over PALMOLIVE!

ONZE HUID
WAS
O-ZOO
TEER...

LATER ZEI
DR. DAFOE
UITSLUITEND
PALMOLIVE!

WIJ WERDEN
EERST IN
OLIJFOLIE
GEBAAD

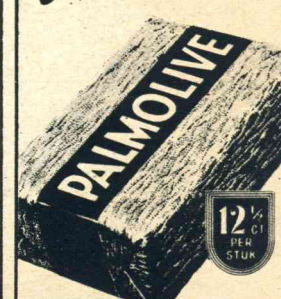
...WANT IN
PALMOLIVE IS
ZOOVEEL OLIJF-
OLIE VERWERKT

NIETS IS BETER
VOOR DE HUID DAN
OLIJFOLIE. VOLG
DAAROM ONS VOOR-
BEELD!

Gebruikt

DE BEROEMDE OLIJFOLIE-ZEEP!

(Slot op blz. 18)

President Roosevelt en prins Bertil van Zweden te Wilmington (Ver. Staten) in gesprek tijdens de feestelijkheden, die in deze stad gehouden worden ter herdenking van het feit, dat 300 jaar geleden de eerste Zweedsche kolonisten zich aan de oevers der Delaware vestigden.

Van alles en overal

Links : Een Engelsche spoorwegmaatschappij heeft op de langere trajecten, die door haar verzorgd worden, een z.g. Buffet- en Barwagen in dienst gesteld, waar de passagiers zich tijdens de reis, onder het genot van een cocktail of een glaasje bier, aangenaam kunnen verpozen.

Het tweemotorige Lockheed-toestel waarmee de Amerikaanse millionaire Howard Hughes een tocht naar Parijs wil gaan maken.

Flamingo's in Ouweland's Dierenpark te Rhenen.

EEN VOORLOOPER VAN DE »KARIMATA«

Zooals men weet is de bergingspoging, door den reusachtigen tinbaggermolen de „Karimata”, van het in den donkeren nacht van den 9en October 1799 op de Westergronden nabij Terschelling voor altijd verdwenen goudschip „Lutine”, reeds door talloze andere voorafgegaan. Sinds weldra honderdveertig jaar dat men bezig is, den goudschat aan den zeebodem te ontfutselen, heeft men achtereenvolgens de meest origineele werktuigen geconstrueerd om het langzaam onder het zeezand wegzakkende wrak te bergen. Er is gewerkt met duikers en zandzuigers, met sproeiers, zeef- en waschrichtingen, met boortorens. Doch telkens werden de bergingspogingen van het miljoenen-schip, dat den eigenaardigen naam draagt, welke „kwelduivel” beteekent, op een gegeven moment onderbroken, en behield de zee haar prooi, althans voor het grootste deel, voor zich.

Het is daarom wel interessant een van deze bergingspogingen, tegen het einde der vorige eeuw ondernomen met 'n speciaal daarvoor geconstrueerd schip, eens wat nader te bekijken. Wij meenen dit het beste te kunnen doen aan de hand van de op deze bladzijde gereproduceerde oude hout-gravure dateerend uit het jaar 1881, welke van de hieronder volgende beschrijving voorzien was.

Een nieuwe verzanding had omstreeks 1860 voor de zoveelste maal een einde gemaakt aan het duikerswerk. Het was toen, dat de heer W. H. ter Meulen te Bodegraven voorstelde, om door het inspuiten van water het zand zoodanig los te maken en te houden, dat gedurende het spuiten een duiker in den kuil met opwellend zand zou kunnen afdalen en zich vrij bewegen. In 1870 en in 1877 werden er achtereenvolgens nabij Terschelling en IJmuiden proeven mee genomen. In het bijzijn van verschillende ingenieurs en belanghebbenden drong de duiker J. Vrouwes tot 30 voet diep in den grond.

Het werktuig, dat bij het zandduiken het eerst in aanmerking kwam, was de boor. Deze bestond uit een soort van rooster met een cirkelvormig grondvlak, eenigszins gelijkende op een wagenwiel. Het was van plaatkoper gemaakt, dat in zeewater minder roest dan ijzer, en er kon water in geperst worden, dat geen anderen uitweg had dan eenige honderden gaatjes in den onderkant van den vlakliggenden rooster. De aanvoer van het water geschiedde door een slang, op het midden van den hollen rooster bevestigd.

Tot het aanvoeren van het benodigde perswater had men de stoomboot Antagonist ingericht. In deze boot had men een zeer zware centrifugaalpomp opgesteld, welke, door stoom gedreven, per minuut tot twintig kubieke meters water kon leveren. Men gebruikte trouwens indertijd deze inrichting reeds om zandbanken los te spoelen.

Naast de boor bevond zich een „zoeker”, die op zichzelf, onafhankelijk van de boor, gebruikt kon worden, om naar een onder het zand verborgen wrak te zoeken. Dit was niet anders dan een met lood bekleede ijzeren gaspijp, van ongeveer vier meters lengte, die aan een afzonderlijke waterslang hing, van kleiner kaliber dan de boorslang, en die het best te vergelijken is bij een gewone brand-

★
Reeds in de vorige eeuw trachtte men met een speciaal daarvoor ontworpen schip den goudschat van de Lutine te bereiken.
★

slang, grootendeels van opzettelijk niet geheel waterdicht linen gemaakt. Wanneer de zoeker gebruikt werd, spoot er niet alleen een straal water uit, maar sloeg de slang, zooals men dat noemt, ook door. De natte pijp gleed in minder dan twee minuten tot vijftientwintig voet diep. Een electrisch mondstuk aan den zoeker bevestigd — men vergeete niet dat we hier spreken over een toestel dat meer dan een halve eeuw geleden werd uitgevonden en gebruikt — deed dienst als verklikker van alle blanke, niet geroeste

metalen, goud of zilver.

Bij de eerste inrichting, zooals deze aan boord van de Antagonist was opgesteld, hing de boor voor aan de boot, en moest de zee zeer kalm zijn, om den duiker en de boor te zamen in het gat neer te kunnen laten. Liep er deining, dan bestond het gevaar dat door het rukken van de boot aan de boor de duiker

tusschen wrakhout en boor beklemd geraakte. Om dit bezwaar weg te nemen, werd het windas van de boor overgebracht op een vlot, zooals dit duidelijk op onze teekening zichtbaar is, en alle werktuigen hierop overgeplaatst. Dit duikersvlot kon zelfs in betrekkelijk woelig water stil blijven liggen, doordat het met aanzienlijken ballast was bezwaard, welke aan den grond kon worden verankerd. Het platform, dat tot werkplaats diende, dreef op twee luchtketels die door de ballastkettingen juist voldoende onder water werden gehouden, om geen last meer van de deining te hebben, en even vast op de golven te liggen als ware het een op palen gebouwde werkplaats.

Ziedaar een eenigszins verkorte beschrijving van het zeker vernuftig bedachte toestel, waarmede men in de tweede helft der vorige eeuw naar de schatten van de Lutine vischte. Maar de omstandigheden, waaronder men toen gedwongen was te werken, benevens de ten gevolge van zandaanslibbing nogal wisselende diepteligging van het wrak, deden ook deze bergingspogingen op niets uitloopen.

Ze werden nog gevolgd door een derde belangrijke poging onder leiding van den Engelschman Gardener, die in 1911 met een modern uitgerust vaartuig boven het wrak werkte. Ook toen evenwel voldeed deze zoo enorm veel sterkere installatie niet, en toen in 1914 de wereldoorlog uitbrak gaf men de poging op.

In 1928 werd door de firma's Dros en Doeksen opnieuw naar goud gezocht. Maar in plaats van goud haalde men kanonskogels op, welke men nu nog, ten getale van meer dan duizend, op het eiland Terschelling als curiositeit kan bewonderen.

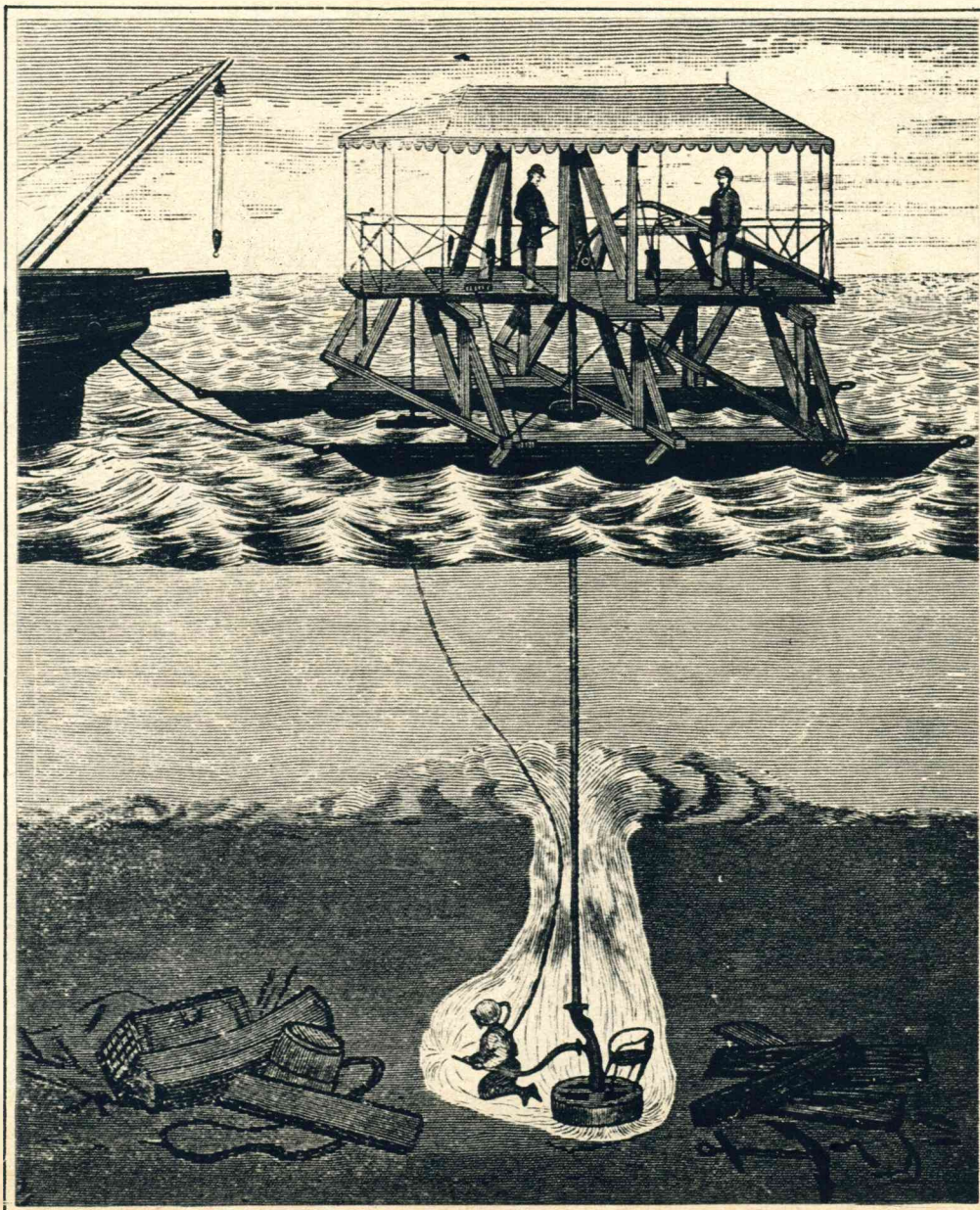
De pogingen van Beckers in 1934 met zijn Lutine-toren staan onzen lezers ongetwijfeld nog verschor voor den geest. Wij hebben er in die dagen in Panorama meer dan eens een uitvoerige reportage aan gewijd.

Nu is de grootste tinbaggermolen ter wereld, de Karimata, aan het werk getogen. Als het nu niet gelukt, zoo zeggen de menschen die kennis hebben van het bergingsvak en van de honderd-en-een moeilijkheden waaraan men hier het hoofd te bieden heeft, dan lukt het nooit. Intusschen is het stormachtige weer der laatste weken ook al weer niet bevorderlijk geweest voor een vlotten gang van zaken.

Maar er is nog een andere reden, die het kan doen betwijfelen, of men er wel ooit in slagen zal, den schat in zijn geheel aan den zeebodem te ontrukken. En dat is de kleilaag, waarin, naar men zegt, de Lutine terecht is gekomen, na steeds op een zandlaag te hebben gerust. Het gaat er nu maar om, hoe dik deze kleilaag is. Want bevindt zich onder deze kleilaag weer spoedig 'n nieuwe zandlaag, dan is 't waarschijnlijk, dat het wrak meer dan dertig meter diep in den zeebodem is gezonken. En meer dan dertig meter diep kunnen ook de machtige stalen emmers der Karimata niet graven. En zoo zal weldra misschien de goldrush van 1938 op Terschelling weer even spoedig tot het verleden behooren als de vorige, en vragen de oude strandjutters van Terschelling vol spanning, maar in den grond toch niet zonder scepticisme, zich af, of dien modernen goudzoeker zal gelukken datgene waar ze nu al sinds 140 jaar op zitten te broeien, te fantaseeren en te wachten....

Maar... blijft 't goede weer een poosje aanhouden... zit er nog goud... en zit het niet al te diep... wel, dan haalt de Karimata het te voorschijn. Zoo neen, dan zal de zeebodem zich wel voor altijd sluiten boven de plaats waar de gouden en zilveren staven, de Spaansche matten en gouden dubloenen, de louis d'or en de guinjes van het miljoenen-schip liggen begraven.

Een houtgravure uit 't jaar 1881, waarop men de vinding van den heer W. H. ter Meulen ziet afgebeeld.

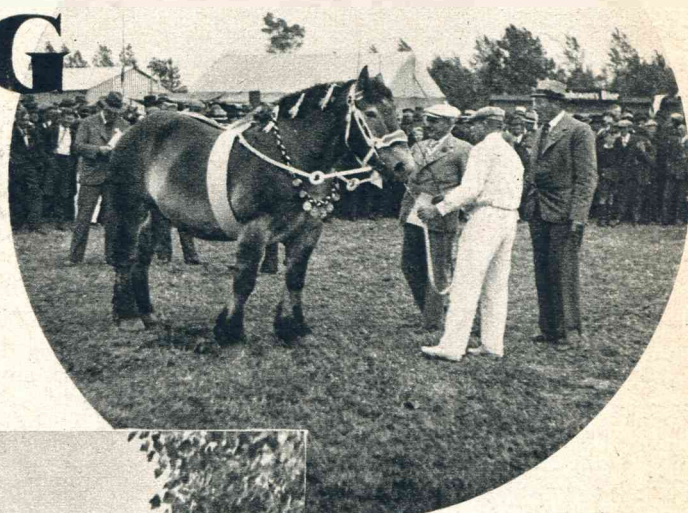
Stampend, dat de bodem er van dreunt, komen de vierspannen in den ring.

FOKPAARDENDAG

in IJzendijke

Dat waren klinkende namen, dat waren volmaakte dieren! Nazaten van wereldkampioenen, nationale kampioenen met hun waardevolle nazaten — hier was het beste bijeen, dat de Zeeuwsch-Vlaamsche koudbloedpaardenfokkerij in tientallen jaren bereikt heeft. Jawel, ook in Goes is er de vorige maand prachtig fokmateriaal te bewon-

deren geweest. Maar hier, in het erkende fokcentrum van Zeeland, stond de collectie op nog veel hoger peil. Hier waren stallen van de bekendste fokkers bijna compleet aanwezig, de groepsgewijze keuring maakte overzicht gemakkelijk, en wat de spanning ten top voerde, dat was, dat hier eigenlijk geheele stallen tegenover

Kampioenmerrie werd Victoria van de stallen de Dobbelaere te IJzendijke.

elkander werden geplaatst.

Reeds de keuze van den kampioenhengst verwekte sensatie, doordat het de jury heel moeilijk viel, een keus te doen tusschen Primera de Petit Enghien uit den stal Aernaudts te Sluis en Gaulois de Tassenier van P. J. de Milliano te Oostburg. Twee pracht-dieren, bruinschimmels uit België geïmporteerd. Primera kreeg ten slotte de voorkeur. Kampioenmerrie werd Victoria van stal de Dobbelaere.

In andere categorieën waren het eveneens de stallen de Dobbelaere uit IJzendijke, die met de Sluische stallen van Aernaudts vaak de eerste plaatsen deelden. En de sensatie steeg ten top, toen de groepen hengsten met afstammelingen en merries met afstammelingen van dezelfde stallen weer de eer deelden, waarna de IJzendijkers nog eersten werden in de vijftallen van

Wel een juiste indruk van het feestelijk beweeg en de gezellige drukte van zoo'n belangrijken fokdag geeft dit overzicht op het terrein te IJzendijke.

Met dit achttal uit één stal won de Dobbelaere uit IJzendijke den eersten prijs: een der sensaties van den dag.

één stal en in de viertallen merries van één eigenaar.

Trouwens, andere bekende stallen uit IJzendijke en Biervliet bleken langzamerhand wat in de achterhoede te geraten, terwijl andere zich naar voren beginnen te dringen.

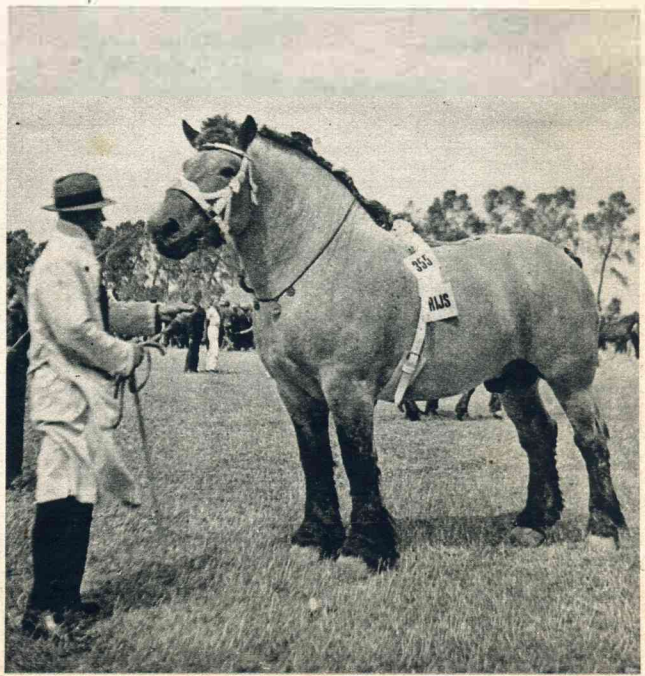
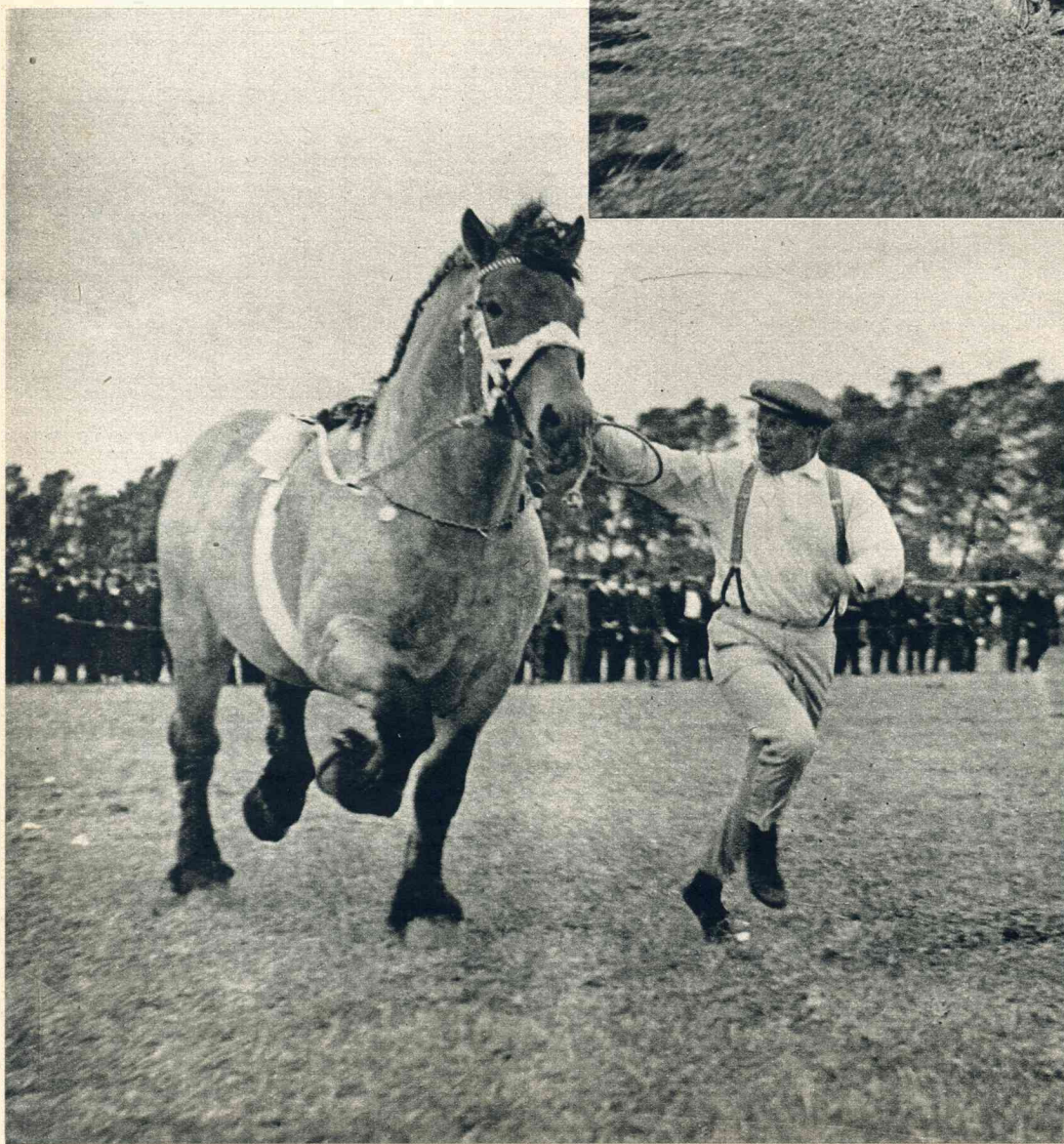
Zoo is deze IJzendijksche fokdag de spannendste en zeker ook de leerzaamste geworden van de drie die er sinds 1920 gehouden zijn. En zou die ervaring er niet toe leiden, dat de vierde IJzendijksche fokpaardendag heel wat minder jaren op zich zal laten wachten dan deze eerste drie?

Ook de keuring van hengsten en merries met veulens leverde onverwachte resultaten.

Primera d'Enghien, de kampioenhengst uit de stallen Aernaudts te Sluis, maakt zijn eereronde.

Gaulois de Tassenier, de concurrent van den kampioenhengst, wacht gelaten den uitslag af.

U krijgt een KRIUWAGEN naar een goede betrekking in de techniek, wanneer U een PBNA-diploma verwerft in:

BURGERLIJKE BOUWKUNDE
ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDER-
TECHNIEK, WATER- EN WEGENBOUW,
BETONBOUW, WERKTUIGBOUWKUNDE
AUTO- EN Vliegtuigtechniek,
ELECTROTECHNIEK, RADIOTECHNIEK
CHEMISCHE TECHNIEK,
SPECIALE CURSUSSEN.

Studeer
techniek
thuis!

**PBNA
ARNHEM**

Directie
E. J. Rothuizen
en F. Wind

COUPON

voor
kosteloos
algemeen
prospectus P

naam
adres

De verbazingwekkende USiH Eau de Cologne uit de bekende flacon met de bloemen is een ware verfrissing. Door haar zuivere kwaliteit houdt zij verrassend lang. USiH is fris, heerlijk fris - 'n intens verkwikkend genot. Vraagt naar USiH!

In alle goede zaken verkrijgbaar
NAAM EN VERPAKKING
WETTIG GEDEPONEERD

USiH

VOOR ENIGS
UNITED STATES IMPORT HOUSE
HOOZESTRAAT 33 - AMSTERDAM

GEDEELTELIJK PER BOOT

(Slot van blz. 13)

dat ik zes dollar verloren had, zeiden ze dat 't zeshonderd was, en dat konden ze uit ons gesprek bewijzen. Wat kan ik er aan doen?"

"Je zou jezelf onder streng politie-toezicht kunnen stellen," zei hij harte-loos. "Op jouw leeftijd je met zoo'n truc laten nemen! Ongeveer het oudste bridge-zwendeltje dat er bestaat. Je moet niet met vreemden spelen. Heb ik je al meer gezegd?"

"Jawel, maar geef nu maar geen lesjes. 't Komt waarschijnlijk door de cocktails."

"Da's ook nog zoo'n kleinigheidje," ging hij streng voort. "Hoe kom je er bij, den heelen dag te gaan zitten drinken? Ik kon niet naar binnen kijken, of je zat met je elleboog krom en een grijnzenden kwajongen naast je."

"Daar moet jij noodig over vallen!"

"Waarom niet? Ik drink niets. Ik heb gezegd: dag cocktails, en 't zou jou blijkbaar geen kwaad doen als je zei: dag bridge — of wou je doorgaan met honderden dollars verliezen? Ik heb na ons aangenaam gesprek laatst geen glas meer aangeraakt, en al zie ik je nooit meer, ik ga zonder alcohol naar mijn graf."

"Dat meen je niet."

"Niet? Let dan maar eens op. Heb je me één uur op zee met drinken zien verknoeien?"

"Daarom ben ik daar juist op een kruk gaan zitten," zei ze, met een zweem van een lachje. "Je denkt toch niet, dat ik 't zoo prettig vind in zoo'n bedompt hol?"

"Je bent daar... ik snap je niet."

"Ik had besloten, dat je deze reis geen cocktails zou drinken," antwoordde zij, weer eenigszins de oude Caroline, "ten minste niet in den bar. Dus ben ik er zelf gaan zitten drinken. Je moet wel af en toe iets bestellen, anders kijken ze je weg."

De dwaasheid week uit Norman's oogen en hij lachte, zijn eerste echte lach in drie dagen.

"'t Schijnt, dat er nog een schaduw van de oude gevoelens over is," zei hij vriendelijk. "Als je heele dagen een goedje kunt zitten drinken, waar je niet van houdt, geef je vast nog om den liebleken waterdrinker Norman."

"We hebben 't nu over iets anders," zei ze spijtig, "namelijk dat ik honderd dollar moet hebben om dien dieven te betalen. Toen ik begon om je voor één reis matigheid te leren, kon ik niet voorzien, dat 't me zeshonderd dollar zou kosten."

"Onthoud dat lesje dan maar. Met vandaag te beginnen wensch ik de hand aan je te houden en als je penningmeester op te treden, en je te beschermen tegen de onhebbelijke lui op deze wereld."

Zij liepen samen het dek over, en zelfs de onnoozelste passagier op de *Swanee* moest opmerken, dat daar een gelukkig paar liep.

"Waarom vlieg je die lui niet meteen aan? Of laat ze arresteeren," stelde zij voor.

"Kan niet," antwoordde hij. "Ze zouden gewoon zeggen, dat je loog, en ze zijn drie tegen één. Hier heb je 't geld. Geef 't ze, en zeg niets, en slik 't drankje nu maar — zorg alleen, dat er niet meer van zulke drankjes komen."

Toen de *Swanee* te Jacksonville aan de kade lag, hadden de twee nauwgezet, ieder voor zich, de naaste toekomst bekeken.

"Ik had naar Miami gewild," zei hij gemoedelijk, "maar nu kan 't me niet

meer schelen waar ik blijf, want jij bent bij me. Wat wil je?"

"We zouden hier aan wal kunnen gaan," antwoordde ze. "Voor mijn part zie ik die luitjes nooit meer."

"Je kunt je zin krijgen, maar als we van boord gaan, moeten we meteen trouwen. Anders kunnen we samen Florida niet bekijken."

"Vooruit dan maar," zei Caroline glimlachend. "We kunnen 't aan wal verder bespreken."

"Dus we gaan de *Swanee* verlaten," zei Norman vrij hard. "Ga gauw naar beneden en laat je steward voor je bagage zorgen. Ik doe 't zelfde. Maar vóór ik dit schip verlaat" — hier kwam een gestrengde klank in zijn stem — "ga ik nog één dingetje doen. Ik ga dien bridge-kanten, die je bestolen hebben, eens goed vertellen, hoe ik over ze denk. Ik zal ze eens geducht in hun kladden nemen. Ah, daar staan ze, aan de reeling."

"Prachtig," zei Caroline. "Dreig maar met de politie."

"Ja, dat doe ik," zei Norman en hij liep naar de reeling aan den overkant, terwijl Caroline zich naar haar hut repte.

Zij zou zich aanmerkelijk verbaasd hebben, als zij had gezien, hoe Norman de Edsels en Beatty in hun kladden ging nemen. Hij trad namelijk niet met dreigenden blik en kwaadaardige woorden op hen toe, maar kwam glimlachend nader en zei: "Merci, hoor. Prachtig gedaan."

"Geen kunst, drie tegen één," zei Beatty.

"Ik sta jullie met de politie te dreigen," hernam Norman, "dus als Caroline onverwachts mocht komen, kijken we allemaal woedend. Intusschen nog eens bedankt en tot ziens!"

Norman kreeg iets van Beatty, en ging naar zijn hut. Een kwartier later waren zij aan wal. Zij brachten hun bagage aan het grootste hotel en gingen wandelen.

"Nu moesten we maar gauw maken, dat we getrouwd komen," zei hij.

"We kennen elkaar ten minste ruimschoots voldoende," zei ze vrolijk, "en we hoeven met niemand rekening te houden, dus zullen we maar meteen informeren, waar we zijn moeten."

Zij liet haar hand zien, en de ring zat weer aan den vinger.

"Uitstekend," zei hij. "Maar ze hebben hier in Florida eigenaardige huwelijksgebruiken. De bruijom moet bijvoorbeeld een cadeau voor de bruid kopen."

"Een cadeau?"

"Ja, de knaap moet zijn schoone een flink cadeau geven, anders telt 't huwelijk niet. Dus laten we maar eens in de etalages kijken, of we iets geschikts vinden. 't Moet precies zeshonderd dollar kosten."

Zij keek hem vragend aan.

"Zeshonderd? Wat ben jij een kwister! Waarom zeshonderd?"

"Oók gebruik hier. 't Huwelijk wordt het gelukkigste, als de bruidegom precies zeshonderd dollar besteedt, niet meer en niet minder. Hoe vind je dien auto? Die kost precies het gebruikelijke bedrag."

Zij keken, en liepen naar de winkel-deur, en toen Norman de kruk greep, zag Caroline, dat hij lachte.

"Waar lach je om?" vroeg ze.

"Om iets leuks," zei hij, "dat ik je nog niet vertellen zal. Ik houd 't voor me, tot je eens in den put bent en een opwekkertje noodig hebt. Dan zal ik 't je vertellen."

Recept tegen Zomerverkoudheid

Indien U aan zomerverkoudheid lijdt, volgt hier een goed receptje voor U. Koopt bij Uw apotheker of drogist een fleschje Vervus (dubbel geconcentreerd) van 30 gram.

Vermeng dit met een kwart liter heet water en lost hierin op, een eetlepel suiker. Roert het goed door tot al de suiker opgelost is en neemt viermaal daags een eetlepel. Dit eenvoudige huismiddeltje zal Uw verkoudheid snel tot staan brengen.

Bewaart dit receptje.

VRIJ VAN BENAUWDHEID!

De gunstige en snelle werking der Adozo-tabletten tegen asthma is toe te schrijven aan het groote gehalte geneeskundige producten die zij bevatten. Nooit tevoren hebben lijders aan asthma zoo'n snelle verlichting kunnen vinden. De prijs van de Adozo-tabletten werd zoo laag mogelijk gesteld, zoodat elke asthmalijs verlichting van zijn kwaal kan vinden. Drie verpakkingen: 45 cent, f 1.— en f 2.50.

Vraagt kosteloze proef aan Adozo, Afd. 70, Keizersgracht 6, Amsterdam C.

DOE ALS ZIJ

Bevrijd U van Overdagige Transpiratie. Men zal U niet meer ontloopen.

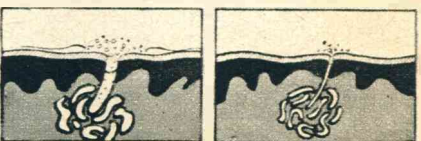
U bent niet de enige, die aan overdadige transpiratie onder de armen lijdt. Van de 100 dames verkeeren er 85 in hetzelfde geval.

Het ongeluk wil: U merkt den reuk van eigen transpiratie niet, wel dien van anderen, maar anderen merken dien van U.

Odorex van Prof. Dr. Polland onderdrukt de transpiratie NIET. Dat zou gevaarlijk zijn voor Uw gezondheid. Odorex maakt de transpiratie normaal, onzichtbaar en onmerkbaar en verzekert de natuurlijke functie van de transpiratie-klieren.

Reeds na de eerste toepassing voelt U een aangename verfrissing en verlichting. U behoeft niet meer ongerust te zijn, dat Uw transpiratie Uw omgeving hindert, want de reuk verdwijnt direct. Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden. Koop nog heden Odorex bij Uwen Apotheker, Drogist of Parfumeur.

Flacon voor vele maanden in alle goede zaken... 94c

Hypertrophie (verwijding van de transpiratieklieren) is in de meeste gevallen de oorzaak van overdadige transpiratie.

Odorex brengt de klieren terug tot natuurlijke functie. De overdadige transpiratie houdt op, ze wordt normaal.

In lange rijen trekken plukkers en pluksters af en aan door de aardbeientuinen om de verzamelde vruchten ter bestemming te brengen.

BEVELANDSCHE AARDBEIEN-OOGST

Eén mag ik er zelf wel voor de moeite!

Het is feest op de Zuid-Bevelandsche aardbeievelden, waar dezen keer voor kweeker en plukster wat te verdienen valt. De oogst is schraal in 't heele land, de prijzen zijn daardoor hoog, want zoowel de consumenten als de fabrikanten hebben nu wat over voor wat de Zeeuwsche tuinen opleveren. En al is er ook hier geen overvloed, er is ten minste niet voor niets gewerkt en gezorgd.

In groote partijen passeeren de versch geplukte vruchten de douches....

....om onmiddellijk in vaten voorloopig te worden geconserveerd ter verzending naar de fabriek.

Voor mij valt er hier ook meer af dan thuis!

Het groote nest heeft veel geleden van de winterstormen. Terwijl de een de wacht houdt, sleept de ander takjes aan.

DE RIDDER VAN HET HOOGE NEST

Trouwe echtgenoot, zorgzame

De zoele zuidenwind waait over het land, de plumpe knoppen van de dotters bersten open en tooien met hun warme geel den slootkant. De kikkers, door de zonnewarmte uit langen winterslaap gewekt, zitten soezerig in het bedauwde gras; een koe graast traag en rustig, een leeuwerik hangt kwetterend in de bleke lucht.

Op den hoogen paal naast den hooiberg wacht het wagenrad op de komst der ooievaars.

Winterstormen hebben aan het nest gerukt; het is

vader
**SCHUTSHEER VAN
NEST EN KROOST**

een warboel geworden van losgewaaide takjes en op den rand zit parmantig een grauwe musch, die pinkooft naar de kippen op het erf der boerderij.

Dan op 'n morgen is hij er: de ooievaar, de galante

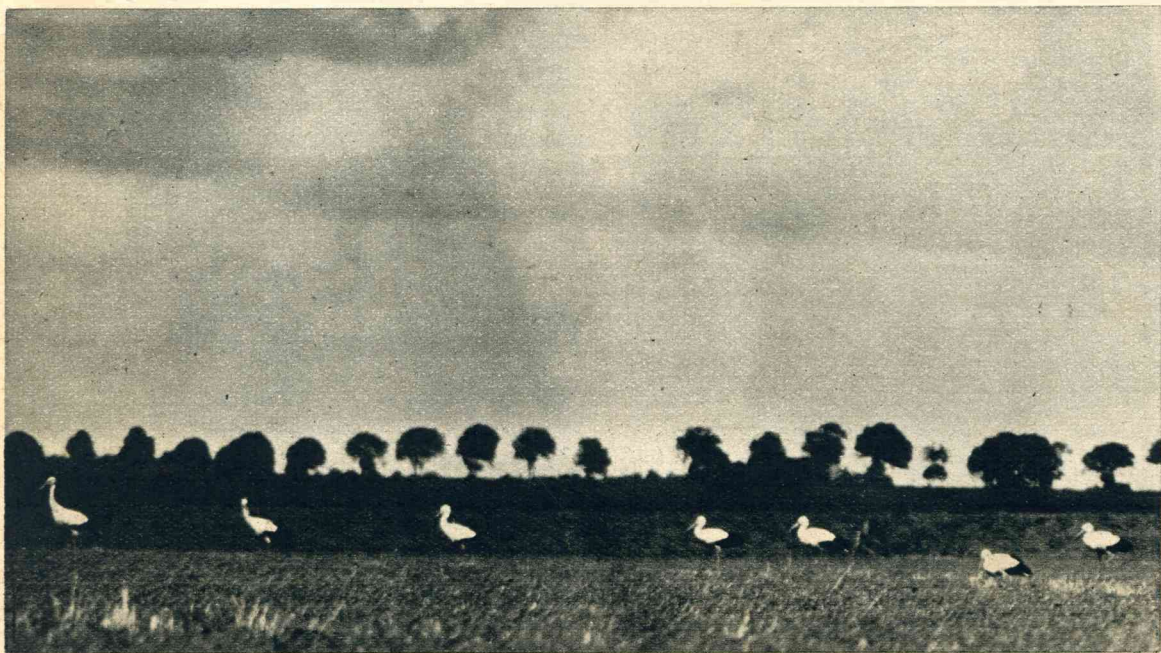
ridder van het hooge nest; het is dezelfde van de vorige jaren. Reikhalzend tuurt hij naar den bleeken horizon, waar hoog in de ijle lucht, met uitgestrekte wieken, meegevoerd door den zuidenwind, talloze snelle vogels nader komen. Een maakt zich los van den troep en daalt in wijde wentelingen naar het

Vreedzame wandeling . . . maar de kikkers weten wel beter!

Rechts: Nieuw leven in 't nest dubbele bedrijvigheid voor de ouders.

De werkzaamheden worden bespoedigd.

De werkzaamheden worden besproken!

Alle oogen zijn gericht op...

mos-bedeekte dak der boerderij. De ooievaar in 't nest heeft zich opgericht, hij kleppert met den snavel en buigt gracielijk den langen nek.

Zoo begroet hij zijn vrouwtje, dat even later rustig neerglijdt op 't breede nest. De reis is ver geweest en zwaar.

Het nest moet worden schoongemaakt, hier en daar versterkt, maar geen oogenblik wordt het alleen gelaten! Om beurten houden zij de wacht, terwijl het mannetje bovendien zijn echtgenoot moet verdedigen tegen alle belagers!

Dan komt de tijd, dat het vrouwtje de prachtige eieren uitbroedt en de trouwe echtgenoot gunt zich nu nauwelijks eenige rust. Totdat, op 'n prillen morgen, de witte, zwartsnavelige jongen hun eerste hongerige kreten slaken....

Aan 't heen en weer vliegen van het gelukkige ouderpaar komt nu geen einde. Kikvorsch, kevers, regenwormen en ander klein gedierte verdwijnen in de schrokke snavels. Maar steeds houdt één der ouders de wacht, nu 'ns het vrouwtje, dan de vader.

Hoe poetst hij zich in die dagen, hoe pikt hij alle vuile veertjes weg, en met zichtbaar genoeg baadt hij zich in de zon-doorstraalde slooten en plassen!

Ridder blijft hij: galant, glimmend en sierlijk.

Rechts: Kikvorsch, regenwormen, kevers: alles verdwijnt als in een bodemlozen afgrond!

Sierlijke silhouetten.

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

ROODE RUSLAND

Dat meisje, Waria, leek me wel kalm en verstandig, daarom sprak ik eerst met haar over logeeren, om Stepanofna niet aan 't schrikken te maken met dat voorstel. Mijn eigen huis was op slot, beweerde ik, maar Iwan Sergejewitsj had gezegd, dat ik zijn flat mocht gebruiken. Waria vroeg 't aan Stepanofna, en die stemde bevend toe — voor één nacht.

Zij gaven mij koolsoep te eten. Terwijl we aan tafel zaten, kwam er een man in uniform binnen. Hij ging op een kist bij de deur zitten. Hij zei niets, maar hij had een vriendelijk bol gezicht met heldere oogen. Met een groot zakmes hakte hij hompen zwart brood voor ons af.

„Da's mijn neef Mitka,” legde Stepanofna uit. „Hij is vrijwilliger geworden, om soldatenrantsoen te krijgen; daarom hebben we 't nu wat beter.”

Toen ik twee borden soep ophad, kon ik mijn oogen haast niet openhouden. Ik kreeg een divan in de studeerkamer als slaapplek en sliep vlug in. Bij mijn ontwaken wist ik niet, waar ik was, maar ik werd tot besef gebracht door Waria, die binnenkwam met een glas thee — echte thee, van Mitka's soldatenrantsoen. Ik betaalde voor 't eten, dat ik genoten had, en ging. „Stepanofna heeft er niets op tegen, dat u terugkomt,” fluisterde Waria, toen ze mij uitliet.

't Was ruw weer buiten, 't begon te sneeuwen. Menschen met kleine pakjes repten zich voort. Lange rijen, meest arbeidersvrouwen, stonden voor winkels met doeken boven de deur: „Eerste gemeenschapskraam”... „Tweede gemeenschapskraam”, enz.; voor kaarten kreeg men er kleine hoeveelheden brood. Er was zelden genoeg, daarom kwamen de menschen vroeg en stonden rillend te wachten. Later op den dag zoo queue gemaakt voor grootere inrichtingen: „Gemeenschapseethuis no. zoo-veel”. Ik ving stukjes gesprek van die wachtenden op: „Waarom moeten de kameraden in een rij staan? Staat Lenin in een rij?” en zoo meer. Wie haar portijetje brood had, haastte zich weg, den schat onder haar omslagdoek verbergend.

In het ziekenhuis had men nog niets van Melnikof gehoord of gezien. Doelloos de stad door dwalend kwam ik in de buurt, waar ik vroeger gewoond had, en daar zag ik in een zijstraat op een raam een stukje papier zitten met het woord „Diner”, met potlood er op geschreven. Ik gluurde naar binnen en zag, dat het benedenvoorvertrek, vroeger waarschijnlijk een winkel, leeg was geruimd en met drie tafels tot eetzaal ingericht. Alles was eenvoudig en grof, maar zindelijk.

„Diner?” vroeg een jonge vrouw, die achter een gordijn vandaan kwam. Zij bracht me een bord pap. „Brood is extra,” zei ze, toen ik er naar vroeg. „Kan ik hier iederen dag eten?” vroeg ik. „Zoolang de Rooden er geen stokje voor steken,” antwoordde ze schouderophalend. „Zoolang 't papiertje op 't raam zit, kunt u komen. Als 't weg is, blijft u maar buiten — dan zitten de Rooden hier.”

Voor tweede gerecht bracht zij wortelen. Er kwamen nog een paar menschen, bleek en mat. Zij aten gretig en betaalden met blijkbaare tegenzin. Hoewel we dicht bij elkaar zaten werd er niet gesproken.

's Middags ging ik terug naar Stepanofna. Aan tafel vertelde ik, dat ik Engelschman was, en dat veroorzaakte een heele opschudding. Ik kreeg vleesch — Mitka's soldatenrantsoen — en het beste bed in de flat was voor me opge maakt. Terwijl ik die weelde genoot, herdacht ik mijn eerste twee dagen van avontuur. Twee dagen had ik rondgezworven, onopgemerkt. Ik was niet bang meer voor ontdekking: ik voelde, dat ik tusschen de menigte doorliep. Alleen werd er wel eens nieuwsgierig, en misschien begeerig,

De geschiedenis van „ST 25”

DOOR
SIR PAUL DUKES
voormalig chef van den
Britschen geheimen dienst
in Sovjet-Rusland

4

naar mijn zwarte leeren broek gekeken. Wantrouwen wekte die niet, want alle commissarissen droegen goede leeren kleeren. Toch besloot ik, den volgenden morgen mijn broek met vuil te besmeren, voor ik weer uitging, dan zag zij er niet zoo nieuw uit.

Ik werd wakker door een luid gerinkel van de bel en sprong het bed uit. Ik kleepte me haastig aan en vroeg me af, wat er voor bezoek zijn zou — huiszoeking? Ik hoorde Stepanofna en Waria van de keuken naar de voordeur gaan, de deur ging half open... stilte... toen werd de ketting afgenomen. Er kwam iemand binnen. Ik zocht in mijn zakken naar mijn pas, toen... Melnikof de kamer binnenkwam! Hij was anders gekleed, dan toen wij in Viborg scheidden, en had een bril op. Hij had een grooten forschen man bij zich, wiens stoppelig gezicht straalde van jovialiteit. Die reus droeg een oud bruin pak en in zijn hand kneep hij een vuilen hoed.

„Iwan Iwanitsj,” zei Melnikof, den onbekende voorstellend, en lachend ging hij voort: „alias Ilya Moerometz!”

„Moerometz” was een soort Roode Pimpernel der Russische revolutie.

Wij wisselden handdrukken. „Ik dacht, dat u in de gevangenis zat,” zei ik in 't Engelsch.

Moerometz begon zijn antwoord met termen, die men niet drukt. Hij vertelde, hoe hij ontsnapt was: uit het keukenraam geglipt en langs een regenpijp naar beneden gegleden, toen de Rooden de voordeur binnenkwamen.

Melnikof was zenuwachtig en ongeduldig. „Luis-ter eens,” zei hij. „Ik kan niet lang blijven, ze zoeken mij ook. Je kunt me vanmiddag om drie uur treffen in 't 15e eethuis in de Nefsky. Daar kun je zonder

kaart binnen. Dan praten we verder. En ga niet meer naar Vera's café — daar is iets niet in orde. Tot ziens.”

Toen hij weg was, bracht Stepanofna thee, zij was geweldig trotsch, dat zij twee Engelschen in huis had, en ik vertelde Moerometz, wat mijn taak in Rusland was. Hij noemde me een aantal personen, wier hulp ik in kon roepen.

Daarna begonnen we een dringend geval te bespreken. De Tsjeka had verschillende personen uit Moerometz' omgeving als gijzelaars gearresteerd; de voornaamste hunner was mevrouw M., die eveneens bij Moerometz' firma had gewerkt. Met behulp van een klerk van de Tsjeka, een vroegeren rechercheur uit de omgeving van den Tsaar, stelde hij pogingen in het werk, om die dame te bevrijden. Hij wachtte nu op een rapport van dien man. 't Was allemaal maar 'n kwestie van bieden, zei hij, en veelzeggend bewoog hij zijn duim langs zijn vinger.

Wij verlieten afzonderlijk het huis. Moerometz zou bij de Kazan-kathedraal op me wachten, hadden we afgesproken. Toen ik hem zag, liep hij door, en ik volgde op een afstand. Na een tocht door een warnet van straten ging Moerometz een poort door, en even later betrad ook ik het donkere smerige plaatsje met een achtertrap aan weerskanten.

Wij beklommen een smalle vuile trap. Moerometz klopte driemaal op een deur met het cijfer 5. Een vrouw in 't zwart deed open en groette hem verheugd.

„Aha, Maria,” riep hij druk, „daar zijn we weer. De Rooden hebben me nog niet, zooals je ziet! En ze krijgen me ook niet, zoolang mijn hoofd geen pompoen wordt. Dit is een vriend van me. Tusschen twee haakjes,” ging hij voort, terwijl we binnentraden, „welken naam gebruikt u?”

„Afrenko,” zei ik. „Officieel ten minste. Zegt u hier maar, dat ik Iwan Ilitsj heet.” Om zoo onvindbaar mogelijk te blijven besloot ik overal, waar ik kwam, een anderen naam op te geven.

De huishoudster zette de samowar neer en bracht zwart brood en boter. De flat bevatte slechts een tafel, een bureau, een oude rustbank en een paar eenvoudige stoelen. De ruiten waren zoo vuil, dat ze haast geen licht doorlieten. Op de tafel brandde 'n olielamp, hoewel het middag was.

Moerometz vertelde over zijn avonturen, hoe hij tal van Engelschen en anderen de grens had overgeholpen. De Rooden zochten hem, maar hij weigerde zelf heen te gaan.

„Gaat u mee naar dien rechercheur?” stelde hij eindelijk voor. „Misschien kunt u nog iets aan hem hebben.”

Wij gingen de achtertrap weer af; buiten liep Moerometz voor en ik volgde. Hij bracht me naar een flat in de Liteiny Prospekt, bij een journalist, die Dmitri Konstantinowitsj heette. Ik stelde me aan den man voor onder den naam Mihail Mihailowitsj, en we praatten over de armoede en het gebrek van den tijd, tot de rechercheur kwam. Moerometz ging met hem de studeerkamer in, en noodde mij, mee te komen. „Michael Iwanitsj,” fluisterde ik, op mezelf wijzend.

Moerometz stelde me voor. „Mijn vriend, Michael Iwanitsj Schmit,” zei hij.

De rechercheur was een klein kereltje met een rood onbeduidend gezicht. Maar uit zijn gedrag bleek, dat hij diep overtuigd was van zijn eigen belangrijkheid.

„Hoe staan de zaken?” vroeg Moerometz.

„Mevrouw M. zit met tal van andere vrouwen van verschillende stand in één kamer opgesloten,” zei

Het identiteitsbewijs van Joseph Afrenko, alias sir Paul Dukes. Dit document verklaart dat de houder in dienst is van de Tsjeka.

de rechercheur. „Er zijn adellijke dames en dienstmeisjes en vrouwen van de straat bij. Ze zal 't lang niet prettig hebben. Ze wordt iedereen dag uren lang verhoord, zoo hopen ze te weten te komen, waar u bent, want ze denken, dat zij dat weet.”

Toen Moerometz voorstelde, den betrokken Tsjekabeambte om te koopen, gaf de man een ontwijkend antwoord. Moerometz stootte op: „Zeg maar ronduit, hoeveel 't kosten moet!”

De rechercheur begon de menschen op te tellen, die mee zouden moeten deelen.

„De portier... een paar gevangenbewaarders... 'n tusschenpersoon... onkosten...” Moerometz maakte een ongeduldig gebaar. „'t Zal wel dertig duizend roebel worden,” besloot de rechercheur met een pijnlijk gezicht.

„Zul je hebben,” zei Moerometz, en hij gaf den man een voorschot. De rechercheur nam de bankbiljetten aan met een gezicht van beleedigde waardigheid, als vond hij die geldkwesties diep beneden zich.

We spraken met den journalist af, dat ik dien nacht bij hem zou slapen, hij was doodsbang, maar bezweek, toen ik hem geld gaf voor een stapeltje brandhout. Met Moerometz sprak ik af, dat ik den volgenden morgen naar flat no. 5 zou komen. En toen ging ik naar de Nefsky Prospekt, om Melnikof in de gaarkeuken te treffen.

Toen ik het gemeenschapsesthus naderde, zag ik een volksoptocht er voor. Twee matrozen met de bajonetten op 't geweer stonden aan de deur op wacht, en er kwamen stoeten menschen naar buiten, door soldaten uitgeleid. Ik stond aan den overkant te kijken en kon vaag onderscheiden, dat er in de donkere gang menschen gefouilleerd werden.

Terwijl ik stond te kijken, of Melnikof soms naar buiten kwam, voelde ik een tikje op mijn arm; ik keek om en zag Zorinsky, den officier, die mij in het café van Vera Alexandrofna had aangesproken. Hij wenkte me, mee apart te komen.

„Zoudt u Melnikof hier treffen?” vroeg hij. „Weest u maar blij, dat u niet binnen bent gegaan. Er is een inval gedaan. Ik wou er ook heen, maar ik kwam gelukkig net iets te laat. Melnikof was een der eersten, die gearresteerd werden, ze hebben hem al meegenomen.”

„Waarom doen ze een inval?” vroeg ik ontsteld.

„Ja, dat weet je nooit. Gebeurt herhaaldelijk. Ze zochten Melnikof, geloof ik, misschien was 't om hem te doen. 't Is in ieder geval leelijk, want ze weten precies, wie hij is.”

Het werd stiller. Met onderzoek raakte gedaan. Wij stonden alleen.

„Wat gaat u nu doen?” vroeg mijn metgezel.

„Ik weet het niet,” zei ik naar waarheid; ik dacht er trouwens niet over, Zorinsky in te lichten over mijn gangen.

„We moeten iets bedenken om hem vrij te krijgen,” zei hij. „Melnikof was een van mijn beste vrienden, en u zult er ook wel wat moeite voor over hebben, denk ik.”

„Zou er iets aan te doen zijn?” vroeg ik. „Ik help natuurlijk graag.”

„Gaat u dan met me mee naar huis, dan kunnen we eens praten. Ik woon hier vlak bij.”

Ik ging mee naar een zijstraat dicht in de buurt.

„Hoe wilt u, dat ik u noem?” vroeg hij, toen we de trap beklommen.

Kiesch uitgedrukt, voelde ik. „Pawel Iwanowitsj,” antwoordde ik.

Hij bracht me in een ruime en keurig ingerichte flat. „U schijnt 't nog goed

te hebben,” zei ik, in een leunstoel neervallend.

„'t Gaat,” antwoordde hij. „Mijn vrouw is actrice, ziet u. Daarom krijgt ze royaal provisie, en laten ze ons onze meubels houden. Ik sta opgeschreven als onderdirecteur van den schouwburg, dus krijg ik ook extra-rantsoen. Zulke fortuintjes zijn nog wel eens te vinden, ziet u. Mijn liefhebberij,” voegde hij er luchtig aan toe, „is contra-spionnage.”

„Wát?” riep ik zonder erg. „Contra-spionnage,” herhaalde hij glimlachend; wat bij hem zeggen wou, dat zijn eene mondhoek op zijn plaats bleef, en de andere omhoog schoot. „Ik vertel 't u maar, omdat u blijkbaar hetzelfde vak uitoefent. Kijk maar niet verwonderd, iedereen is tegen de revolutie; alleen is de eene 't actief en de andere passief.” Hij haalde een papier, met machineschrift bedekt, uit een la. „Interesseert dit u misschien?”

Ik keek het door. Het was een rapport over vertrouwelijke onderhandelingen tusschen de bolsjewistische regering en de leiders van niet-bolsjewistische partijen, over de mogelijkheid om tot een coalitie-regering te geraken. Er kwam van die onderhandelingen niets terecht, maar de inlichting was toentertijd van groot belang.

„Houdt u 't maar,” zei Zorinsky, toen ik het document terug wou geven. „'t Was voor Melnikof bestemd, die had 't waarschijnlijk toch aan u gegeven. Ik heb 't Engelsche gezantschap vroeger nog al eens geholpen. Maar u zult nooit van me gehoord hebben, ik blijf maar liefst op den achtergrond.”

Er kwam thee en sigaretten, en Zorinsky begon een uiteenzetting over de contra-revolutionnaire beweging, waarin hij volkomen thuis scheen te zijn. Hij noemde ook den naam Iwan Iwanitsj.

„Iwan Iwanitsj? Kent u dien?” vroeg ik.

„Van gehoord,” zei Zorinsky. Hij boog zich naar mij toe. „Tusschen twee haakjes, u weet zeker ook niet, waar hij zit, wel?” vroeg hij op een eigenaardigen toon.

Ik aarzelde even. Misschien kon deze man, die zooveel scheen te weten, mevrouw M. helpen. Maar ik vond het toch wijzer te zwijgen.

„Geen flauw idee,” zei ik stellig. „Ik heb alleen in Finland over hem hooren praten.”

Zorinsky ging weer achterover zitten.

„Maar nu Melnikof,” zei hij. „We moeten al 't mogelijke probeeren. Ik zal dadelijk een mannetje aan 't werk zetten.” Hij ging naar de telefoon en ik hoorde hem iemand vragen, onmiddellijk te komen, „voor een dringende zaak”. Toen nodigde hij me uit, om te blijven eten. „Mijn vrouw zal graag kennis met u maken, en op haar discretie kunt u rekenen.”

Aangezien ik benieuwd was naar het resultaat van dat telefoontje nam ik aan. Zijn vrouw, Elena Iwanofna, net een verwend kind, kwam aan tafel in een rooden Japanschen kimono. De tafel was keurig gedekt en met bloemen versierd. Weer achtte ik mij verplicht, excuus te vragen voor mijn haveloos voorkomen.

„Excuseer u maar niet,” glimlachte Elena Iwanofna. „Iedereen is aan lagerwal tegenwoordig. Zou die ellendige tijd nu altijd blijven duren?”

„U schijnt er niet veel last van te hebben, Elena Iwanofna,” merkte ik op.

„Nee, onze troep wordt uitstekend behandeld,” erkende zij. „Maar u hebt geen idee, hoe afschuwelijk het is, een bouquet te moeten aannemen van een onbehouwen matroos, die op den vloer

Wie «Eau de Cologne» zeide, bedoelde het tegenwoordige «Rood Farina Merk»

Het is geschiedkundig navijnsbaar, dat men onder «Eau de Cologne» oorspronkelijk niets anders verstond, dan dat reukwater, hetwelk heden ten dage als «Rood Farina Merk» bekend is. Zijn schepper, Johann Maria Farina, schreef op 22 Juni 1742 een brief aan Baron von Laxfeld in Münster, dat hij hem de verlangde «six bouteilles de Eau de Cologne» zou zenden. De wereld-reputatie, die «Eau de Cologne» destijds reeds veroverde, gold - zooals dit document bewijst - de oer-echte Eau de Cologne van «Farina tegenübers». Voor haar, gedurende twee eeuwen beproefde, kwaliteit staat borg het teeken:

Rood Farina Merk

OER-ECHE EAU DE COLOGNE

Wollen goed wast u alleen veilig en vlug met **LUX** - zelfs in koud water

En toch is Lux zo goedkoop! Het standaardpak kost 12½ cent en het reuzenpak, met meer dan de dubbele inhoud, kost slechts 25 cent. Bovendien bevat het standaardpak Lux nog een breipatroon en het reuzenpak 2 breipatronen. En... op elk pak een waardevolle bon voor geschenken.

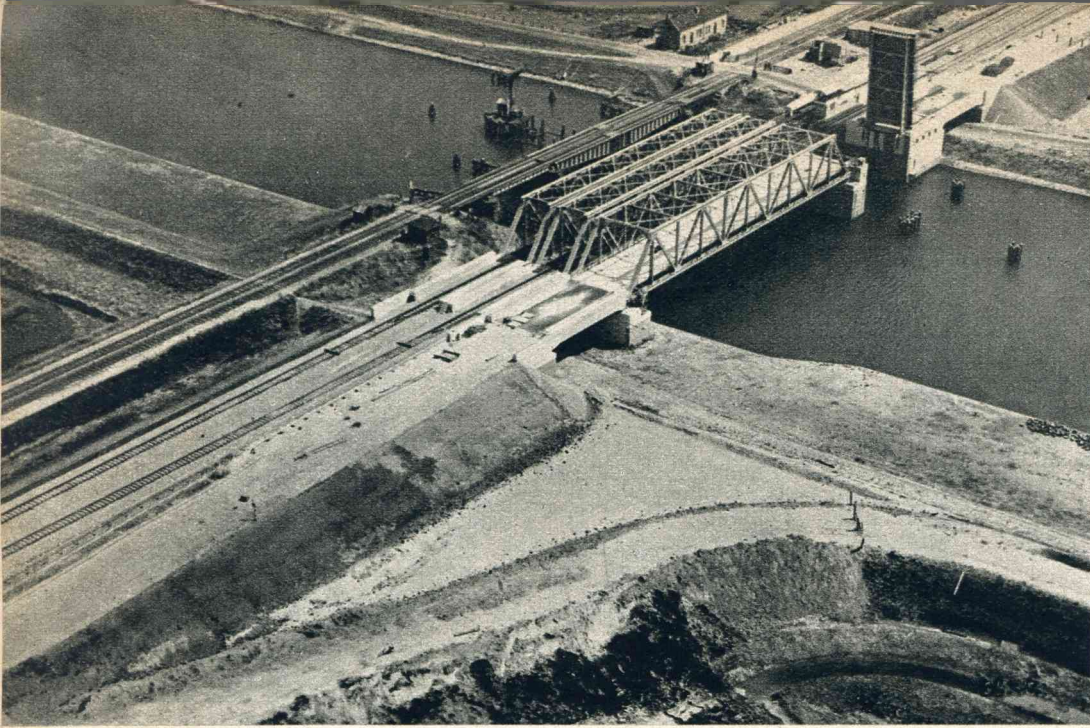
LUX WORDT NOOIT LOS VERKOKKEN. LOSSE VLOKKEN ZIJN GEEN LUX!

LUX LOST ONMIDDELIJK OP. OOK IN KOUD WATER. IN EEN LUX SOP DRIJVEN GEEN ONOPGELOSTE ZEEP-DEELTJES, DIE DE WOL HARD MAKEN EN DOEN KRIMPEN.

DOE HET WOLLEN GOED IN HET LUX SOP EN PERS HET SOPER DOOR. HAAL HET GOED ER UIT. DIT SNELLE WASSEN ZONDER WRIJVEN HOUDT DE WOL ZACHT EN DONZIG.

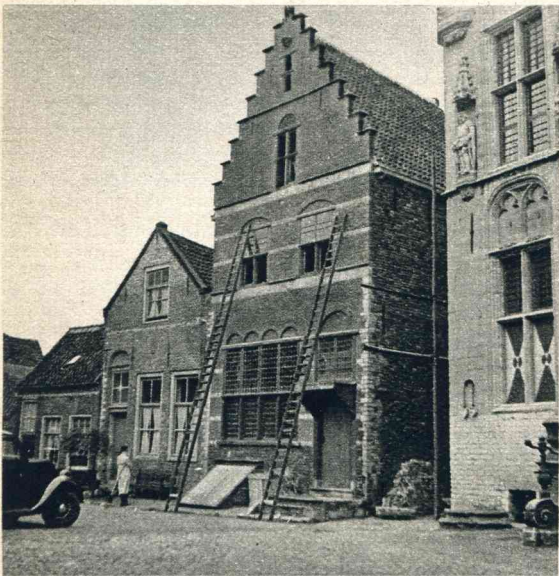
WAT EEN GELUK, DAT LUX BESTAAT! HET WOLLEN GOED GAAT DOOR LUX VEEL LANGER MEE. U GEBRUIKT NAKTUURLIJK OOK LUX!

Vervolg op blz. 26.

Begin dezer week is de nieuwe brug bij Vlakte in gebruik genomen, voorloepig nog alleen door het spoorwegverkeer uit de richting Vlissingen—Roosendaal. (Luchtfoto K.L.M.)

ZEEUWSCH NIEUWS

Een foto van het restauratiewerk van de prachtige middeleeuwse woningen naast het raadhuis te Veere. Een der gebouwen is weer bijna in den oorspronkelijken toestand teruggebracht.

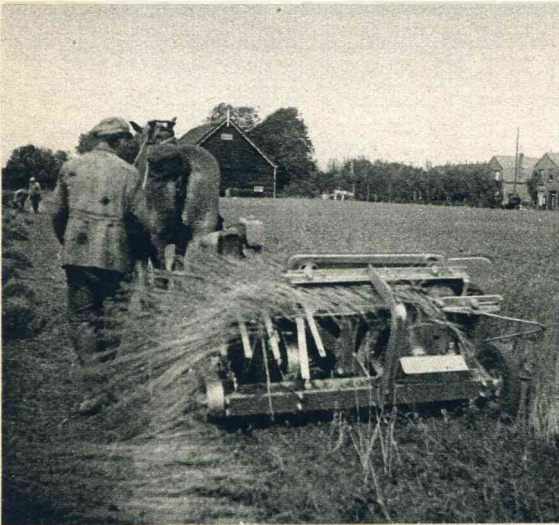
De edelachtbare heer J. W. Vienings heeft ontslag gevraagd als burgemeester van Clinge.

In plaats van den jaarlijkschen Scheldebeker-zwemwedstrijd, die afgelast werd vanwege het slechte weer, had Zaterdagmiddag een wedstrijd plaats over 5 km. door het kanaal van Middelburg naar Vlissingen. De eerste aankomende, de heer Cecil T. Deane uit Londen, wordt door den burgemeester van Vlissingen, den heer C. A. van Woelderen, geluk gewenst.

De eerste aankomende dame, mevrouw R. Arsbergen-Olsen.

De vlasoogst is in onze provincie weer volop in gang en geeft aan vele handen werk, al moesten we dit jaar voor het eerst constateeren, dat ook het trekken van het vlas thans machinaal kan geschieden.

Te Axel werd vorige week een openlucht-Oranjabazar gehouden, om gelden te verzamelen voor een luisterrijke viering van het 40-jarig regeeringsjubileum van H.M. koningin Wilhelmina. De ingang van het feestterrein.

Links: De schipper van den veerdienst van Kats ving onlangs 'n jongen zeehond, die trouw het veerbootje volgt en telkens weer terugkeert naar zijn meester. Al heeft een zeehond verder weinig gemeen met den hond, hondentrouw schijnt hij toch te bezitten.

Rechts: Het Arnemuidensche kinderkoor heeft deelgenomen aan het Zaterdag te Kloetinge georganiseerde concours. Welgemoed keeren de kinderen naar huis terug.

Te Vlissingen vierde onlangs de muziekvereniging „St. Cecilia" haar 45-jarig bestaan; zij maakte ter herdenking van dit feit een wandeling door de stad.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

*

Men schrijft ons uit 's Heer Arendskerke, dat de organisator van een schoolreisje, toen het weer hem niet gunstig leek, een briefje op 'n boom prikte met de mededeeling, dat de tocht niet doorging.

Aanvankelijk schijnt aan een muurkrant te zijn gedacht, doch, gezien het landelijk karakter van het dorp, meende de bulletiner, ook uit liefde voor de natuur, zeker aan een boombericht de voorkeur te moeten geven.

Voorts bericht men ons, dat de organisator er goed aan gedaan heeft zich tijdig te verwijderen, daar een bekogeling met meegebrachte krentenbollen door de teleurgestelden wel verwacht had kunnen worden en ook, in een streek, waar zooveel boomen zijn, het publiek wel eens aan het lynchrecht gedacht zou kunnen hebben!

*

Een grappenmaker uit Clinge neemt een loopje met het feit, dat de nieuwe burgemeester bij het Zeegat is ingehaald door het feestcomité.

Onzes inziens is een grap hier misplaatst. Van 'n zeeheld mag verwacht worden, dat hij het zeegat uitgaat, maar een burgemeester behoeft zich niet te geneeren, als hij er binnenkomt!

*

Onze medewerker te Ierseke telegraferde ons, dat wegdeskundigen een bezoek brachten aan het dorp, in de oesterputten hebben mogen blikken en ten slotte vergast zijn op de bezichtiging van een schelpencollectie.

Laten we hopen, dat hun nog wat echte oesters nagestuurd worden. Wanneer men rekt op 'n ei, en men mag alleen kijken naar den leegen dop, is de teleurstelling wat al te groot.

*

Uit Sluis seint men ons, dat een gevonden colorado-kever door een agent van politie naar het gemeentehuis is gebracht.

Daar de arrestant zich niet verzette, behoeften hem de handboeien niet te worden omgedaan!

*

Een Hansweertsche hengelaar is veroordeeld wegens het vissen in den nacht. Blijkbaar wegens het niet tijdig ophalen, daar hij zijn dobbertjes niet kon zien!

*

Te Nieuw-Namen heeft een beurtschipper een zeehond gevangen, die zijn afkeer van de binnenvaarders niet onder stoelen of banken stak. Toen hij zelfs melk weigerde, heeft zijn patroon hem weer in het water geworpen.

De menschen vallen toch altijd van het eene uiterste in het andere!

*

Tot de volgende week, dames en heeren!

En als attractie van den laatsten tijd is er de patates-friteskraam bijgekomen.

Te Zierikzee was Zaterdag een coöperatiedag georganiseerd, waarop honderden kinderen per extra-booten naar het stadje waren gekomen. De muziek wachtte de gasten op.

Een groote menigte stond bij de aanlegsteigers te wachten...

... waar het met de binnenkomende schepen een gezellige drukte was.

Kermis te Westkapelle. De kermis te Westkapelle behoort wel tot de meest gerenommeerde van Walcheren. Er zit nog zoo'n traditioneel tintje aan. Het schieten aan den dijk behoort wel tot de oudste gebruiken van de Westkappelsche kermis.

De jeugd vermaakt zich bij den carroussel.

... zonneglansen omstraalden het haar

en gaven er iets verleidelijks aan. Zoiets leest men wel eens in een roman en moest dan toch eigenlijk bedenken, dat het in het leven precies zoo is, dat mooi haar steeds bewonderd wordt. Het is toch zoo eenvoudig aan het haar glans en schoonheid te verleen: Door regelmatige verzorging met Zwartkop "Shampodor".

"Shampodor" is zeep- en alkalivrij; kalkzeepneerslag en alkalische opzwelling blijven dus achterwege. Haar haren krijgen een mooien, natuurlijken glans, blijven elastisch en gezond, wat zeer belangrijk is voor den goeden vorm en de houdbaarheid van het kapsel!

"Shampodor" voor iedere haarsoort en Shampodor "Blond" voor blondines, per pakje 20 ct. Beide soorten ook vloeibaar in flacons van 35, 85 en 125 ct.

Bij Uw kapper verlangt U een wassing met Non-Alkali, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP SHAMPODOR
de gegarandeerd alkalivrije shampoo!

Studeer voor vakken, die aan flinke personen een goede toekomst kunnen bieden.

Vraag zonder verplichting inlichtingen over onze degelijke, schriftelijke opleidingen

**ELECTRICIEN
ELECTROTECHNIEK
RADIO-MONTEUR
RADIOTECHNIEK
STERKSTROOMMONTEUR v.e.v.
en ERKEND INSTALLATEUR**

Lessen voor hen, die de lagere school bezochten en voor gevorderden. Laag maandelijks lesgeeld. Studietoelagen gratis. Leiding van wettelijk bevoegde en ervaren technici. Gratis hulp bij sollicitatie. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A.S.S.O., dir. J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, b/h station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf een brief.

BON Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam
Straat en nummer
Woonplaats
Leeftijd

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het Roode Rusland

Vervolg van bladzijde 23

spuwt en met zijn vingers zijn neus snuit. De schouwburg zit er iederen avond vol mee."

"Gezondheid, Pawel Iwanitsj," zei Zorinsky, en hij gaf me een glas wodka. "Krijgt u veel wodka?" vroeg ik.

"Je krijgt van alles genoeg, als je je hersens bij elkaar houdt, ook al word je geen lid van de communistische partij. Ik ben geen communist, maar ik houd 't achterdeurtje open. Gezondheid, Pawel Iwanitsj."

Hij vertelde over zijn aandeel aan den grooten oorlog, en sprak zijn inzichten uit over het Russische volk en de revolutie. Hij bleek een echte ouderwetsche officier te zijn, die meent, dat het boerenvolk geregeerd moet worden met den knoet. Na tafel gingen we in het salon zitten, en mijn gastheer bleef opgewekt converseeren, maar de man, dien hij had opgebeld, kwam niet. Eindelijk zei Zorinsky: "Je moest hier maar blijven vannacht, we logeeren je graag." Ik nam de uitnoodiging aan, wyl ik bang was, dat ik de deur van den journalist gesloten zou vinden. Het "mannetje" van Zorinsky belde eindelijk op, dat hij pas den volgenden dag kon komen.

Mijn gastheer bracht me naar de logeerkamer, waar alles voortreffelijk in orde bleek te zijn. Op het nachtkastje lag een stapeltje lectuur.

"Om je gedachten van al die narigheid af te leiden," zei Zorinsky. "Wel te rusten — en droom maar niet van de Tsjeka!"

Den volgenden morgen ging ik naar de flat, waar het cijfer 5 op de deur stond. Ik volgde een grooten omweg en keek voortdurend, of niemand me volgde. Ik ging naar boven en klopte driemaal, en Maria deed open.

Moerometz kwam een paar minuten later. Hij stormde de kamer binnen met een groot verband om zijn hoofd en zijn gezicht. Hij was zeer opgewonden, en uit zijn brokken van zinnen maakte ik op, dat hij van den rechercheur slecht nieuws uit de Tsjeka had gehoord. Vooral mevrouw M. had het zwaar: zij werd aan eindeloze verhooren onderworpen, zonder dat haar voedsel of rust werd gegund, en had verwarde antwoorden gegeven. De Tsjeka was ervan overtuigd, dat zij medeplichtig was aan een anti-Sovjet-complot, en de bolsjewisten hadden het vaste besluit genomen, al dat Engelsche gekuip in Rusland eens en voor al uit te roeien.

De rechercheur had Moerometz heel ernstig gewaarschuwd, en Moerometz had besloten, de wijk te nemen; maar nu vroeg hij mij, of ik verder wou trachten, mevrouw M. te bevrijden, volgens een plan, door den rechercheur ontworpen. Ik stemde natuurlijk toe, en wyl ik voorzag, dat ik binnenkort naar Finland zou moeten om berichten te verzenden, beloofde ik, dat ik haar zelf de grens over zou helpen.

Toen dit afgehandeld was vroeg ik Moerometz, of hij Zorinsky kende, maar zelfs de naam bleek hem vreemd.

Moerometz ging naar een bevrienden bankier, om de rest van het geld te halen voor mevrouw M.'s bevrijding, en ik ging zitten schrijven, met uiterst kleine lettertjes op vloeipapier — een rapport. Ik wou hem vragen, dat mee te nemen en naar Londen te zenden. Voor alle veiligheid gaf ik het dunne rolletje aan Maria, die het onder in een aschammer verborg.

Den volgenden morgen kwam Moerometz op „nummer 5" in de kleeren en met het paspoort van zijn vroegeren koetsier. In die vermomming wou hij de grens zien over te komen. Hij had zijn gezicht flink vuil gemaakt en prijkte met roode baardstoppels van drie dagen oud. Opgewekt legde hij de laatste hand aan zijn toilet. Mijn rapport stopte hij in een van zijn laarzen. „Er zullen er eerst een paar in 't zand moeten bijten, voor de Rooden dat krijgen," zei hij, terwijl hij een groote revolver in zijn zak liet glijden.

Eindelijk was het tijd om afscheid te nemen. Ik ging met hem mee naar het station, maar buiten mocht niet blijven, dat we elkaar kenden. Ik verliet het huis het eerst, wachtte tot ik hem op een tram had zien springen, en nam zelf den volgenden wagen.

Het was donker, toen we het Okhta-station, een leelijk houten bouwsel aan de grens der stad, bereikten. Op het houten perron staande zag ik de forsche gestalte van mijn landgenoot door een menigte boeren heendringen en den trein in komen door een opening, die eens een raam was geweest. Ik bleef wachten, tot de trein, van binnen en van buiten vol, langzaam wegrommelde. Met die verdwijning scheen de duisternis, de somberheid, het algemeene verval nog treuriger te worden. Ik bleef naar het verre gedreun staan luisteren, tot ik alleen over was op het perron. Toen keerde ik me om, en liep langzaam de stad weer in. Een smartelijk gevoel van leegheid doordrong alles en de toekomst leek niets dan ondoordringbare nacht.

VIERDE HOOFDSTUK

De Tsjeka geslagen

Eenige jaren later, bij den haard in een middeleeuwsch slot in Sussex, deed Moerometz mij het verhaal van zijn vlucht. Hij vertelde met de bontmuts van zijn vroegeren koetsier in zijn hand, en aan een haak in de hal hing de lange jas, die hij bij zijn ontsnapping had gedragen.

In den trein had hij een kennis getroffen, die al meermalen vruchteloos gepoogd had te ontsnappen, en wien hij nu hulp beloofd had. Aan een station ongeveer halverwege de grens werd de trein door roode soldaten nagezocht, maar — een teekenend staaltje van slordigheid — zij waren alleen aan den perronkant den trein binnengekomen, „dus wij konden er aan den anderen kant uitglippen," zei Moerometz, „en de bosschen in vluchten." Zij vonden het huisje van een smokkelaar, die al heel wat vluchtelingen had geholpen. Die hielp hen aan een slee, waarmee ze naar het laatste gehucht aan den Russischen kant reden. Maar de boer, naar wien zij verwezen waren, zei, dat hij hen niet naar de grens kon brengen, want hij moest naar Petrograd om een partij lucifers te verkoopen, die hij pas had overgesmokkeld. „Dat was geen moeilijk probleem," zei Moerometz. „Ik kocht zijn lucifers en gaf ze hem toen weer cadeau." Nog wou de boer niet heelemaal tot de grens mee, want hij meende gezien te zijn den vorigen avond, toen hij er over sloop. Hij liet hen op een allerrongstukst punt in den steek: aan den rand van een besneeuwde vlakte, alleen maar naar den anderen kant wijzend: daar moesten ze heen.

De verzorging van Uw huid eischt...

voorzichtigheid in de keuze van Uw zeep! Kiest het Old Cottage merk, de zeep die een weldadigen invloed uitoefent op de huid en Uw charme verhoogt. Let op den naam

„Grossmith"

Importeurs:
RICHARD WERNEKINCK & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage
Lavender Zeep

Een postzegel van 5 op Uw brief...

voor datzelfde geld koopt U echter ook: de nieuwe 5 cts. rol

„VS"
MAAG-PEPERMUNT

„VS": is intens zuivere peppermunt.

„VS": is een bron van gezondheid.

VAN SLOOTEN N.V. - LEEUWARDEN

Toen hij weg was, gingen ze in de sneeuw zitten: zij dorsten op dat open veld geen voet te verzetten. „Mijn vriend werd al wanhopig,” zei Moerometz, „maar gelukkig kwam er een sneeuwstorm, en die gaf ons dekking. We ploeterden voort als poolreizigers. Eindelijk vonden we de greppel, die de grens aangaf, we gingen er over langs een wankle plank, en weg waren we uit het „proletarische paradijs”.

Dien tocht begon Moerometz... terwijl ik neerslachtig de stad weer inging, die hij was ontvlucht.

Ik was nog geen week in Rusland, maar het leek mij een eeuw. Ik was nog verre van gewend aan het nieuwe bestaan. Herhaaldelijk stonden er posten op straat, die alle voorbijgangers aanhielden om hun papieren na te zien en de pakjes, die ze bij zich hadden, te onderzoeken, maar een blik op mijn pas van de Tsjeka was altijd genoeg, om aan de nieuwsgierigheid der soldaten te voldoen. In de pakjes werd gekeken, of ze voedsel of vuurwapenen bevatten — wie met voedsel rondliep werd aangeklaagd wegens „speculatie”.

Ik sliep afwisselend in de huizen van mijn nieuwe kennissen, maar maakte nergens gewag van mijn andere nachtverblijven. Ik sloot meer speciaal vriendschap met den journalist, die, ondanks zijn vreesachtigheid, een man van ontwikkeling en smaak bleek te zijn. Hij bezat een uitgebreide bibliotheek in vele talen, en werkte in zijn vrijen tijd aan een wijsgeerige verhandeling, als ik me goed herinner.

Toen ik den dag na Moerometz' vlucht bij hem kwam, liep hij druk rond in zijn groene jas, om in alle kachels de pas aangelegde vuren op te poken. Hij grijsde van genot, toen hij de vergeten warmte terug voelde komen, en op echt Russische manier had hij al zijn kachels tegelijk branden en vermorste hij brandstof zoo hard als hij kon.

„Waar is dat goed voor?” ergerde ik me. „Waar wou je je volgenden stapel brandhout vandaan halen? Régent 't hier soms brandstof? 't Was 't laatste partijtje hout, dat ze hadden.”

Maar mijn sarcasme was verspild aan Dmitri Konstantinowitsj, in wiens stelsel geen plaats was voor economie. Tot zijn matelooze verontwaardiging maakte ik alle kachels open, trok er de halfverbrande blokken uit en stopte ze in de eetkamerkachel, die tevens zijn slaapkamer verwarmde.

„Echt iets voor een Engelschman,” zei hij gruwend. „U telt de dingen — u bent schriel.”

„Weet ik,” zei ik. Die Russische opvattingen kende ik. „U vindt, als u maanden kou hebt geleden, dat alles weer in orde is, als u éénmaal flink vlammen hebt gezien — daarna wilt u best weer maandenlang bevroren, en u blijft genieten van uw heerlijke „wraak”. Maar als u niet om u zelf denkt, denk dan om mij — ik heb 't hout gekocht en we zouden er samen van profiteren.”

„Engelschman,” mopperde hij nog eens.

„Laten we afspreken,” zei ik vastberaden, „dat we alleen hier en in de keuken stoken. Dan overleef u den winter misschien.”

Zijn provisiekast was natuurlijk leeg — hij had geen ander voedsel in 't

voorzicht dan den schamel en onsmakelijken maaltijd in de gaarkuken. Ik nam hem dus mee naar het particuliere eethuisje, dat ik den dag van mijn aankomst had ontdekt. Hier liet ik hem alles eten, wat er te krijgen was, en bedwelmde door de ongewone geuren van haverpap, wortelen en koffie vergat hij — en vergaf hij mij — de kachels.

Ik hield de hand aan zijn huishouding, en samen wisten we te voorkomen, dat zijn woning in een varkensstal ontaardde. Bij hem thuis sprak ik een paar van de menschen, die Moerometz me genoemd had. De journalist dorst ze eerst niet te ontvangen, maar na een weekje had ik zooveel invloed op hem, dat hij zich al onderwierp, als ik maar even dreigde, niet meer terug te komen. Als ik maar een dag of drie wegbleef, zat hij in doodsangst.

En onderwijl verslond ik de Sovjetkranten en andere lectuur en woonde ik openbare vergaderingen bij. Overal werd dezelfde banale propaganda afgedraaid. De bolsjewistische leiders, die in niet geringe mate „de noodlottige gave der welsprekendheid” bezaten, maakten vlijtig en handig gebruik van de wetten der massapsychologie. De menigte, aan vrijheid van spreken absoluut niet gewend, scheen zich te verbeelden, dat iedereen, die sprak, vanzelf gelijk moest hebben. Maar vóór het onderscheidingsvermogen kwam, vóór het volk redelijkheid kon eischen bij het spreken, kwam de roode censuur als een ontzaglijke domper op de critiek neer. Minder primitieve landen hebben later dat voorbeeld gevolgd. Misschien is 't voor Rusland een geluk, dat het de ziekte 't eerste had... misschien bereikt het dan ook het eerste de genezing!

Daalde het tehuis van den journalist vóór mijn komst naar het peil van een varkensstal, dat van den rechercheur was al afgezaakt tot de diepste diepte. Zijn kamers verkeerden in een afgrijpselijken toestand; niets deed de man, om grenzen te stellen aan de ophooping van stof, vuil en afval.

Het mannetje bejegende mij met de grootste achting — Moerometz had mij den weg gebaad. Gelukkig hoefde ik van zijn aangeboden gastvrijheid slechts zelden gebruik te maken, maar deed ik het, dan sloofde hij zich echt uit, om mij alle nog mogelijke comfort te verschaffen. Ondanks zijn slaafsche karakter en zijn laf geveel was hij een gevoelig mensch, en spande hij zich soms echt in om van dienst te zijn, zonder alleen eigen voordeel te zoeken. Hij was ongehoofdelijk ijdel en hield zich, of hij aan 't voormalige hof ik-weet-niet-hoe-'n-voornamen positie had bekleed. Hij zat vol grandiooze plannen tot omverwerping van het roode regime. Als ik hem maar even voet gaf, praatte hij daar eindeloos over. Ik was geknipt voor leider... hij hoefde zijn bondgenooten het sein maar te geven, en... maar de financiën waren natuurlijk... zonder geld begon je niets, was 't niet zoo? Dus...

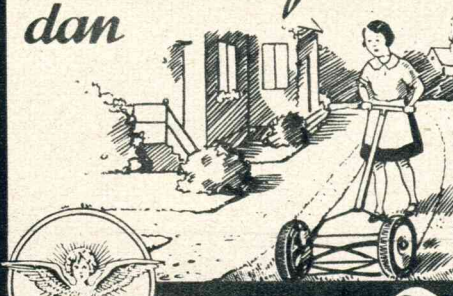
„We komen er nog wel eens op terug,” zei ik. „Als...”

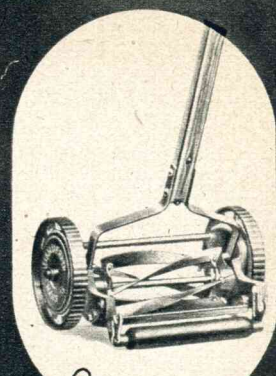
„Als...”

„Als we mevrouw M. de gevangenis uit hebben.”

Wordt vervolgd.

Wilt U iets goeds - dan

Grasmaaiet

Alexanderwerk

VERLOOR ZIJN WERK DOOR RHEUMATISCHE PIJNEN

★
Hoe hij
weer aan den
slag kwam

„Drie jaar geleden leed ik zoo hevig aan rheumatische pijnen, dat ik nog slechts met behulp van een stok kon loopen en gedwongen was mijn werk op te geven. Zonder Kruschen Salts was ik nooit meer aan den slag gekomen, maar nu voel ik mij weer uitstekend en kan mijn werk weer doen. Wie mij drie jaar geleden gekend heeft en mij nu ziet, gelooft niet, dat ik dezelfde man ben. Ik kan Kruschen niet dankbaar genoeg zijn. W. T.”

(Originele brief ter inzage.)

Rheumatische pijnen worden in de meeste gevallen veroorzaakt, doordat Uw organisme verontreinigd is met allerlei kwaadaardige afvalstoffen, o.a. het gevaarlijke urinezuur. Het is de natuurlijke taak van Uw afvoerorganen Uw lichaam vrij te houden van al deze afvalstoffen door deze regelmatig te verwijderen. De zes minerale zouten

in Kruschen Salts sporen Uw inwendige organen aan tot betere en geregelde werking, zoodat Uw organisme geheel wordt gereinigd en zich ook in het vervolg geen afvalstoffen meer zullen kunnen ophopen. Het gevolg is, dat U al spoedig een vermindering Uwer rheumatische pijnen zult constateeren, totdat langzamerhand deze pijnen geheel verdwenen zijn. Neem slechts geregeld de kleine dagelijksche dosis Kruschen Salts en U zult zich steeds fit en opgewekt voelen.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

Kenmerken van de nieuwe Agfa-Isochrom-Film 18/10° DIN

Agfa-Films zijn merkartikelen

Dat geeft U de zekerheid van een uiterst verzorgd en steeds gelijkmatig product.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

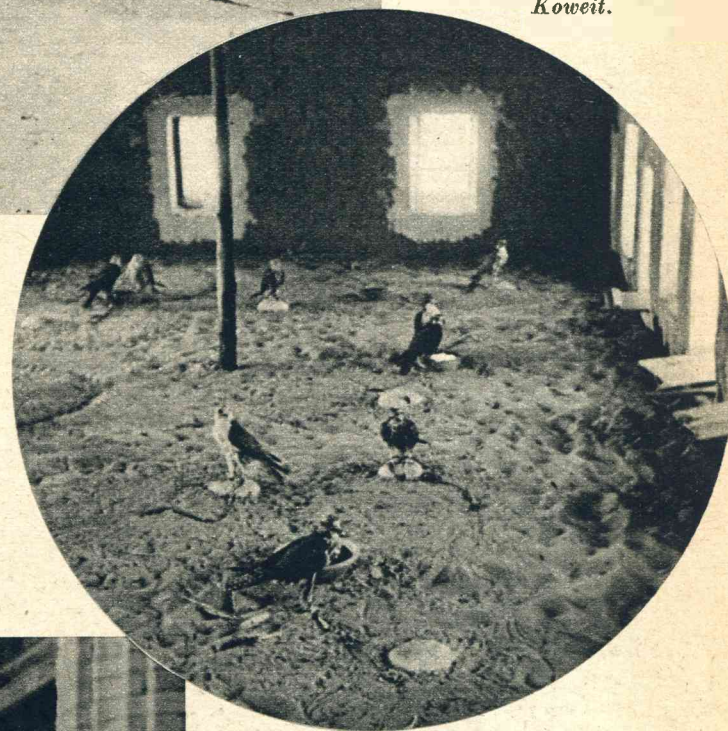
Het paleis van den sjeik in Koweit, 'n klein vorstendom-metje onder Engelsch protectoraat, houdt, wat bouw-trant betreft, het midden tusschen een burcht en een buitenverblijf. Het heeft genoeg kamers om een heel regiment gasten te kunnen herbergen, wat niet te verwonderen is wanneer men bedenkt, hoe hoog de Bedoein de gastvrijheid in eere houdt. Het typische huisje met brug bewijst ook, dat men bij den bouw op zeer origineele wijze rekening heeft weten te houden met de sanitaire eischen van een goed verblijf.

Het valkenhuis van den vorst bevat niet minder dan eenentwintig edel-exemplaren. De prijs van één zoo'n specimen is soms nog hooger dan die van een paard of een kameel. De valkenjacht is een der meest geliefkoosde wintersporten der aristocratie van Koweit.

Zijne Hoogheid Sjeik Ahmed recipieert

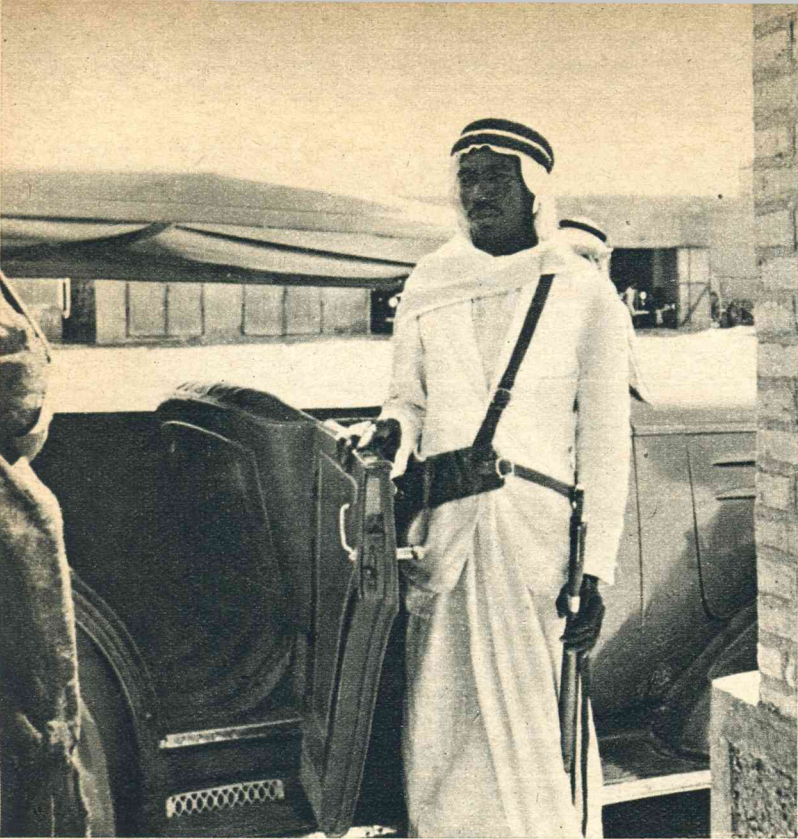
*Binnen de muren van het vorstendom
Koweit*

Behalve des Vrijdags begeeft de heerscher van Koweit zich iederen dag naar de ontvangzaal van zijn paleis om er te beraadslagen over regeeringszaken. Zijn gevolg bestaat uitsluitend uit een kleine lijfwacht, die, evenals de vorst zelf, de dracht der Bedoeïnen in eere houdt.

*„Ik ben geen zoon der
lauwe Westerlanden,
Mijn vaderland is daar
de zon ontwaakt.”*

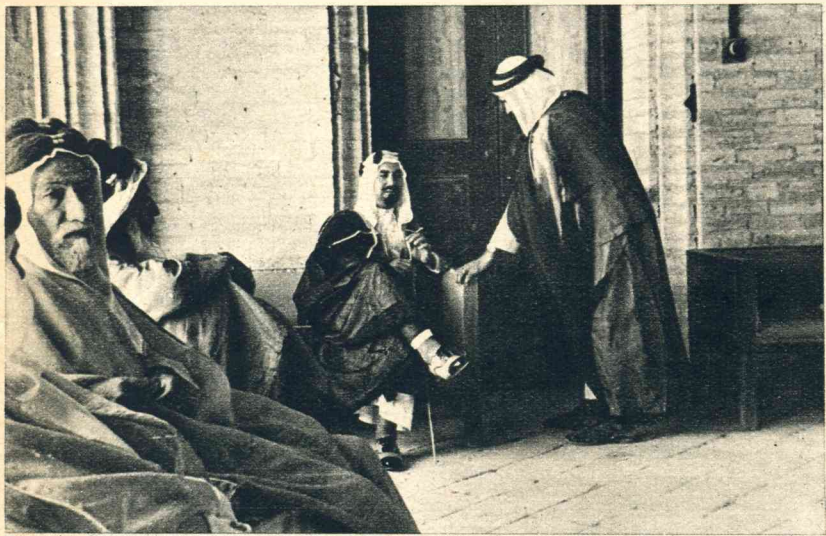
Sjeik Ahmed-bin-Jabir-as-Subah, heerscher over het kleine vorstendom Koweit aan de Perzische golf, zou met recht bovenstaande verzen van Da Costa boven den ingang van zijn paleis kunnen neerschrijven. Al heeft hij zich niet kunnen onttrekken aan de invloeden der westerse beschaving, toch heeft hij in zijn doen en laten de trouw weten te bewaren aan de oude Bedoeïnsche tradities. Het décor, waarin zijn leven zich ontplooit, spreekt over westerse beschaving, maar dat leven zelf draagt onuitwischaar het stempel van het romantische oosten. Onze fotoserie moge u dit duidelijker illustreeren.

Met denzelfden zwier, waarmee de zwaar bewapende slaaf vroeger zijn heer en gebied in het zadel hielp, opent hij thans het portier van het nieuwste Amerikaansche automobieltje, waarin de sjeik naar zijn paleis rijdt. Het transportmiddel is geëvolueerd, maar de gestalten hebben den glans van de gloedvolle romantiek uit het verleden behouden.

„Van beker tot lippen is een heele afstand,” zegt een Fransch spreekwoord. Maar van tent in het woestijnzand tot woon- en eetkamer van dezen sjeik is de afstand wellicht nog sprekkender. Boven den schoorsteen hangt het portret van koning George V van Engeland en in den hoek rechts telt de groote staande klok langzaam en regelmatig de uren, waarin de oude zeden en gewoonten, de romantische tradities van het oosten nog stand houden tegenover de invasie der moderne beschaving.

Links: De sjeik gaat steeds gekleed als Bedoeïen en staat aan al zijn onderdanen toe zijn paleis te betreden. Wars van alle ceremonieel, zonder eenig ander wapen dan het dunne bamboestokje der kameeldrijvers, beraadslaagt hij gemoedelijk met zijn adjudant.

Tijdens de receptie hurkt de lijfwacht langs de muren der ontvangzaal. Deze Bedoeïenen zijn meestal slaven, die van vader op zoon in dienst van de koninklijke familie zijn gebleven. Hun uitrusting is vrij primitief en bestaat uit oude geweren, dolken met zilveren beslag en zwaarden.

Ook de kanselarij van den sjeik draagt het moderne stempel. Telefoon, correspondentiekastjes, schrijfbureau, wandklok, petroleumkachelletje en schrijfmachine: alles spreekt van den nieuwen tijd, maar de ernstige, stoere gestalten in hun zwierige dracht houden de herinneringen aan het verleden levendig.

HOFGEHEIMEN

Uit het intieme leven van de grooten der aarde

door Z. K. H. Prins Christoffel van Griekenland

3

**Handel in konings-
tronen — Het uit-
breken van den we-
reldoorlog — Een
verloving zonder
einde!**

Venizelos en Basil Zaharoff

In het jaar 1903 zag Griekenland de ster rijzen van twee mannen, wier naam historie zou maken tot ver buiten de grenzen van hun vaderland. Twee mannen, die te zamen opklommen naar macht, elkander aantrokken en afstieten tegelijk. Zij werden gezwoeren vrienden en daarna openlijke vijanden, die op meedoogenlooze wijze oorlogen ontketenden eerst voor en later tegen elkander. Het waren twee groote figuren, die samen opkwamen en samen vielen en daarbij elkander geen jaar overleefden.

De een was Venizelos en de ander Basil Zaharoff. Venizelos was van Turksche, Joodsche en Arme-nische afkomst en hij vertoonde duidelijk de karaktertrekken van deze drie rassen.

Over het verleden van Basil Zaharoff doen de geheimzinnigste verhalen de ronde, maar geen enkel werd tot nu toe bevestigd. Zaharoff hield ervan zich in raadselen te hullen en het eenige, dat ik van hem over zijn afkomst te weten kwam, is dat zijn voorouders ten deele Russen, ten deele Grieken waren.

Men heeft beweerd, dat Zaharoff zijn loopbaan begon als boodschappenjongen in een Atheensch café, maar ik weiger dit te gelooven, want hij gaf in onze gesprekken herhaaldelijk blijk van een algemeene ontwikkeling, die een ernstigen studietijd verried. Hij sprak vloeiend de moderne talen en kende ook de klassieke.

In het jaar 1909 kwam Venizelos voor het eerst bij ons in 't paleis op audiëntie. Griekenland was innerlijk ondermijnd door bloedige partijtwisten en bij de algemeene verwarring, die er heerschte, wou geen enkele partij de vorming van een kabinet op zich nemen. Op dit kritieke oogenblik trad Venizelos voor het voetlicht.

Hij was in die dagen zóó arm, dat hij op de audiëntie verscheen met kapotte schoenen aan en gerafelde kousen. Later vertelde hij ons, dat hij de gekleede jas van een vriend geleend had, want zelf bezat hij er geen. Toch maakte Venizelos onbewust een waardigen indruk, vooral door zijn sterke persoonlijkheid.

Mijn vader was wel de laatste om zich tot hem aangetrokken te voelen en toch: hij was hem niet alleen welwillend gezind, maar hij stelde zelfs vertrouwen in hem. Voortdurend werd mijn vader voor Venizelos gewaarschuwd, maar hij sloeg alle raadgevingen in den wind. Een keer bezorgde een ons bevriende staatsman mijn vader 'n brief van Venizelos, die onderschept was geworden.

Eleutherios Venizelos, de Griek-sche staatsman, die zijn eerste opwachting maakte bij koning George I met kapotte schoenen aan en 'n geleend „gelegenheds-pakje“.

„Ik heb reeds één George eruit getrapt,” schreef Venizelos en hij doelde hiermede op mijn broer George, dien hij als Hooge Commissaris van Creta ten val had gebracht, „en nu ben ik naar Athene gekomen om den anderen George ten val te brengen.”

Den volgenden morgen verscheen Venizelos op audiëntie. Voordat hij vertrok, merkte mijn vader zoo terloops op, dat hij hem iets wou laten zien en gaf hem tegelijkertijd den bewustten brief. Het was de eerste keer, dat ik Venizelos zijn zelfvertrouwen zag verliezen. Hij werd krijt wit.

„Wat... wat bent u van plan te doen?” stamelde hij.

„Niets. Houd dien brief, ik geef hem je terug als een bewijs van vertrouwen, ondanks alles.”

En hij bleef hem vertrouwen tot het bittere einde toe.

Een verlokkelijk aanbod....

Mijn eerste herinnering aan Basil Zaharoff dateert uit mijn jeugd, toen hij op ons buitengoed Tatoi was komen lunchen. Nadien ontmoette ik hem verschillende keeren en het was Basil Zaharoff ook, die mij in 1912 den troon van Portugal aanbood! Op financieel gebied zou hij mij zoo ruim mogelijk steunen.

Ik antwoordde hem, dat het voorstel mij in het geheel niet aantrok. Op de eerste plaats was de afgezette Portugeesche koning Manuel een van m'n beste vrienden en ik zou wel eens willen weten welke rol Zaharoff gespeeld heeft in de gebeurtenissen, die aan den troonsafstand voorafgingen. Het gerucht ging, dat hij daaraan zeer actief had deelgenomen. Maar bovendien kon geen macht ter wereld mij er toe bewegen een koninkrijk te accepteren. Een kroon is te gewichtig om zoo maar zonder meer op 't hoofd te zetten. Zij moet gedragen worden door degenen, die ervoor geboren zijn. Later zijn mij nog twee kronen aangeboden: die van Lithauen en die van Albanië. De aanbieding van den Lithauschen troon ging uit van een groep Lithauers, die zich in Amerika gevestigd hadden, en 't feit, dat ik een Amerikaansche

De woning van Venizelos te Athene, toen hij op 't toppunt van zijn macht stond.

De sphinx Basil Zaharoff, vriend en vijand terens van Venizelos, die prins Christoffel in 1912 den Portugeeschen troon aanbood „met onbegrensd crediet“.

vrouw getrouwd had, zal er hef zijne wel toe hebben bijgedragen, dat ze er bij mij mee aankwamen.

Als 'n soort lokmiddel hadden zij mij een gedetailleerde beschrijving gestuurd van hun paleis, gebouwd door Catharina de Groote, tegelijk met de restauratieplannen voor 't geval, dat ik op het aanbod inging. Bovendien achtten zij het noodig mij er op te wijzen, dat mijn inkomen niet zoo hoog zou zijn als dat van andere koningen, omdat ik zulk een rijke vrouw had! Zij gaven echter de verzekering dat m'n vrouw, hoewel een Amerikaansche, 'n absoluut wettige koningin zou zijn. Hoe groot was hun verwondering, toen zij moesten vernemen, dat mijn vrouw het voorstel even resoluut van de hand wees als ik het gedaan had. Geen oogenblik hadden zij kunnen denken dat een vrouw, laat staan een Amerikaansche, deze „beking” zou weerstaan.

De aanslag op mijn vader, koning George I

De Balkan was in de jaren, die onmiddellijk aan den wereldoorlog voorafgingen, een ware heksenketel en de buitenstaanders raakten op den duur zóó in de war, dat zij niet meer konden zeggen wie er nu eigenlijk vochten en waarom.

In 1912 vocht Griekenland in bondgenootschap met Bulgarije, Servië en Montenegro tegen Turkije en ons leger behaalde onder aanvoering van mijn broer Constantijn een schitterende overwinning. Ik bevond mij als stafofficier in zijn gezelschap, toen hij aan het hoofd van zijn zegevierende troepen op 10 November Saloniki binnentrok. Het enthousiasme waarmede hij werd ingehaald maakte op mij een onvergetelijken indruk.

Het jaar 1913 beloofde het voorspoedigste te worden der geheele regeringsperiode van mijn vader. Hij was van plan in het najaar af te treden ten behoeve van mijn broer Constantijn.

„In November zal het vijftig jaar geleden zijn dat ik den Griekschentron beklom en dat is lang genoeg voor 'n koning,” zoo verdedigde hij zich steeds, als wij hem van zijn voornemen trachtten af te brengen. „Ik wil wel eens 'n beetje rust genieten. Bovendien, Constantijn zal zich op den troon heel wat verdienstelijker kunnen maken dan ik. Hij is hier geboren en opgegroeid, terwijl ik steeds een vreemde deling gebleven ben.”

Zijn plan was op den dag van

zijn regeeringsjubileum af te treden, maar het lot besliste anders.

Op een morgen in Maart wandelde mijn vader door de straten van Saloniki, slechts vergezeld van 'n adjudant, toen er 'n aanslag op hem gepleegd werd. De kogel, van korten afstand afgevuurd, drong door in zijn hart en hoewel mijn vader onmiddellijk naar het ziekenhuis vervoerd werd, was menselijke hulp te laat.

Ik bevond mij met Constantijn in het hoofdkwartier te Jannina, toen ons het telegram bereikte, dat den dood van den koning meldde. Wij spoedden ons naar Athene, waar Constantijn den eed op de constitutie aflegde en voeren aan boord van het koninklijke jacht naar Saloniki, in gezelschap van Venizelos.

Het was 'n droeve reis. De plannen voor de grootsche feestelijkheden, die in het najaar zouden plaats vinden, lagen in duigen.

Constantijn volgde mijn vader op en misschien is geen enkele koning in zijn eerste regeeringsjaren zoo populair geweest als hij. Vooral zijn glansrijke overwinning in den tweeden Balkanoorlog droeg daartoe bij en de eerste helft van 1914 werd het gelukkigste en voorspoedigste tijdperk, dat Griekenland ooit gekend had.

Ik vertoefde in die dagen te Londen en verloofde mij met Nancy Leeds, die ik hier reeds eerder ontmoet had.

Vele jaren later vertelde zij mij, dat mijn vader, met wien Nancy twee jaar voor zijn dood te Aix-les-Bains kennismakte, er op gezinspeeld had, dat wij een ideaal paar zouden vormen. Toch heeft hij er nooit met mij over gesproken en alleen zoo terloops 'ns opgemerkt, dat hij haar zeer charmant vond.

Ik vroeg Nancy ten huwelijk tijdens een opera in Covent Garden en wij besloten onmiddellijk te trouwen. Maar toch zouden wij daarmee nog zes jaren moeten wachten!

Een historisch moment te Londen

„Nu zullen we dan eindelijk eens 'n tijdperk van vrede tegemoet gaan,” zei koning Constantijn tot mij in Juni, en in Augustus, twee maanden later reeds, werd Griekenland meegesleurd in den maalstroom van den wereldoorlog.

Ik vertoefde toen juist in Londen en was te gast bij koningin Alexandra op Marlborough House. Wij stonden voor het raam te kijken naar de geweldige mensenmenigte bij het Buckinghampaleis, die in gespannen stilte wachtte op het afloopen van 't ultimatum aan Duitschland. Ten laatste dreunden de zware slagen van Big Ben over de stad en het was of er één diepe zucht uit de menigte opsteeg. Vlak daarop brak de spanning; het volk begon vaderlandsche liederen te zingen en riep om den koning en de koningin.

Koning George verscheen op het balkon en ik kende hem bijna niet terug. Hij zag erg bleek en terneergeslagen en scheen in de afgelopen dagen jaren ouder geworden. Met oogen vol tranen luisterde hij naar de opgewonden kreten zijner onderdanen.

Tegelijk met mij vertoefde ook de Grieksche kroonprins in Londen en koning Constantijn stuurde ons 'n dringend telegram om onmiddellijk naar huis te komen. Maar dat was vlugger gezegd dan gedaan;

de treinen waren gerequireerd door de militaire autoriteiten en ook de Fransche boottreinen werden voor troepenvervoer ingelegd. Nancy Leeds bood toen haar jacht aan en wij bevonden ons reeds aan boord, toen de Engelsche admiraliteit ons waarschuwde voor het gevaar in 't Kanaal te worden getorpedeerd. Na veel avonturen belandden wij ten slotte te Port Said en vandaar bereikten wij over Alexandrië het ouderlijk slot te Athene.

Het was in die dagen nog niet duidelijk welke rol Griekenland in den wereldoorlog zou gaan spelen.

Constantijn en Venizelos stonden van begin af aan op 'n geheel verschillend standpunt. Venizelos had juist een daad gesteld, die spoedig een der meest historische van den wereldoorlog zou blijken te zijn.

Toen wij Alexandrië passeerden vernamen we, dat de Duitsche oorlogsbodems de *Goeben* en de *Breslau* in Grieksche wateren gebunkerd hadden, terwijl zij door de Engelsche vloot werden achtervolgd.

Het was niet bekend wie hen daartoe gemachtigd had en men verdacht reeds den koning van deze daad, totdat eenigen tijd later Venizelos tijdens een stormachtige zitting van het Grieksche kabinet de verantwoordelijkheid ervan op zich nam.

In dit bijzondere geval had hij geheel op impuls gehandeld, zonder 'n voor de hand liggend motief, maar de draagwijdte ervan was catastrofaal. Sir Basil Thomson, de schrijver van het briljante boek: „De geheime dienst der Geallieerden in Griekenland”, verklaart dat deze „impulsieve dwaasheid” van Venizelos een grootter verantwoordelijkheid voor de ellende van vele volkeren op diens schouders heeft gelegd dan ooit door 'n sterveling gedragen is.

Nu toch slaagden de Duitsche oorlogsbodems erin de Dardanellen binnen te varen en Turkije te dwingen de zijde van Duitschland te kiezen. Hierdoor werd de Russische Zwarte-Zeevloot op non-actief gesteld en Rusland van zijn wapentoevoer uit de landen van zijn bondgenooten afgesneden. De Russische veldtocht, die zoo voorspoedig begon, liep bij gebrek aan ammunitie vast, er ontstond voedselschaarste, waardoor weer de revolutie gemakkelijker om zich heen greep.

Het verhaal, dat Venizelos het kabinet opdischte, kwam hierop neer, dat hij 's morgens in alle vroegte uit zijn bed was geklopt met 'n verzoek om kolen af te staan aan twee Duitsche vrachtbooten. Venizelos gaf toe, te weten, dat deze kolen bestemd waren voor de *Goeben* en de *Breslau*, maar hij verdedigde zich door er op te wijzen, dat sinds het kabinet besloten had de schepen der Geallieerden in Grieksche havens te laten bunkeren, het een houding van strikte neutraliteit zou zijn dezelfde voorrechten te verleenen aan Duitsche bodems. Daarom had hij op een van z'n visitekaartjes den havenmeester van den Piraeus opdracht gegeven achthonderd ton kolen beschikbaar te stellen!

Na dien onvergeeflijken blunder van Venizelos zette de pers der Geallieerden een heftige campagne in tegen Constantijn. Tot overmaat van ramp werd de koning in 1915 zóó ernstig ziek, dat zijn leven dagenlang in gevaar verkeerde. Toen hij ten laatste weer op de been was, had hij zijn energie en moed, die hem door zoo veel hachelijke momenten hadden geholpen, voor een groot deel verloren. Hij was de situatie niet langer meester.

Het historische moment te Londen in 1914, toen Engeland den oorlog verklaarde aan Duitschland.

Koningin Sophie van Griekenland, geboren prinses Sophie van Pruisen, 'n zuster van keizer Wilhelm II.

De koningin-moeder van Griekenland: koningin Olga, weduwe van den vermoorden George I.

Granaten op Athene

Venizelos had intusschen niet stil gezeten en zijn macht was zóó gegroeid, dat hij geheel buiten het kabinet om de belangrijkste beslissingen durfde te nemen. Nog steeds stuurde hij het erop aan Griekenland in den oorlog te sleuren en zijn eigen pers begon koning Constantijn en de koninklijke familie op de laagste wijze verdacht te maken. Sir Basil Zaharoff stond achter hem en betaalde de propaganda der Geallieerden op Griekschen bodem, die millioenen francs verslond.

Koning Constantijn van Griekenland, die zijn vader onder zulke tragische omstandigheden opvolgde.

In 1916 had zich het conflict tusschen koning Constantijn en Venizelos tot 't uiterste toegespitst. Het barstte los toen Venizelos te Saloniki een triumviraat uitriep, dat gevormd werd door hem zelf, admiraal Condouriotis en generaal Drangel. Dit werd het begin van het einde.

Oude, verknochte vrienden wendden zich van ons af en iederen dag ontvingen wij brieven, waarin met een aanslag op ons leven werd bedreigd.

De gebeurtenissen op 1 en 2 December 1916 zijn van historische betekenis geworden. Athene werd vanuit de zee door Fransche oorlogsbodems beschoten, den volgende morgen kwamen Fransche, Italiaansche en Engelsche troepen aan land; in de straten van Athene brachten de Venizelisten hun eigen volksgenooten om 't leven en er heerschte door het geheele land een volslagen verwarring.

De stad werd een uur lang beschoten. Er kwamen ook granaten terecht in de tuinen van het koninklijk paleis, één zelfs vlak onder het raam der werkkamer van koning Constantijn, gelukkig zonder te ontploffen.

De koning was machteloos en de Atheensche ministers konden evenmin den loop der gebeurtenissen tegenhouden. Het einde ervan was, dat het Grieksche garnizoen voor de aangetreden troepen der Geallieerden een saluut bracht aan de Engelsche, Fransche en Italiaansche vlaggen....

Venizelos had den bitteren tweestrijd gewonnen.

Wordt vervolgd.

Waarom

U minderwaardige insectenmiddelen moet weigeren en vragen naar...

FLIT

Flit doodt bestist, omdat

Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

**DOET U AAN SPORT? KUKT U ER NAAR?
OF HEBT U HET TE DRUK?**

*Dan is dit de zeep voor u—
de nieuwe **SPORTZEEP**
die u fit houdt!*

Actieve mensen van elke leeftijd, sportlui, toeschouwers, zakenlui, dit is een nieuwe toiletzeep, waar U heel spoedig niet meer buiten zult kunnen. Het is een gezondheidszeep met zeer bijzondere eigenschappen. Juist wat U nodig heeft. En het schuim is iets geweldigs! Als U warm en vermoeid is, roept het Rexona-bad U. U stapt erin... wat een opwekkende geur... een zee van schuim... een ongekend genot! Het Rexona-schuim dringt tot diep in Uw poriën door en wast alle stof en vuil van de hele dag weg. Uw huid is nu weer geheel bacterievrij en kan weer op normale wijze zijn functie verrichten. Elk gevoel van vermoeidheid is na dit Rexona-bad als bij toverslag verdwenen. U voelt zich als verjongd, U straalt van gezondheid, U bent weer een ander mens. Maar U hoeft dit zo maar niet te geloven. Probeer Rexona zelf, vandaag nog!

REXONA
DE NIEUWE SPORTZEEP **12½ct.**

REX-0162

DE PUZZLE

door Henry Clifford

De brutale bezit de halve wereld, was mr. John Crawford's lijfspreuk en hij handelde naar dat levensmotto, toen hij op een laten

Octoberavond van het vorige jaar uit een kamer van hotel „Ambassadors”, Woburn Place, Londen, voor elfduizend pond aan banknoten stal, kalm het hotel verliet, telefonisch een extra-vliegtuig voor Parijs bestelde en zich in een taxi naar het vliegveld Croydon liet brengen.

Jimmy Raleigh had dien avond stationswacht. Het laatste vliegtuig van het vasteland was al een kwartier binnen en na zijn rapport te hebben ingevuld, maakte hij zich gereed om zich aan zijn gewone liefhebberij te wijden: het oplossen van puzzles. Zooeven was Glen Harrison zijn kantoortje binnen gewaaid, die zich met een knorrig gezicht in een hoek neerzette.

„Altijd pech,” zei hij klagend. „Ik ben nog nooit in de reserve geweest, of er was 's nachts wat te doen. Ik begrijp het geluk niet van sommige luijes, die altijd maar rustig kunnen slapen, als ze in de reserve zitten. Den laatsten keer — laat 'ns kijken, dat is zeven weken geleden — moest ik invallen voor Dick Ferguston, die een aanrijding had gehad. Den voorlaatsten keer...”

Met een verongelijkte stem somde hij alle ongelukken op, die hem troffen, als hij in den reservedienst zat. „En nu weer een extravlucht naar Parijs,” besloot hij de lange reeks. „Kon die malloot niet een paar uur wachten op het eerste lijntoestel?”

„Het schijnt van niet,” zei Jimmy Raleigh schouderophalend, terwijl hij een vel papier voor zich neerlegde, met de nieuwste uitgave van „Hersengymnastiek”. „Zeg, Glen,” ging hij voort. „Ik heb die cijferpuzzel van gisteren toch nog opgelost. Niemand kon ermee overweg.”

„Loop rond met je eeuwige puzzles,” bromde Glen. „Ik wou dat ik in m'n bed lag. En ik wou ook...”

Hij zweeg haastig, de deur draaide open. In de deuropening vertoonde zich een agent. Achter hem stond een keurig gekleede heer van ongeveer dertigjarige leeftijd, met een grijzen ulster over zijn smoking en een plaid over zijn arm. Hij kwam Glen bekend voor, maar hij wist hem toch niet thuis te brengen.

„Koerier des konings,” zei de agent met een lage stem van eerbied. „Mylord heeft haast.”

Jimmy en Glen sprongen tegelijk op. „Als mylord zoo goed wil zijn even zijn pas te toonen, zal ik een passagebiljet schrijven,” mompelde Jimmy met een buiging.

De agent trad eerbiedig opzij, om doorgang te verleen aan mr. John Crawford. De passagier knoopte zijn ulster los en greep in zijn binnenzak naar zijn portefeuille, waaruit hij een diplomatiek paspoort te voorschijn haalde. Terloops zag Glen Harrison, dat op den revers van zijn smoking een gouden hazenwindhond gestoken zat — het insigne van 't aristocratische keurkorps, welks leden als koerier in persoonlijke dienst stonden van den koning.

„Lord Gray, graaf van Bath en Themas,” noteerde Jimmy Raleigh uit het paspoort.

De pseudo-koerier keek rustig toe, terwijl de beampte het passagebiljet uitschreef. Zijn blik bleef rusten op het jongste nummer van „Hersengymnastiek”. Er lag een glimlach om zijn mond, toen hij het passagebiljet in ontvangst nam.

„Aardige puzzles staan er in dat

blaadje, vindt u niet?” vroeg hij minzaam.

„En ik los ze haast allemaal op, mylord,” antwoordde Jimmy enthousiast. „Gisteren had ik nog een cijferpuzzel, waarvan niemand de oplossing kon vinden. Ik heb er zelf ook drie dagen op gezeten en vanmiddag had ik den sleutel plotseling te pakken. Weet u, mylord,” ging hij vertrouwelijk voort, „dat is soms heel eigenaardig bij mij. Als ik een prijspuzzel onderhanden heb, valt me de oplossing vaak pas op de laatste minuut in. Vanmiddag om vier uur moest de oplossing van die cijferpuzzel gepost worden en om vijf minuten voor vieren had ik haar plotseling. Ik had er drie dagen op zitten zweeten.”

Lord Gray glimlachte. „Aardig tijdverdrijf,” knikte hij. „We zouden elkaar de hand kunnen reiken. Ik ben namelijk ook zoo gelukkig ze bijna allemaal op te lossen. Apropos, kan ik vertrekken?” wendde hij zich plotseling tot Glen.

„De kist draait al, mylord,” antwoordde Glen met een buiging. „Hebt u misschien nog bagage?”

„Neen, die staat in Parijs. Wel, dan zullen we gaan. Goedenavond...”

Glen ging zijn passagier voor naar het vliegtuig. De motoren draaiden reeds en de instrumenten waren in orde. Een mecano opende de deur van de cabine. „Nog iets van uw verlangen, mylord?” vroeg Glen beleefd.

„Niets; ik kan zeker blijven luisteren?” informeerde mr. John Crawford vriendelijk, met een gebaar naar de koptelefoons, die boven de zitplaatsen hingen.

„Zeker, mylord, maar er zal niet veel vroolijks te beluisteren zijn,” grinnikte Glen zachtjes.

„Doet er niet toe, het is tijdverdrijf,” antwoordde zijn passagier onverschillig.

De deur van de cabine ging dicht en Glen kroop op zijn plaats. Twee minuten later zat hij in de lucht en liet Jimmy met zijn puzzles op den beganen grond achter.

De lucht was zwaar bewolkt, doch het zicht was tamelijk goed. Mr. John Crawford, pseudo-lord en pseudo-koerier, leunde behaaglijk achterover in zijn zetel. Hij had zijn oogen gesloten en verheugde zich in zijn succes. De brutale had de halve wereld, geen spreuk kon meer waar zijn dan deze. Niemand twijfelde aan zijn identiteit, maar nochtans was voorzichtigheid geboden. Hij had in de haast, die hij had moeten betrachten, voldoende sporen achtergelaten, om de politie een tip in handen te geven. Als de eigenaar van de elfduizend pond thuis kwam en het bedrag miste, zou hij terstond Scotland Yard waarschuwen. En de Yard zou natuurlijk niet nalaten Croydon op te bellen. Het was een kleine speculatie: schatrijke provincialen, die in de city aan den boemel waren geweest, hadden niet de gewoonte bij hun thuiskomst in hun hotel naar hun geld om te kijken. Maar men kon nooit weten en daarom had hij de koptelefoon om zijn hoofd bevestigd. Men kon altijd beter voorbereid zijn op het gevaar...

Rustig en vast ronkte de kist door de lucht. In de cockpit zat Glen op het instrumentenbord te staren. Hij had den duivel in. Waar, voor den d...der! Had hij dien meneer toch meer gezien? Nu ja, hij zat al zes jaar op deze lijn en een koerier van den koning vloog hij wel vaker. Maar hij had zoo'n idee, dat hij hem ergens in een heel andere kwaliteit

„Aardige puzzles staan er in dat

Slot op bladz. 35

EEN ARRESTATIE IN HAZENLAND

Na de gerechtelijke uitspraak om het goudgraven door middel van waterkracht stop te zetten, welke uitspraak door de delvers niet wordt erkend, verschanzen dezen zich achter de barricaden om de boeren, die met geweld 't vonnis willen beteekenen, tegen te houden.

DE MACHT VAN HET GOUD

Het kleurenfilm-probleem is nog lang niet van de baan. De filmproducers blijven diligent om op dat gebied een zoo goed en gaaf mogelijk product te krijgen. Deze film is geheel in kleur en om eerlijk te zijn, heeft 't ons thans niet meer zoo onaangenaam aangedaan, als dat met enkele vorige kleurenfilms het geval was.

De geheimzinnige aantrekkingskracht, welke het goud zoo goed als door alle eeuwen heen op de menschen heeft gehad, is tegenwoordig iets minder sterk dan vroeger. Blijkbaar begint het menschedom in te zien, dat het bezit van goud alléén niet voldoende is het geluk en den welstand van een land te verzekeren. Ontelbaar echter zijn de offers, welke in den loop der tijden voor dit geheimzinnige metaal zijn gebracht en vooral daar, waar het goud zich in den grond schuil hield, hebben zich drama's afgespeeld, waarvan het hedendaagsche geslacht, dat met zijn vele goud bijna geen raad meer weet, weinig of geen begrip heeft.

Deze Warner Bros-film licht weer eens een tipje van dien sluier op en al is het geval ook een beetje geromantiseerd en wordt de belangstelling op de twee voornaamste hoofdpersonen samengetrokken, er zit toch voldoende perspectief in om den opmerksamen toeschouwer ook nog iets anders duidelijk te maken dan het simpele verloop van die hefdes-geschiedenis. Het is een in beeld gebrachte strijd van boeren tegen de gouddelvers, welke laatsten eischen, dat alles zal wijken voor den goud dorst. Met geweldige waterstralen spuiten ze de goudhoudende bergen aan flarden en het gevolg is, dat de riviertjes buiten hun oevers treden en heele vlakten vruchtbare velden onder modderig water zetten.

Kolonel Ferris (Claude Rains), de grootste tarweboer van den omtrek, ontvangt voor het eerst den goud-delversingenieur, die het leven van zijn zoon redde, in zijn huis. Onder geen voorwaarde staat hij hem echter toe, dat hij zijn dochter trouwt.

„Goud is de ruggegraat van den handel en de industrie,” beweert de een.

„Het graan geeft aan miljoenen menschen brood en is dus veel belangrijker,” zegt de andere partij.

Twee meeningen, die lijnrecht tegenover elkaar staan en die tot een strijd op leven en dood aanleiding geven. Natuurlijk zijn de beide geliefden ieder van een andere partij en hoewel een gerechtelijke uitspraak in het belang van de boeren is, zoo zou de oplossing toch nog lang op zich hebben kunnen laten wachten, ware het niet dat een radicale daad van den mannelijken hoofdpersoon een gelukkig slot veroorzaakte en een alleszins bevredigende oplossing bracht. Die hoofdpersoon is Georg Brent, die hier de ingenieur van de goud delvers is. Een sterke, markante figuur met een uitgesproken acteertalent. Het meisje is Olivia de Havilland, die voor onze hedendaagsche begrippen misschien iets te zoet is, maar die voor den tijd, waarin deze film speelt, heel goed op haar plaats is.

De mijnningenieur (Georg Brent) en de dochter van den tarweboer (Olivia de Havilland) genieten van het vruchtbare landschap, dat aan de vernietiging door de goud delvers werd onttrokken.

DE PUZZLE

Slot van bladz. 32

had ontmoet of gezien. Maar waar was dat geweest?

Glen peinsde zich een kwartier lang moe en plotseling kreeg hij een schok. Dezen zelfden lord Gray had hij twee jaar geleden van Parijs naar Croydon vervoerd in gezelschap van een heer van de Fransche Sûreté en 'n detective van Scotland Yard. Precies — hij heette John Crawford en was een internationaal beruchte bankbiljetten- en paspoortvervalscher. Beslist, hij durfde er 'n eed op te doen: John Crawford en deze pseudo-lord Gray waren identiek en er viel niet aan te twifelen, of hij was op de vlucht.

Koortsachtig dacht hij na wat hij moest doen. Als hij Parijs of Croydon waarschuwde, verstond die kerel hem ook en de duivel mocht weten, wat hij zou doen, als hij zich ontdekt wist. Het zou heelemaal zoo dwaas niet zijn, als hij onverschillig werd voor zijn leven en hem neerschoot. Je had van die lui, die onder dergelijke omstandigheden den bodem van het Kanaal verkozen boven het uitzicht door een paar tralies. Hoe, hoe waarschuwde hij Jimmy Raleigh, zonder dat de ander het wist. . . .

Vijf minuten lang beulde Glen Harrison zijn hersens af. Drie woorden hoefde hij slechts aan Jimmy te seinen, drie woorden slechts. Maar hóe deed hij dat, zonder John Crawford's argwaan te wekken? Zijn zorgvol gerimpeld gezicht klaarde plotseling een weinig op. Hij wierp een blik door een kier van het gordijn, dat de deuren van de cabine voor het licht afsloot. Zijn passagier zat met halfgesloten oogen te soezen, maar hij maakte den indruk waakzaam te zijn. Enfin, er was niets aan te doen — hij had een kans en die moest hij grijpen.

„Hallo, hallo, Croydon,” begon hij door de microfoon en daarbinnen spitste mr. John Crawford plotseling zijn ooren.

John Crawford was eenigszins verbaasd — en vele andere luisteraars, die dezen Octobernacht hun toestel toevallig op de golfreus van den Croydon-vliegdiens hadden afgestemd, zullen het nog meer geweest zijn — toen hij het volgend gesprek uit den aether opving.

„Hallo, Jimmy, met Glen Harrison. Ben je nog bezig met je puzzles?”

„Uitwisseling van particuliere gesprekken is het personeel van de burgerlijke luchtvaart verboden,” klonk het terug met een grafstem.

„Larie, Jimmy, luister eens wat ik zeg. . . .”

Hoog in de lucht, boven het Kanaal, zat Glen Harrison te grinniken tegen de microfoon. Zijn lippen bewogen zich, alsof hij iets repeteerde en zijn blik was op het instrumentenbord gevestigd. Hij vloog veel hoger dan zoeeven en de richtingaanwijzer wees een flauwe link-sche bocht aan.

„Zeg, alle gekheid op een stokje, ik verveel me hier dood in mijn eentje. Ik heb een puzzle voor je uitgedacht en ik wed met je om een pond, dat je haar niet in een uur oplost.”

„Top!” zei Jimmy Raleigh ergens in de diepte.

Glen grinnikte. „Noteer je even, Jim? Ik zal je wat letters noemen en elk paar hoort bij elkander. In die paren zit een zin verborgen. Daar begin ik, hoor.”

In de cabine zat John Crawford even ijverig te noteeren als Jimmy Raleigh in zijn kantoortje op het vliegveld van Croydon. „H-J, J-L, J-L, D-F, D-F, Q-S, O-Q, N-P, K-M, H-J, S-U, H-J, D-F. Stop! Heb je 't, Jimmy? Herhaal eens even. . . .”

Jimmy herhaalde de puzzle zonder fouten. „In orde,” grinnikte Glen.

„Maak haast, Jimmy. In Parijs zal ik je oproepen en als je den sleutel nog niet gevonden hebt, gaat het pond je neus voorbij.”

Hij lachte, riep „over” en wierp een bezorgden blik in de cabine. Jawel, de pseudo-lord Gray zat ook te puzzelen. En als hij de oplossing vond, kon het wel eens slecht met hem aflopen. Enfin, dat risico moest hij nemen. Glen Harrison stuurde het toestel nog meer naar links en wachtte gespannen af, wat het volgend uur hem brengen zou.

Intusschen zat Jimmy Raleigh op zijn kantoortje in Croydon met zijn hoofd in zijn handen op de puzzle te staren. „H-J. . . . J-L. . . . J-L. . . .” mompelde hij het heele rijtje af. Hij groepeerde de letters naast en onder elkaar, zat te prevelen, stond plotseling op, om een driftige wandeling te maken en ging met een zucht weer zitten. En inmiddels verstreek er drie kwartier van het uur, waarbinnen hij de puzzle opgelost moest hebben.

„Een duivelsch karwei,” mompelde hij geërgerd en met verbeterden woede begon hij opnieuw te prevelen: „H-J. . . . J-L. . . . J-L. . . .”

Plotseling — hij had nog slechts tien minuten — sperde hij zijn oogen open. „Natuurlijk, ezel!” zei hij met een vuistslag op tafel. „Dát is het! Kinderachtig eenvoudig, welbeschouwd.”

Grinnikend nam hij zijn potlood en begon te schrijven. Maar plotseling verdween de grijns van zijn gezicht. Zijn gelaat stond strak en zijn mond viel open. Heel in de verte klonk het zachte geronk van een vliegtuig. Toen kwam hij plotseling tot leven en greep met een wild gebaar naar de telefoon. . . .

Glen Harrison landde onberispelijk. Hij vloóg als het ware de cockpit uit en blikte om zich heen. Over het verlichte vliegveld kwamen haastige schaduwen aansnellen en met een ruk opende hij de deur van de cabine.

Zijn passagier stapte uit. In zijn hand hield hij een volgeklaad papiertje: de puzzle. „Mooi — Le Bourget. . . .”

„Neem me niet kwalijk — Croydon, mylord,” antwoordde Glen met een lichte grijns.

John Crawford mompelde een vloek, toen hij vijf, zes goede bekenden van Scotland Yard rond zich zag opduiken. „Aha, mister Crawford,” hoorde hij zich toespreken. „We weten nog niet, wat je nu weer hebt uitgehaald, maar we zullen je voorloopig maar arresteren wegens gebruikmaking van een valschen pas en het voorgeven van een valsche bevoegdheid. Apropas, weet je soms meer van zekere elfduizend pond, die een paar uur geleden uit een hotelkamer in „Ambassadors” verdwenen? We hebben nog geen signalement van den man, die een kamer huurde en spoorloos verdween, maar. . . .”

„Gewonnen,” zei John Crawford met een kille verwensching. Toen scheen hem een licht op te gaan en keek hij Glen Harrison aan. „De puzzle?” snauwde hij hem toe.

„Jawel, de puzzle,” grinnikte een der detectives. „De oplossing nog niet gevonden? Kindergeheimsschrift, mister Crawford; op school kende ik het kunstje al. De oplossing is echter zoo stom eenvoudig, dat een groot mensch haar glad over het hoofd ziet. Tusschen de H en de J staat in het alfabet de I en tusschen de J en de L staat de K. Dat is het woordje „ik”. En ga zoo door. . . .”

John Crawford wierp een ontanden blik op zijn puzzle. En halfhuid spelde hij: „Ik keer. politie. . . .”

TANGEE behoudt

Uw
JEUGD

Tangee schenkt Uw lippen de frischeid der jeugd

Zij, die de mode dicteeren, zeggen: „Geen geferd uiterlijk — het schaadt Uw charme”. Het oranje van Tangee lippenstift verandert op Uw lippen in een bekoorlijke frische kleur, welke volkomen met Uw teint harmonieert — dus nooit een geferd uiterlijk! Gebruik ook Tangee poeder en rouge voor een volmaakt geheel.

Indien U een levendiger kleur prefereert voor 's avonds, vraagt dan Tangee Theatrical.

Hel-rood
geverde lippen

Met Tangee
natuurlijke lippen

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen echt met den naam Tangee op de metalen huis.

Waar niet verkrijgbaar vraagt: Importeur
Fa. Jacq. Mot Jr., Sarphatistr. 115, A'dam C.

Een maand geleden
stootte zij hem af. . .

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Geen enkele vrouw mag verwachten een prettigen indruk te maken, indien zij het transpireeren onder de armen veronachtzaamt, want niets is hinderlijker. De moderne vrouw weet dit en gebruikt regelmatig Odo-Ro-No; het maakt een belangrijk onderdeel van haar dagelijksch toilet uit.

Het houdt haar frisch en beschermt haar kleding.

Gebruik Odo-Ro-No en wees er zeker van nooit eenigen hinder van transpireeren te ondervinden.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. REGULAR voor normaal gebruik — INSTANT voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

Den geheelen Dag
op de Been

Winkelen:

„Heerlijk
zoo'n
Buisend
Trannosan
Voetbad”.

**Trakteer Uw voeten
op een Buisend
Trannosan Voetbad**

Lang staan en loopen in en op het werk, bij het winkelen, vergt het uiterste van Uw voeten, die Uw geheele gewicht moeten dragen.

Geen wonder, dat ze het na al dat werk opgeven, dik worden, gaan branden en transpireeren. De spieren en pezen verslappen. Giftige stoffen van de transpiratie dringen in de bloedvaten en maken U loom en moe.

Dompel Uw voeten in een melkweit Trannosan Voetbad, bruisend als champagne.

Welk een genot! 15 minerale zouten van geneeskrachtige badplaatsen geven hun weldadige kracht af aan de teere weefsels. U voelt hoe de vermoeidheid

wegtrekt, hoe de gezonde bloedsomloop wordt hersteld, hoe Uw energie terugkeert.

Geen last meer van nauwe schoenen, urenlang kunt U weer loopen. Trannosan Buisend Voetbad is een verkwikking voor een ieder, die veel moet loopen en staan. Trakteer Uw voeten minstens eenmaal per week op dit Buisend Voetbad. Vergeet al Uw voeten zorgen en voel U weer geheel mensch.

Trannosan Buisend Voetbad

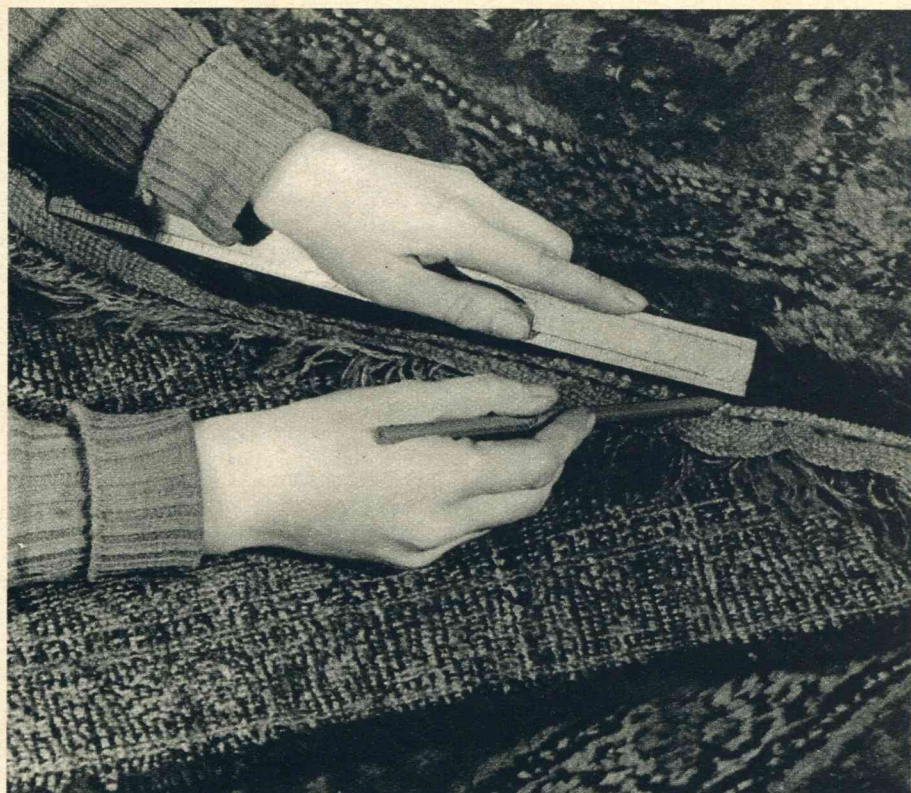
48

Rol voor ZES
Buisende Baden

vol koolzuur
en zuurstof

Wanneer barnsteen donker wordt en er wat onooglijk gaat uitzien, leggen we 't in droge aarde, zoo, dat het er goed mee bedekt wordt. Het barnsteen wordt hierdoor weer schoon en helder. Dat een weinig wrijven met wat aarde het proces bespoedigt, ligt voor de hand.

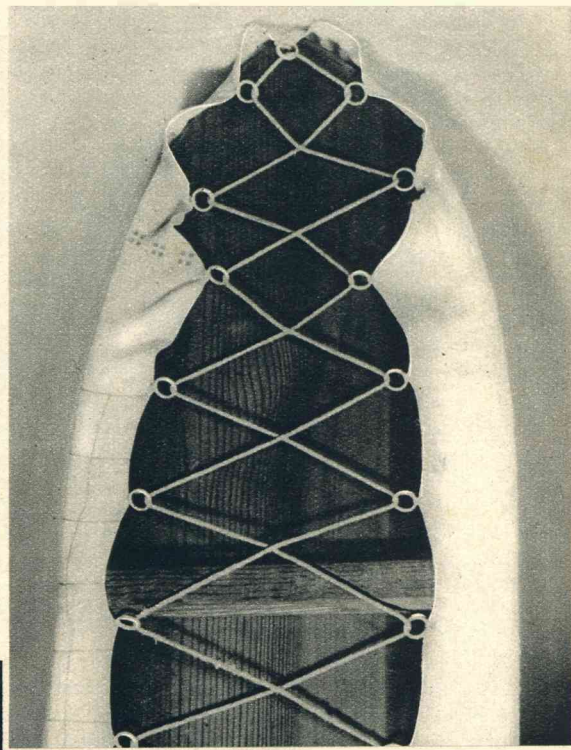
Bij het koopen van een tapijt dienen we vanzelf op de kwaliteit te letten. Een eenvoudige regel is: hoe beter een tapijt is, des te dichter is het geweven, en des te meer draden vallen er dus per centimeter te tellen. Met behulp van een centimeter kunnen we dit gemakkelijk bepalen, zoodat we al direct 'n goede aanwijzing hebben omtrent de kwaliteit van het te koopen kleed.

HET IS MAAR EEN WEET....

Fijne kanten en gebreide kleedjes worden in den regel na 't waschen eenigszins gesteven. Hier-voor is stijfjesel in den handel, doch ook kunnen we gebruik maken van 'n zwakke suiker- of gelatine-oplossing. Zijn de kleedjes door deze oplossing gehaald, dan worden ze met behulp van roestvrije spelden uitgespannen op een schoonen witten doek. Met behulp van 'n bandje kunnen we zorgen, dat het kleedje precies rond gespannen wordt en dus ook in den goeden vorm droogt, wat ons veel narigheid later kan besparen. Voor 't wasschen van dergelijke kleedjes mag slechts 'n even lauw sopje worden gebruikt van een zachte zeepsoort. Dat de kleedjes zeer goed moeten worden uitgespoeld, alvorens ze worden gesteven en gedroogd, spreekt vanzelf.

Glas kan gemakkelijk met een schaar worden „gesneden”, wanneer we het hierbij onder water houden. Het is maar een weet, nietwaar?

Het laken, dat we op onze strijkplank leggen, moet natuurlijk steeds goed glad en strak gespannen zijn, terwijl 't van den anderen kant gemakkelijk moet kunnen worden verwijderd wanneer 't een wascheurt noodig heeft. Een heel eenvoudige methode nu om dit te bereiken laat onze foto zien: we naaien langs de kanten van 't laken op regelmatige afstanden beenen gordijnringen, waardoor we 'n koord heenrullen, dat het laken steeds goed gespannen kan houden. Werkelijk het ei van Columbus!

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

ONS MENU

- Zondag:** Groentesoep.
Varkensfricandeau.
Snijboonen.
Aardappelen.
Kersencompote.
- Maandag:** Koud vleesch.
Witte boonen.
Tomatensla.
Gebakken aardappelen.
Beskuit met bessensap.
- Dinsdag:** Kerriesoep van witte boonen
Gehakt.
Bloemkool.
Aardappelen.
- Woensdag:** Haringsla.
Bloemkoolschotel met tomatensaus.
Aardappelcroquetjes.
Koude maizenapap.
- Donderdag:** Runderlapjes.
Versche capucijners.
Aardappelen.
Vermicellischotelkje.
- Vrijdag:** Gekookte tarbot.
Worteltjes.
Aardappelen.
Botersaus.
Rijstrand met pruimen.
- Zaterdag:** Gebakken spek.
Postelein.
Aardappelen.
Broodschotelkje met kruisbessenmoes.

RECEPTEN VAN KOEKJES

(OP VERZOEK)

KATTETONGEN

100 gram boter, 100 gram tarwebloem, 100 gram poedersuiker, 2 pakjes vanillesuiker, 2 eiwitten.

Zeef de poedersuiker met de vanillesuiker en roer deze door de tot room geroerde boter. Voeg hierbij, steeds roerende, de eiwitten (ongeklopt) en roer er dan met een houten lepel de gezeefde tarwebloem doorheen.

Bestrijk een bakblik met een heel dun laagje boter. Doe het deeg in een spuitzakje met glad spuitje of in een stevig papieren zakje.

Spuut van het deeg, op flinken afstand van elkaar, lange, dunne reepjes op het blik, plaats dit in een matig warmen oven (even boven het midden) en laat de koekjes gaar en heel lichtbruin van kleur (in het midden bijna wit) worden. Haal het bakblik dan uit den oven en neem de kattetongen onmiddellijk met een dun scherp mes van het bakblik. Laat ze bekoelen en bewaar ze in een goed gesloten trommel.

EIERKOEKJES

200 gram zelfrijzend meel, 250 gram suiker, 6 eieren, een heel klein beetje zout, het uitgeschrapte merg van 1 vanillestokje.

Roer de eieren met het vanillemerg, het zout en de suiker minstens een kwartier lang met een houten lepel of garde, tot zich een gladde, schuimige massa gevormd heeft.

Voeg er dan de gezeefde bloem bij. Bestrijk een bakblik met boter, doe de deegmassa in een spuitzakje met glad spuitje of in een stevig papieren zakje en spuit er op het bakblik kleine ronde koekjes van.

Zet het bakblik even boven het midden in een matig warmen oven en bak de koekjes in $\pm$ 15 minuten lichtgeel gaar.

Haal ze met een scherp mes van het bakblik, laat ze bekoelen en bewaar ze in een goed gesloten trommel.

ZANDKOEKJES

200 gram zelfrijzend meel, 100 gram boter, 100 gram poedersuiker, 1 klein ei, wat geraspte citroenschil of 1 pakje vanillesuiker.

Zeef het meel met de poedersuiker en kneed vervolgens alle ingrediënten tot een bal. Laat dezen eenigen tijd op een koele plaats rusten, rol hem dan uit op een met meel bestoven keukentafel of aanrecht tot een lap ter dikte van een gulden.

Steek van dezen lap, met behulp van een klein glas, rondjes en leg deze op een met boter bestreken bakblik, niet te dicht bij elkaar.

Zet het bakblik in een warmen oven en bak de koekjes in plm. 15 à 20 min. lichtbruin en gaar.

Neem het blik uit den oven, haal er de koekjes met een scherp mes af en laat ze bekoelen.

Bewaar ze in een goed gesloten trommel.

KLETSKOPPEN

250 gram donkerbruine suiker, 100 gram bloem, 100 gram amandelen, 75 gram boter, desverkiezend een mespuntje kaneel.

Wrijf zorgvuldig alle klontjes uit de bruine suiker. Broei de amandelen door ze met koud water aan de kook te brengen en ze, zodra het water kookt, onmiddellijk van het vuur te nemen. Pel ze en hak ze in niet te kleine stukjes.

Vermeng suiker, gezeefde bloem, boter (kaneel) en amandelen met elkaar tot een stevigen bal. Laat dezen, wanneer hij wat slap is, even op een koele plaats rusten en vorm er dan kleine balletjes van ter grootte van knikkers. Leg deze op een met boter bestreken bakblik op verren afstand van elkaar, want het deeg moet onder het bakken flink uitloopen.

Plaats het bakblik boven in een heeten oven, kijk na eenige minuten, of de koekjes reeds uitloopen en geef er, wanneer dit niet het geval mocht zijn, even een tikje met een mes op.

Bak de koekjes zoo vlug mogelijk donkerbruin en gaar. Neem het blik uit den oven, laat het even op een koud aanrecht staan en neem de koekjes, zodra ze taai beginnen te worden, met een scherp mes van het blik af.

N.B. Het verdient aanbeveling bij het bakken van kletsoppen met 2 bakblikken te werken, daar men, omdat men het blik telkens even moet laten afkoelen, anders veel tijd verliest.

CORRESPONDENTIE

Mevr. P.P. te Gorinchem. Hooge bakken doen den voet inderdaad kleiner lijken. Ook de enkel komt voordeliger uit dan bij platte schoenen.

Mej. K.L. te Tilburg. Bedoelde tasjes van haaien huid zijn zeer duur. Een mooie krokodil is ook kostbaar, maar heeft het voordeel onverslijtbaar te zijn.

EN NU NAAR BED!

Ze zijn nu 4 jaar oud en groeien op tot flinke, gezonde kinderen.

World Copyright reserved.
Nadruk verboden.

en morgen staan ze weer op, monter, opgewekt en vol van levenslust!

Den geheelen dag stoeien en spelen ze naar hartelust en verbruiken, evenals alle andere gezonde, tierige kinderen, heel wat energie.

Ze kunnen er echter tegen, omdat de verbruikte energie dagelijks weer opnieuw wordt aangevuld door hun Quaker haver-mout. Want het heerlijke, roomige Quaker haver-mout, dat ze zoo graag lusten, bevat de belangrijke Vitamine B, die jong en oud beschermt tegen zenuwachtigheid, verstopping en slechten eetlust.

QUAKER HAVERMOUT

Ook Uw kind heeft voor een gezonden groei Quaker haver-mout nodig!

GRATIS BESCHIKBAAR
zoolang de voorraad strekt, ons handig receptenboekje met vele smakelijke haver-mout-recepten. Aanvragen te richten aan Quaker, Afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

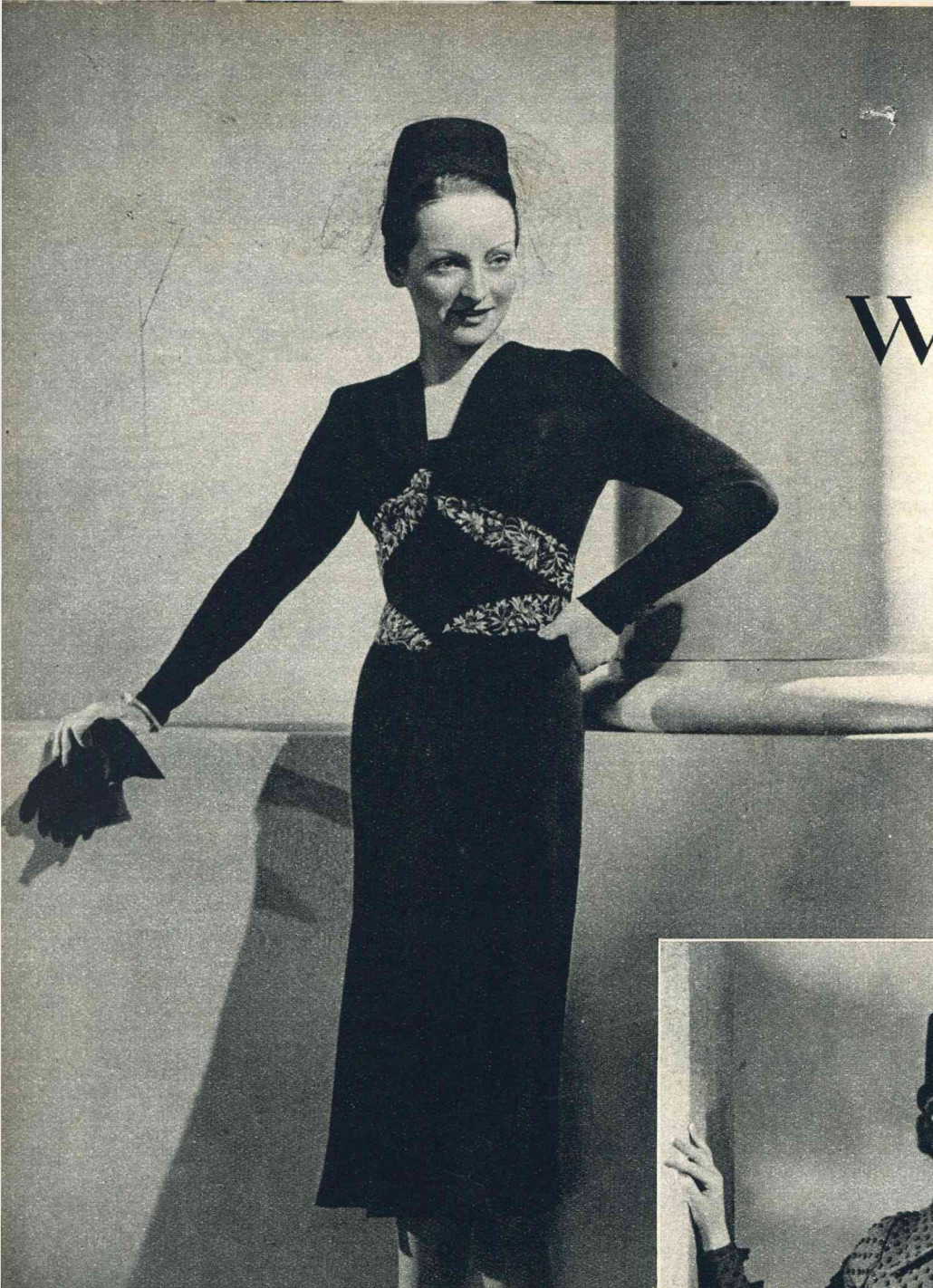

H-O en QUAKER haver-mout

Voor luchtige WOLLEN STOFJES

Wie het Nederlandsche klimaat kent, geeft gereedelijk toe, dat hier geen enkele zomergarderobe compleet is zonder een of meer jurkjes van een dunne wollen stof. Ocre, zachtblauw, oud-rose, koraal en lichtgroen zijn wel de meest gezochte kleuren voor dergelijke zomerjaponnetjes, die het groote voordeel hebben van niet te kreuken, als men ze voor een korter of langer uitstapje in een koffer pakt.

Ontleent het eerste japonnetje zijn charme aan het bonte borduursel, waarmee de taille gegarneerd is, de tweede afbeelding toont ons dat de fijne opnaaisels zich nog steeds handhaven. Plaatje nummer drie brengt een slank-afkleedend model met typischen overslag op de taille, terwijl 't vierde jurkje evengoed met een zip-sluiting gesloten kan worden als met den veter, die hier aangegeven staat. Bij een dergelijk simpel jurkje is het vooral de coupe, die gewicht in de schaal legt, terwijl ook het figuur van de draagster een belangrijke rol speelt. Van deze vier modellen zijn nummer twee en drie de meest gangbare. Nummer een en vier stellen hoge eischen aan het figuur, terwijl het laatste japonnetje in hoofdzaak geschikt is als wandeljapon. De martertjes, die de jongedame medevoert, zijn geduchte en kostbare concurrenten voor de steeds algemeener wordende zilvervossen.

PRACTISCHE PYAMA'S

218. Pyamajasje en pantalon van effen zephyr, sluiting met knopen en knoopsgaten. Verkrijgbaar in de maten 68-72. Benodigde stof: 4 m. à 80 cm. breed.

222. Genopte pyama, witte garneering, sluiting met strikjes. Verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48. Benodigde stof: 7 m. à 80 cm. breed.

224. Jongenspyama, broek en jasje met biezen afgezet. Verkrijgbaar in de maten 68-72. Benodigde stof: 4 à 5 m. à 80 cm. breed.

231. Hooggesloten pyama, sluiting met knopen en knoopsgaten. Verkrijgbaar in de maten 92-96-100-104-108. Benodigde stof: 7 m. à 80 cm. breed.

Wat verandering van lucht...

... heeft meestal een goede uitwerking. Een verre reis is echter niet steeds noodzakelijk. Lohse Uralt Lavendel verspreidt een verkwikkenden geur, die thuis en overal elders, waar men zich bevindt, de atmosfeer aangenaamt. Men hoeft niet altijd thuis te blijven... maar met den mooien zakflacon van 75 cents in het handtaschje is het ook niet nodig, de frissche lucht ver te gaan zoeken. U hebt haar immers bij de hand.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkeleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293631: door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

G. F. St. te Bodegraven. Een recept tot het bereiden van konijnenhuiden luidt als volgt: Men ontdoet de binnenzijde geheel van het nog aanwezige vleesch en zet den binnenkant dan 24 uur in het zout. Is dit geschied, dan wordt het huidje op een plank gespijkerd, flink ingewreven met een mengsel van een deel zout en twee deelen aluin. Zoo laat men dan de huid een dag of vier op een droge, windrige plaats liggen. Daarna wordt ze van het plankje genomen en flink soepel gewreven. Wordt de huid soms nog wel eens wat vochtig, dan moet ze flink ingewreven worden met aluinpoeder. Ten slotte wordt de binnenzijde met krijtpoeder ingewreven. Het huidje is dan klaar.

Mevr. A. de W. te Stoppeldijk. Wanneer uw lavendelstruik in bloei staat, moet u de bloempjes plukken en laten drogen. Met dit plukken moet u echter vooral niet te lang wachten (het begin van den bloeitijd is de beste periode) en u moet de bloempjes liefst in een doos te drogen leggen, waarin ze elken dag worden omgekeerd. Hoewel de bloempjes droog bewaard moeten blijven, moogt u de doos toch niet in de zon bewaren, ofschoon de bloempjes bij vochtig weer wel hoogstens enkele uren aan de niet te fel schijnende zon mogen worden blootgesteld.

Zijn de bloempjes voldoende gedroogd, dan gaat u ze in kleine sachets en rolletjes naaien, waarbij allerlei kleine lapjes kunnen worden gebruikt. Het beste is, voor de sachets een dun,

licht weefsel te nemen, zooals voile, organdie, crêpe de chine enz. Bonte stoffen doen het speciaal goed en wanneer u zoo'n zakje, wanneer het opgevuld en dichtgenaaid is, nog versiert met een aardig lintje of ruche, krijgt u een gezellig sachet, dat in de linnenkast of waar ook een goed figuur zal slaan. Tusschen het linnengoed in gelegd, verspreiden de sachets 'n aangename, niet te opdringerige geur, die zich aan alle stukken meedeelt. Ook in uw hand-schoenendoos zoudt u een lavendel-sachet of -rolletje kunnen leggen, terwijl ook een zakdoekensachet gedeeltelijk met lavendel kan worden gevuld.

Mej. B.J. te Amsterdam. In den zomer doet men beter, een speciale rouge en lippenstift aan te schaffen die bij de gebruikte huid kleurt. Verschillende firma's brengen deze zomertinten.

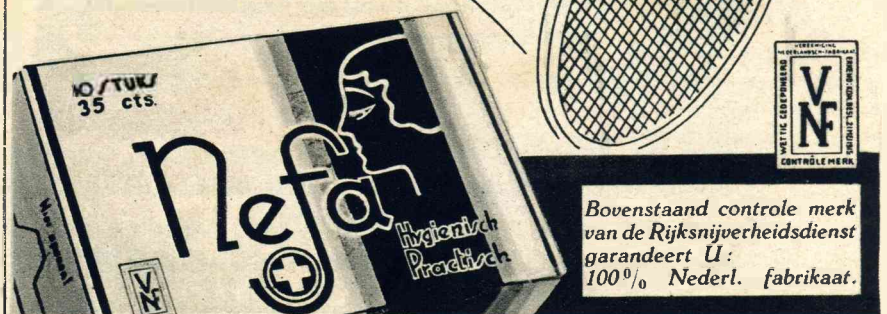
Mevr. G.R. te Zaandam. Het blondeeren met waterstofsperoxyde tast de haren over het algemeen te veel aan. Het doen ontkleuren van donker haar is gewoonlijk een kostbare geschiedenis, vooral door het feit dat men het geregeld moet laten bijwerken.

Mevr. H.J. te Rotterdam. Inderdaad is het niet zooals het hoort om brieven met „mevrouw” te onderteekenen. Schrijf den naam van uw man met uw meisjesnaam er achter en elkeen zal de getrouwde vrouw aan haar handteekening herkennen. Ook uw veronderstelling dat het beter is, een brief met „hoogachtend” te eindigen dan met het zoo onaangenaam klinkend: „achtend” is juist.

Steeds Haantje de voorste

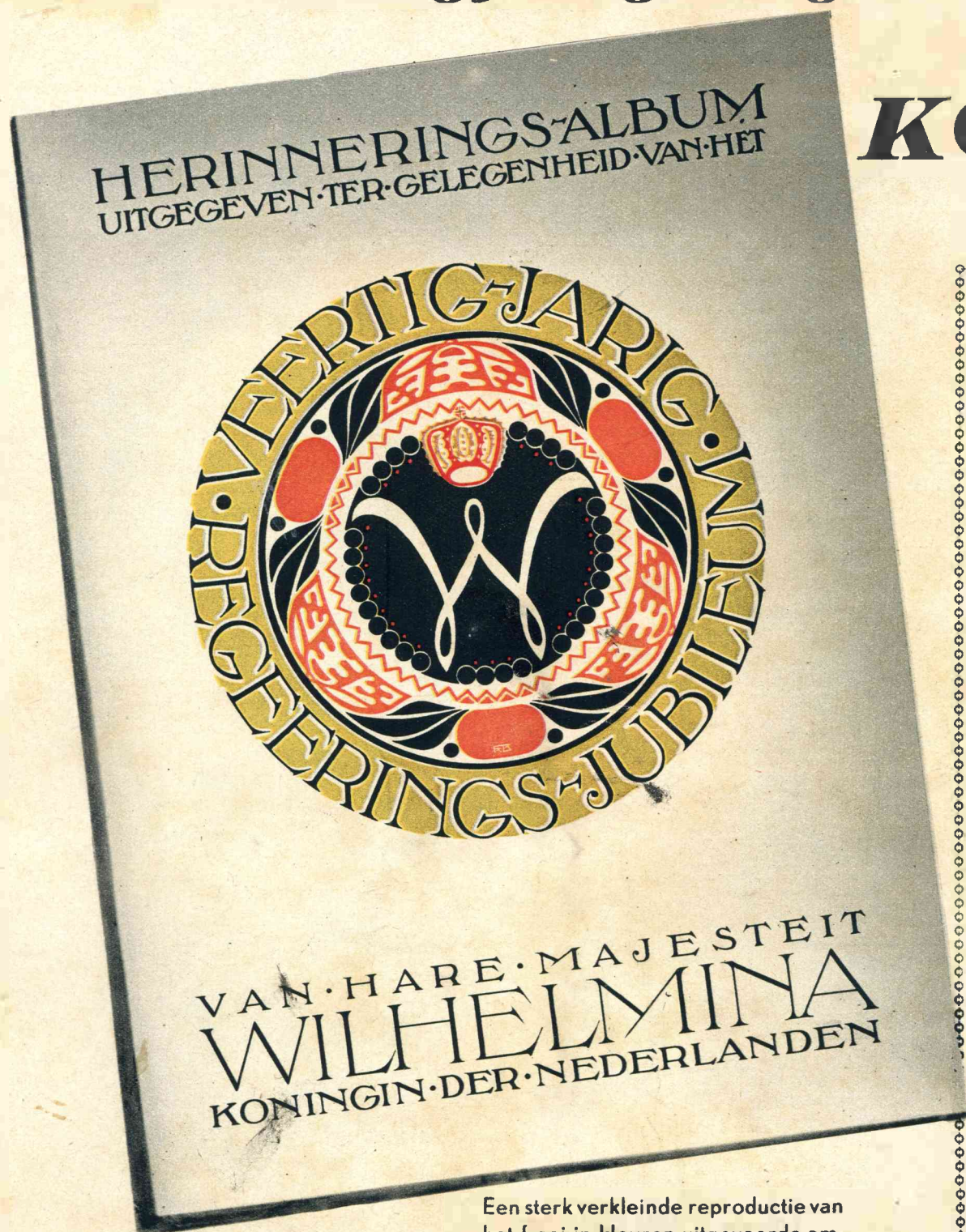
Haar hart gaat uit naar sport en spel en terecht behoort zij daarom tot dat groote leger Nefagebruiksters. Nefa stelt ook haar in de gelegenheid om de gevreesde dagen zonder angst tegemoet te zien. Nefa beschermt haar volkomen tegen alle mogelijke onaangenaamheden: wonderzacht van samenstelling, sterk absorbeerend en uiterst hygiënisch in het gebruik, is NEFA ideaal voor iedere moderne vrouw. En bovendien is Nefa 100% Nederlandsch fabrikaat.

Oranje . . . 25 ct.
Blauw . . . 35 ct.
Groen extra 50 ct.

Bovenstaand controle merk van de Rijksniveaueidienst garandeert U: 100% Nederl. fabrikaat.

Het Veertigjarig Regeeringsjubileum van onze **KONINGIN**

Een sterk verkleinde reproductie van het fraai in kleuren uitgevoerde omslag van ons Herinneringsalbum. De werkelijke afmetingen van het album zijn gelijk aan het formaat van het weekblad PANORAMA

Uit nevenstaande beknopte inhoudsopgave moge voldoende blijken, dat dit Herinneringsalbum een uiterst waardevol document is voor het gansche Nederlandsche volk.

Teneinde het eenieder mogelijk te maken zich dit kostelijk souvenir aan te schaffen is de prijs vastgesteld op het onge-
loofelijk lage bedrag van slechts **25 ct.**

Het is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten en kantoren en in den boekhandel. Franco toezending volgt na ontvangst van 30 cent per postwissel of na overschrijving op giro-rekening 142700 van het weekblad PANORAMA, Nassau-
laan 51, Haarlem.

ONS HERINNERINGS- ALBUM IS VERSCHENEN

Dit prachtig uitgevoerde gedenkschrift bevat o.m.:

een uitnemend geslaagd portret van H.M. de Koningin in kleurendruk, naar een pastel-teekening, voor deze uitgave vervaardigd door den bekenden portrettist W. v. Duyl,

een belangrijke bijdrage „Momenten uit de Regeering van H.M. Koningin Wilhelmina” door Neerlands meest vooraanstaanden historicus Prof. Dr. H. Brugmans, schrijver van het standaardwerk „Geschiedenis van Nederland onder de regeering van Koningin Wilhelmina”,

een warm getint artikel „De Levensgang onzer Koningin” van de hand van den bij uitstek deskundigen Dr. J. C. H. de Pater, te 's-Gravenhage.

Deze beide zeer interessante en wetenswaardige artikelen zijn verlucht met een zorgvuldig bijeengegaaide collectie van 120 illustraties, het leven van onze Koningin in beeld brengend vanaf haar eerste levensdagen tot op dit oogenblik. Voor het meerendeel weinig bekende en verscheidene nooit gepubliceerde foto's.

Tevens bevat dit fraaie album een kleurenreproductie in groot formaat van de prachtige schilderij „De Intocht van Koningin Wilhelmina te Amsterdam in den jare 1898” door Otto Eerelman, zich bevindend in het gebouw van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Bovendien vormt deze Jubileum-uitgave door haar uiterlijken vorm en haar inhoud een waardige aanvulling van het door ons het vorige jaar uitgegeven Huwelijksalbum, hetwelk zulk een enorm succes mocht oogsten.

IN ELK NEDERLANDSCH GEZIN · DIT ALBUM ONZER KONINGIN